

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος κλέφτης

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος κλέφτης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Θάνατος κλέφτης
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Hickory Dickory Dock
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© John Mallowan and Peter Mallowan, 1995. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη ηλεκτρονική έκδοση: Δεκέμβριος 2021

ISBN 978-618-01-4110-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15

106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

<http://blog.psichogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str.

106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

<http://blog.psichogios.gr>

Εάν έχετε αγοράσει το παρόν βιβλίο, σας ευχαριστούμε. Συμβάλλετε στο να ακολουθήσουν πολλά βιβλία ακόμη. Εάν το έχετε κατεβάσει ηλεκτρονικά χωρίς να το πληρώσετε, πρόκειται για πειρατικό αντίτυπο. Στην περίπτωση αυτή, ούτε οι συγγραφείς, ούτε ο εκδότης, ούτε οι υπάλληλοι ή συνεργάτες του, έχουν λάβει οποιοδήποτε αντίτιμο για το αντίτυπο. Σας παρακαλούμε να μην προβαίνετε στην προμήθεια τέτοιων αντιτύπων και να αναφέρετε οποιοδήποτε παρόμοιο περιστατικό πειρατείας ή πώλησης πειρατικών αντιτύπων στον εκδότη. Αν θέλετε να μάθετε περισσότερα για τις συνέπειες της παράνομης διανομής περιεχομένου, επισκεφθείτε την παρακάτω σελίδα:

www.psichogios.gr/itallcomesbacktoyou

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος κλέφτης

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ -books

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα Θάνατος κλέφτης εκδόθηκε στη Βρετανία το 1955 και σχεδόν ταυτόχρονα και στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ο Ηρακλής Πουαρό αναλαμβάνει να βοηθήσει σε μία υπόθεση που απασχολεί τη γραμματέα του, τη δεσποινίδα Λέμον, η οποία στο συγκεκριμένο βιβλίο έχει μεγαλύτερο ρόλο από αυτόν στον οποίο την έχουμε συνηθίσει.

Η Άγκαθα Κρίστι δανείζεται τον τίτλο του βιβλίου της από το βρετανικό παραδοσιακό τραγουδάκι Hickory Dickory Dock, που βοηθά τα μικρά παιδιά να μάθουν τις ώρες πάνω στο ρολόι.

Το μυθιστόρημα διασκευάστηκε για την τηλεόραση το 1995, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Ηρακλή Πουαρό. Στην εν λόγω διασκευή η ιστορία τοποθετείται μεταξύ του 1920 και του 1930, προκειμένου να υπάρχει χρονική συνάφεια με τα άλλα επεισόδια της σειράς, ενώ υπάρχει και ο ρόλος του επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιαρντ, Τζαπ, που εμφανίζεται συχνά στις ιστορίες της Κρίστι.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Ο πασίγνωστος Βέλγος ντετέκτιβ. Καλείται να εξιχνιάσει μία περίπτωση κλεπτομανίας και πέφτει πάνω σε μία πολύ σοβαρότερη υπόθεση.

Επιθεωρητής Σαρπ

Ο αστυνομικός διευθυντής της Σκότλαντ Γιαρντ που αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση μιας αυτοκτονίας που δεν είναι αυτό που φαίνεται.

Δεσποινίς Λέμον

Η γραμματέας του Πουαρό. Ζητά από τον εργοδότη της να βοηθήσει την αδελφή της σε μια περίεργη υπόθεση.

Κυρία Χάμπαρντ

Αδελφή της δεσποινίδος Λέμον. Είναι διευθύντρια σε μία φοιτητική εστία στην οδό Χίκορι, όπου συμβαίνουν διάφορες περίεργες κλοπές.

Κυρία Νικολέτις

Η Ελληνίδα ιδιοκτήτρια της φοιτητικής εστίας.

Σίλια Όστιν

Ένοικος στην εστία της οδού Χίκορι και υπάλληλος στο φαρμακείο του νοσοκομείου Σεντ Κάθριν.

Λέοναρντ (Λεν) Μπέιτσον

Φοιτητής και ένοικος της εστίας. Σπουδάζει Φαρμακευτική και Ιατρική.

Νάιτζελ Τσάπμαν

Φοιτητής στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και ένοικος της εστίας. Σπουδάζει Μεσαιωνική Ιστορία και ιταλικά.

Σάλι Φιντς

Αμερικανίδα φοιτήτρια, σπουδάζει Λογοτεχνία με υποτροφία του

ιδρύματος Φούλμπραϊτ, επίσης ένοικος της εστίας.

Αχμέντ Αλί

Αιγύπτιος φοιτητής, ένοικος στην οδό Χίκορι.

Κύριος Ακιμπόμπο

Φοιτητής από τη Δυτική Αφρική, με δυσκολία στην αγγλική γλώσσα.

Βάλερι Χόμπχαους

Ένοικος της εστίας και συνιδιοκτήτρια του σαλονιού ομορφιάς Σαμπρίνα Φερ.

Πατρίσια Λέιν

Φοιτήτρια Αρχαιολογίας.

Ρενέ Αλ

Γάλλος φοιτητής Αγγλικής Λογοτεχνίας.

Ελίζαμπεθ Τζόνστον

Τζαμαϊκανή φοιτήτρια Νομικής.

Τζιν Τόμλινσον

Φυσιοθεραπεύτρια στο νοσοκομείο Σεντ Κάθριν. Επίσης ένοικος της εστίας.

Τσάντρα Λαλ

Ένοικος της εστίας και φοιτητής Πολιτικών Επιστημών.

Κόλιν Μακνάμπ

Μεταπτυχιακός φοιτητής στην Ψυχιατρική, επίσης ένοικος της εστίας.

Μαρία

Ιταλίδα μαγείρισσα στην εστία της οδού Χίκορι.

Τζερόνιμο

Ιταλός υπηρέτης, σύζυγος της Μαρίας.

Ο Ηρακλής Πουαρό συνοφρυώθηκε.

«Δεσποινίς Λέμον», είπε.

«Μάλιστα, κύριε Πουαρό;»

«Αυτό το γράμμα έχει τρία λάθη».

Η φωνή του ήταν γεμάτη δυσπιστία, διότι η δεσποινίς Λέμον, αυτή η κακάσχημη αλλά ικανότατη γυναίκα, ποτέ δεν έκανε λάθη· ποτέ δεν αρρώσταινε, ποτέ δεν κουραζόταν, ποτέ δεν αναστατωνόταν, ποτέ δεν έπεφτε σε ανακρίβειες. Από πρακτικής άποψης, με άλλα λόγια, δεν ήταν καν γυναίκα. Ήταν μηχανή – η ιδανική γραμματέας. Ήξερε τα πάντα, μπορούσε να αντιπαρέλθει κάθε δυσκολία. Διηύθυνε, τρόπον τινά, τη ζωή του Ηρακλή Πουαρό σαν καλοκουρδισμένη μηχανή. Η τάξη και η μεθοδικότητα ήταν εδώ και πολλά χρόνια οι λέξεις-κλειδιά του Ηρακλή Πουαρό, η επωδός του. Χάρη στον Τζορτζ, τον άψογο υπηρέτη του, και στη δεσποινίδα Λέμον, την άψογη γραμματέα του, η τάξη και η μεθοδικότητα κυβερνούσαν απόλυτα τη ζωή του. Τώρα που τα κράμπετ¹ έβγαιναν, εκτός από στρογγυλό, και σε τετράγωνο σχήμα, δεν είχε κανένα λόγο διαμαρτυρίας.

Ωστόσο, σήμερα το πρωί η δεσποινίς Λέμον είχε κάνει τρία λάθη στην υπαγόρευση μιας απλούστατης επιστολής και, επιπλέον, δεν είχε καν επισημάνει τα εν λόγω λάθη. Θα έπεφτε ο ουρανός να τους πλακώσει!

Ο Ηρακλής Πουαρό κράτησε προς το μέρος της το ένοχο κείμενο. Δεν ήταν εκνευρισμένος – ήταν απλώς κατάπληκτος. Επρόκειτο για ένα από τα πράγματα που δεν έπρεπε να συμβούν – είχε όμως συμβεί!

Η δεσποινίς Λέμον πήρε το γράμμα. Το περιεργάστηκε. Πρώτη φορά στη ζωή του ο Πουαρό την είδε να κοκκινίζει· ένα έντονο, άχαρο, απωθητικό κοκκίνισμα, που έβαψε την όψη της ίσα με τις ρίζες των πυκνών γκριζαρισμένων μαλλιών της.

«Θεούλη μου!» είπε. «Κι εγώ δεν ξέρω πώς... ή, μάλλον, ξέρω. Η αδελφή μου φταίει».

«Η αδελφή σας;»

Κι άλλο σοκ. Ο Πουαρό δεν είχε διανοηθεί ποτέ ότι η δεσποινίς Λέμον μπορεί να είχε αδελφή. Ούτε, βέβαια, πατέρα, μητέρα... ακόμα και παππούδες. Η δεσποινίς Λέμον ήταν, κατά κάποιον τρόπο, τόσο μηχανικά κατασκευασμένη —όργανο ακριβείας—, που η σκέψη ότι έτρεφε τρυφερά αισθήματα ή αγωνίες ή οικογενειακά άγχη φάνταζε παντελώς φαιδρή. Ήταν γνωστό ότι η δεσποινίς Λέμον, όταν δεν την απασχολούσε το καθήκον, ήταν ολόψυχα δοσμένη στην τελειοποίηση ενός νέου, πατενταρισμένου συστήματος αρχειοθέτησης, που θα έφερε το όνομά της.

«Η αδελφή σας;» επανέλαβε τώρα ο Πουαρό με τόνο δυσπιστίας.

Η δεσποινίς Λέμον έγνεψε καταφατικά, με σθένος.

«Μάλιστα», απάντησε. «Δε νομίζω ότι σας την έχω αναφέρει ποτέ. Έχει περάσει σχεδόν όλη τη ζωή της στη Σιγκαπούρη. Ο σύζυγός της εργαζόταν στην τοπική βιομηχανία καουτσούκ».

Ο Ηρακλής Πουαρό έγνεψε με κατανόηση. Του φαινόταν ταιριαστό που η αδελφή της δεσποινίδος Λέμον είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της στη Σιγκαπούρη. Γι' αυτόν τον λόγο υπήρχαν αυτά τα μέρη. Οι αδελφές γυναικών όπως η δεσποινίς Λέμον παντρεύονταν άνδρες στη Σιγκαπούρη, έτσι ώστε οι δεσποινίδες Λέμον αυτού του κόσμου να μπορούν να αφοσιωθούν με μηχανική ακρίβεια στις δουλειές των εργοδοτών τους (και, φυσικά, στην επινόηση συστημάτων αρχειοθέτησης, σε στιγμές χαλάρωσης).

«Καταλαβαίνω», είπε. «Συνεχίστε».

Η δεσποινίς Λέμον συνέχισε.

«Πριν από τέσσερα χρόνια χήρεψε. Δεν έχει παιδιά. Κατάφερα να της βρω ένα ωραίο διαμερισματάκι με σχετικά χαμηλό ενοίκιο...»

(Εννοείται πως η δεσποινίς Λέμον θα κατόρθωνε να φέρει εις πέρας αυτό το σχεδόν ανέφικτο επίτευγμα.)

«Είναι αρκετά ευκατάστατη... αν και τα χρήματα στις μέρες μας δεν έχουν την ίδια αξία όπως παλιά, όμως δεν έχει ακριβά γούστα και οι αποταμιεύσεις της αρκούν για να ζει μια άνετη ζωή, αν βέβαια είναι συνετή».

Η δεσποινίς Λέμον έκανε μια παύση κι έπειτα συνέχισε:

«Μα η αλήθεια είναι ότι νιώθει μοναξιά. Δεν είχε ζήσει ποτέ της στην Αγγλία, δεν είχε παλιές φιλίες ή συναναστροφές και, φυσικά, έχει πολύ χρόνο στη διάθεσή της. Τέλος πάντων, πριν από περίπου έξι μήνες μου είπε ότι σκεφτόταν να πιάσει δουλειά».

«Τι δουλειά;»

«Φύλακας, νομίζω, είναι ο τίτλος... ή προϊσταμένη... σε μια εστία για φοιτητές. Η ιδιοκτήτρια ήταν μια γυναίκα, μισή Ελληνίδα, και ήθελε κάποιον να διευθύνει την εστία, να διαχειρίζεται τη σίτιση και να επιβλέπει τα πράγματα, ώστε όλα να βαίνουν καλώς. Είναι ένας ευρύχωρος, παλιομοδίτικος ξενώνας στην οδό Χίκορι, αν τη γνωρίζετε». Ο Πουαρό δεν τη γνώριζε. «Παλιά, ήταν ακριβή γειτονιά και τα σπίτια είναι καλοχτισμένα. Η αδελφή μου θα έμενε σε ένα ωραιότατο διαμέρισμα, με κρεβατοκάμαρα, καθιστικό και κουζίνακι, με δικό της μπάνιο...»

Η δεσποινίς Λέμον σώπασε. Ο Πουαρό την ενθάρρυνε με ένα μουρμουρητό. Μέχρι στιγμής δεν είχε ακούσει κάτι που να προμηνύει συμφορά.

«Προσωπικά, δεν ήμουν ιδιαιτέρως αισιόδοξη για όλα αυτά, αλλά έβρισκα τα επιχειρήματα της αδελφής μου κατανοητά. Δεν ήταν ποτέ από τις γυναίκες που κάθονται άπραγες όλη μέρα, κι έχει εξαιρετικά πρακτικό πνεύμα, είναι ικανή να διευθύνει... και, φυσικά, δεν ήταν να πεις ότι σκεφτόταν να επενδύσει δικά της χρήματα στη δουλειά. Επρόκειτο καθαρά για έμμισθο πόστο· ο μισθός δεν ήταν μεγάλος, μα δεν τον είχε ανάγκη ούτε επρόκειτο για καμιά βαριά χειρωνακτική εργασία. Η ίδια είχε ανέκαθεν αδυναμία στη νεολαία και ξέρει πώς να έχει καλές σχέσεις με τους νέους. Έχοντας ζήσει τόσα χρόνια στην Ανατολή, αντιλαμβάνεται τις φυλετικές διαφορές και τις ευαισθησίες των άλλων. Διότι οι εν λόγω φοιτητές, στην εστία, προέρχονται από ένα σωρό εθνικότητες· οι περισσότεροι είναι Άγγλοι, αλλά νομίζω ότι έχει μέχρι και... μαύρους».

«Ασφαλώς», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Καταπώς φαίνεται, οι μισές νοσοκόμες στα νοσοκομεία μας, τη σήμερον ημέρα, είναι μαύρες», είπε η δεσποινίς Λέμον, με τόνο αμφιβολίας, «και, απ' ό,τι ακούω, είναι πολύ πιο ευγενικές και επιμελείς από τις Αγγλίδες. Όμως αυτό δεν έχει σχέση με την κουβέντα μας. Συζητήσαμε όλες τις παραμέτρους και με τα πολλά η αδελφή μου εγκαταστάθηκε. Ούτε εκείνη ούτε κι εγώ συμπαθούσαμε ιδιαίτερα την ιδιοκτήτρια, την κυρία Νικολέτις, μια γυναίκα με τρομερά άστατο χαρακτήρα, άλλοτε γοητευτική και άλλοτε... το λέω μετά λύπης μου... το ακριβώς αντίθετο... και τσιγκούνα, και δίχως πρακτικό πνεύμα. Και πάλι, βέβαια, αν ήταν καθ' όλα ικανή, δε θα χρειαζόταν βοήθεια. Η αδελφή μου δεν είναι ο τύπος της γυναίκας που επιτρέπει στις εκρήξεις και τις ιδιοτροπίες των άλλων να την

προβληματίζουν. Μπορεί να σταθεί στο ύψος της απέναντι σε οποιονδήποτε και δε σηκώνει χαζομάρες».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά. Διαισθανόταν μιαν αμυδρή ομοιότητα με τη δεσποινίδα Λέμον σε αυτή την αφήγηση για την αδελφή της – μια άλλη δεσποινίδα Λέμον που είχε μαλακώσει, τρόπον τινά, χάρη στον γάμο και το κλίμα της Σιγκαπούρης, μολαταύτα μια γυναίκα με την ίδια ατσάλινη λογική.

«Οπότε, η αδελφή σας άρχισε να δουλεύει;» ρώτησε.

«Μάλιστα, μετακόμισε στο 26 της οδού Χίκορι πριν από περίπου έξι μήνες. Σε γενικές γραμμές, της άρεσε η δουλειά και την έβρισκε ενδιαφέρουσα».

Ο Ηρακλής Πουαρό συνέχισε να ακούει. Μέχρι στιγμής η περιπέτεια της αδελφής της δεσποινίδος Λέμον ήταν απογοητευτικά νερόβραστη.

«Αλλά εδώ και λίγο καιρό είναι τρομερά θορυβημένη. Τρομερά θορυβημένη».

«Για ποιον λόγο;»

«Βασικά, βλέπετε, κύριε Πουαρό, δεν της αρέσουν αυτά που συμβαίνουν εκεί μέσα».

«Η εστία έχει φοιτητές και των δύο φύλων;» ρώτησε με λεπτότητα ο Πουαρό.

«Αχ, όχι, κύριε Πουαρό, δεν εννοώ αυτό! Είσαι πάντα προετοιμασμένος για δυσκολίες αυτού του είδους, τις περιμένεις! Όχι, βλέπετε, διάφορα αντικείμενα έχουν αρχίσει να εξαφανίζονται».

«Να εξαφανίζονται;»

«Ναι. Και μάλιστα αλλόκοτα αντικείμενα... Και όλα τους εξαφανίζονται κατά τελείως αφύσικο τρόπο».

«Όταν λέτε ότι εξαφανίζονται αντικείμενα, εννοείτε ότι έχουν κλαπεί;»

«Μάλιστα».

«Έχουν ειδοποιήσει την αστυνομία;»

«Όχι. Όχι ακόμα. Η αδελφή μου ευελπιστεί ότι δε θα χρειαστεί. Συμπαθεί πολύ τους νεαρούς ενοίκους... ορισμένους εξ αυτών, δηλαδή... και θα προτιμούσε να διευθετήσει μόνη της το πρόβλημα».

«Μάλιστα», είπε σκεπτικός ο Πουαρό. «Λογικό το βρίσκω. Μα αυτό δεν εξηγεί, με όλο το θάρρος, το δικό σας άγχος, το οποίο, απ' ό,τι καταλαβαίνω, αντανακλά το άγχος της αδελφής σας».

«Δε μ' αρέσει η όλη κατάσταση, κύριε Πουαρό. Δε μ' αρέσει καθόλου.

Θέλοντας και μη, έχω την αίσθηση πως κάτι τρέχει, κάτι που μου διαφεύγει. Καμία συνηθισμένη εξήγηση δε δείχνει ικανή να ερμηνεύσει τα γεγονότα... και, ειλικρινά, δεν μπορώ να φανταστώ άλλη ερμηνεία».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά, στοχαστικά.

Η αχίλλειος πτέρνα της δεσποινίδος Λέμον ήταν ανέκαθεν η φαντασία. Δε διέθετε στάλα. Σε πρακτικά ζητήματα ήταν ανίκητη. Σε υποθετικά ζητήματα δεν ήξερε πού πάν' τα τέσσερα. Δε θα της ταίριαζε το πνεύμα των ανδρών του Κορτές στην κορυφή του όρους Ντάριεν.²

«Μήπως πρόκειται για συνηθισμένες μικροκλοπές; Κανένας κλεπτομανής, ίσως;»

«Δε νομίζω. Διάβασα επί του θέματος», είπε η ευσυνείδητη δεσποινίς Λέμον, «στην εγκυκλοπαίδεια *Μπριτάνικα* και σε ένα ιατρικό εγχειρίδιο. Μα δεν πείστηκα».

Ο Ηρακλής Πουαρό έμεινε σιωπηλός για κάνα λεπτό.

Ήθελε να ανακατευτεί στα προβλήματα της αδελφής της δεσποινίδος Λέμον, στα πάθη και στις έριδες μιας πολύγλωσσης εστίας; Ήταν πάντως τρομερά ενοχλητικό να κάνει λάθη στην υπαγόρευση η δεσποινίς Λέμον. Μονολόγησε ότι, αν ανακατευόταν όντως στο ζήτημα, αυτός και μόνο αυτός θα ήταν ο λόγος. Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι τελευταία έπληττε πολύ και ότι η –αν και τετριμμένη– φύση της υπόθεσης του φαινόταν ελκυστική.

«*Ο μαϊντανός βούλιαζε στο βούτυρο μια μέρα ζεστή*», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του.

«Μαϊντανός; Βούτυρο;» ρώτησε σαστισμένη η δεσποινίς Λέμον.

«Μια φράση από τους κλασικούς συγγραφείς σας», είπε εκείνος. «Γνωρίζετε, δίχως άλλο, τις περιπέτειες, για να μην πω τους άθλους, του Σέρλοκ Χολμς».

«Εννοείτε όλες αυτές τις λέσχες φίλων της οδού Μπέικερ και τα συναφή;» είπε η δεσποινίς Λέμον. «Μεγάλοι άνδρες που χαζολογάνε! Αλλά τι να πεις, έτσι είναι όλοι οι άνδρες. Σαν τα τρενάκια τους, που παίζουν με δαύτα μια ζωή. Όχι, δεν είχα ποτέ τον χρόνο να διαβάσω αυτές τις ιστορίες. Όταν βρίσκω χρόνο να διαβάσω, πράγμα σπάνιο, προτιμώ ένα βιβλίο που θα βελτιώσει τον χαρακτήρα μου».

Ο Ηρακλής Πουαρό έσκυψε το κεφάλι με χάρη.

«Πώς θα σας φαινόταν, δεσποινίς Λέμον, να καλούσατε την αδελφή σας εδώ για τα δέοντα... για απογευματινό τσάι, ίσως; Ενδεχομένως να

μπορούσα να της προσφέρω μια μικρή βοήθεια».

«Καλοσύνη σας, κύριε Πουαρό! Μεγάλη καλοσύνη! Η αδελφή μου έχει όλα τα απογεύματα ελεύθερα».

«Τότε να πούμε αύριο, εφόσον μπορείτε να το κανονίσετε...»

Και εν ευθέτω, ο πιστός Τζορτζ έλαβε οδηγίες να ετοιμάσει ένα γεύμα με τετράγωνα, καλά βουτυρωμένα κράμπετ, συμμετρικά σάντουιτς και διάφορα άλλα αρμόζοντα συνοδευτικά ενός πληθωρικού εγγλέζικου τσαγιού.

¹ Ατομικά κέικ από άγλυκη ζύμη (Σ.τ.Μ.)

² Αναφορά στο ποίημα του Τζον Κιτς *Όταν πρωτοδιάβασα τον Ομηρο του Τσάπμαν*, όπου ο Ισπανός κατακτητής του Μεξικού Ερνάν Κορτές και οι ατρόμητοι άνδρες του αγναντεύουν τα νέα εδάφη. (Σ.τ.Ε.)

Η αδελφή της δεσποινίδος Λέμον, που λεγόταν Χάμπαρντ, έμοιαζε εμφανώς με την αδελφή της. Το δέρμα της ήταν αρκετά πιο κίτρινο, ήταν πιο γεμάτη, η κόμμωσή της πιο επιπόλαιη, δεν εξέπεμπε τόση καπατσοσύνη, όμως τα μάτια της, πλαισιωμένα από ένα στρογγυλό, φιλικό πρόσωπο, ήταν τα ίδια πανούργα μάτια που έλαμπαν πίσω από τα μικροσκοπικά γυαλιά της δεσποινίδος Λέμον.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, αλήθεια, κύριε Πουαρό», είπε. «Πολύ ευγενικό. Και τι θαυμάσιο τσάι! Έχω φάει πολύ περισσότερο απ' όσο πρέπει... εντάξει, ίσως ακόμα ένα σάντουιτς. Αν θέλω άλλο τσάι; Εντάξει, μισό φλιτζάνι».

«Πρώτα», είπε ο Πουαρό, «γευματίζουμε κι έπειτα στρωνόμαστε στη δουλειά».

Της χαμογέλασε εγκάρδια και έστριψε το μουστάκι του.

«Ξέρετε, έτσι ακριβώς σας είχα φανταστεί από τις περιγραφές της Φελίσιτι», σχολίασε η κυρία Χάμπαρντ.

Έπειτα από μια στιγμή κατάπληξης, στη διάρκεια της οποίας συνειδητοποίησε ότι *Φελίσιτι* ήταν το μικρό όνομα της αυστηρής δεσποινίδος Λέμον, ο Πουαρό αποκρίθηκε λέγοντας ότι δε θα περίμενε κάτι λιγότερο, δοθέντος του πόσο ικανή ήταν η δεσποινίς Λέμον.

«Βέβαια», συνέχισε με αφηρημένο τόνο η κυρία Χάμπαρντ, παίρνοντας άλλο ένα σάντουιτς, «η Φελίσιτι ουδέποτε ενδιαφερόταν για τους ανθρώπους. Εμένα με ενδιαφέρουν. Γι' αυτό ανησυχώ τόσο».

«Θα μπορούσατε να μου εξηγήσετε τι ακριβώς σας ανησυχεί;»

«Μπορώ, ναι. Θα ήταν φυσικό να κλέβονταν χρήματα... μικροποσά από δω κι από κει. Κι αν επρόκειτο για κοσμήματα... κάπως θα κολλούσε... εννοώ θα ταίριαζε με την κλεπτομανία ή την ανεντιμότητα. Όμως επιστρέψτε μου να σας διαβάσω έναν κατάλογο με τα αντικείμενα που έχουν κλαπεί, τον οποία εγώ η ίδια κατέγραψα».

Η κυρία Χάμπαρντ άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε ένα μικρό σημειωματάριο.

Βραδινό γοβάκι (ένα, από καινούργιο ζευγάρι)
Βραχιόλι (στρας)
Διαμαντένιο δαχτυλίδι (βρέθηκε σ' ένα πιάτο σούπα)
Πούδρα
Κραγιόν
Στηθοσκοπιο
Σκουλαρίκια
Αναπήρας
Παλιό μάλλινο παντελόνι
Ηλεκτρικοί γλόμποι
Κουτί με σοκολατάκια
Μεταξωτή μαντίλα (βρέθηκε κομματιασμένη)
Σακίδιο (ομοίως)
Σκόνη βορικού οξέος
Άλατα μπάνιου
Βιβλίο μαγειρικής

Ο Ηρακλής Πουαρό πήρε μια βαθιά ανάσα.
«Αξιοσημείωτο», είπε, «και καθ' όλα... καθ' όλα συναρπαστικό».
Είχε μαγευτεί. Κοίταξε εναλλάξ τη βαθιά απογοητευμένη όψη της δεσποινίδος Λέμον και την καλοσυνάτη, ταραγμένη όψη της κυρίας Χάμπαρντ.
«Σας συγχαίρω», είπε φιλικά στη δεύτερη.
Εκείνη τον κοίταξε σαστισμένη.
«Μα, για ποιο πράγμα, κύριε Πουαρό;»
«Σας συγχαίρω που έχετε ένα τόσο μοναδικό, εξαίσιο πρόβλημα».
«Βασικά, μπορεί σε εσάς να φαίνεται λογικό, κύριε Πουαρό, αλλά...»
«Διόλου λογικό. Μου θυμίζει ένα ομαδικό παιχνίδι στο οποίο πρόσφατα πείστηκα να συμμετάσχω από ορισμένους νεαρούς φίλους τα Χριστούγεννα. Απ' ό,τι κατάλαβα, το παιχνίδι λέγεται *Η κυρία με τα τρία κέρατα*. Κάθε συμμετέχων, με τη σειρά, πρόφερε την ακόλουθη φράση: *Πήγα στο Παρίσι κι αγόρασα, προσθέτοντας ένα αντικείμενο*. Ο επόμενος επαναλάμβανε τη φράση και πρόσθετε άλλο ένα αντικείμενο. Ο σκοπός του παιχνιδιού ήταν να απομνημονεύσεις με τη σωστή σειρά τα απαριθμημένα αντικείμενα, ορισμένα εκ των οποίων, θα έλεγα, ήταν εντελώς τερατώδη και γελοία. Ένα σαπούνι, ένας λευκός ελέφαντας, ένα πτυσσόμενο τραπέζι

και μια πάπια εκ Ρωσίας ήταν, απ' ό,τι θυμάμαι, μερικά εξ αυτών. Η δυσκολία της απομνημόνευσης βρισκόταν, ασφαλώς, στην παντελώς ασύνδετη φύση των αντικειμένων... στην απουσία αλληλουχίας, τρόπον τινά. Όπως και στον κατάλογο που μόλις μου δείξατε. Μέχρι να αναφερθούν, λόγου χάρη, δώδεκα πράγματα, η απαρίθμησή τους με τη σωστή σειρά καθίστατο σχεδόν ανέφικτη. Όποιος διαγωνιζόμενος ή διαγωνιζόμενη αποτύγχανε, λάβαινε ένα χάρτινο κέρατο και έπρεπε να εξακολουθήσει την απαγγελία ως εξής: *Εγώ, η κυρία με το ένα κέρατο, πήγα στο Παρίσι...* και τα λοιπά και τα λοιπά. Αν συγκέντρωνες τρία κέρατα, έπρεπε να αποσυρθείς και ο τελευταίος που έμενε ήταν ο νικητής».

«Είμαι σίγουρη πως ο νικητής ήσασταν εσείς, κύριε Πουαρό», είπε η δεσποινίς Λέμον, με την πίστη της αφοσιωμένης υπαλλήλου.

Ο Πουαρό χαμογέλασε πλατιά.

«Ήμουν, όντως», είπε. «Μπορείς να βάλεις τάξη και στην πιο ασύνδετη λίστα αντικειμένων και με λίγη εφευρετικότητα να επιβάλεις μια αλληλουχία, κατά κάποιον τρόπο. Τουτέστιν, μονολογείς νοερά *Μ' ένα σαπούνι πλένω τη βρομιά του μεγάλου λευκού μαρμάρινου ελέφαντα ο οποίος στέκει στο πτυσσόμενο τραπέζι...* και ούτω καθ' εξής».

«Ενδεχομένως θα μπορούσατε να κάνετε το ίδιο και με τη λίστα των αντικειμένων που σας έδωσα», είπε όλο σεβασμό η κυρία Χάμπαρντ.

«Αναμφίβολα θα μπορούσα. Μια κυρία που φορά το δεξί γοβάκι της περνά το βραχιόλι στο αριστερό μπράτσο της. Κατόπιν πουδράρεται, βάζει κραγιόν και κατεβαίνει να δειπνήσει. Το δαχτυλίδι της πέφτει στη σούπα και τα λοιπά και τα λοιπά... Θα μπορούσα κατ' αυτόν τον τρόπο να αποστηθίσω τη λίστα σας, μα δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Για ποιον λόγο εκλάπη ένα τέτοιο, τυχαίο σύνολο πραγμάτων; Κρύβεται κάποιο σύστημα πίσω από την κλοπή; Κάποιου είδους συγκεκριμένη ιδέα; Εδώ έχουμε πρωτίστως μια αναλυτική διαδικασία. Το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι να μελετηθεί πολύ σχολαστικά ο κατάλογος των αντικειμένων».

Ακολούθησε σιωπή καθώς ο Πουαρό επιδόθηκε στη μελέτη. Η κυρία Χάμπαρντ τον παρατηρούσε με την προσήλωση μικρού έκθαμβου παιδιού που παρακολουθεί επίδειξη ταχυδακτυλουργού, περιμένοντας όλο ελπίδα να εμφανιστεί κάποιος λαγός ή έστω ένα ποτάμι από πολύχρωμες κορδέλες. Η δεσποινίς Λέμον, ασυγκίνητη, αποσύρθηκε για να στοχαστεί κάποιες λεπτομέρειες του συστήματος αρχειοθέτησής της.

Όταν τελικά μίλησε ο Πουαρό, η κυρία Χάμπαρντ τινάχτηκε.

«Το πρώτο που μου κάνει εντύπωση είναι το εξής», της είπε. «Τα περισσότερα από τα αντικείμενα που εξαφανίστηκαν ήταν μικρής αξίας... ορισμένα εντελώς ευτελή... με δύο εξαιρέσεις: ένα στηθοσκόπιο και ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι. Αφήνοντας παράμερα το στηθοσκόπιο προς στιγμήν, θα ήθελα να εστιάσουμε στο δαχτυλίδι. Λέτε πως πρόκειται για κόσμημα αξίας. Πόσο μεγάλης αξίας;»

«Ε, δεν ξέρω πόσο ακριβώς θα κόστιζε, κύριε Πουαρό. Είχε ένα διαμάντι στο κέντρο, με μια σειρά μικρότερα διαμαντάκια στο πάνω και το κάτω μέρος. Ήταν το δαχτυλίδι αρραβώνων της μητέρας της δεσποινίδος Λέιν, απ' ό,τι κατάλαβα. Αναστατώθηκε τρομερά όταν εξαφανίστηκε, και ήταν μεγάλη ανακούφιση για όλους μας όταν βρέθηκε το ίδιο βράδυ στο πιάτο με τη σούπα της δεσποινίδος Χόμπχαους. Θεωρήσαμε ότι επρόκειτο απλώς για χοντροκομμένη φάρσα».

«Και μπορεί όντως να ήταν φάρσα. Εγώ, ωστόσο, θεωρώ ότι η κλοπή και η επιστροφή του έχουν σημασία. Αν εξαφανιστεί ένα κραγιόν, μια πούδρα ή ένα βιβλίο... η εξαφάνισή τους δεν αρκεί για να ειδοποιηθεί η αστυνομία. Όμως όταν χάνεται ένα πολύτιμο διαμαντένιο δαχτυλίδι, τότε αλλάζει το πράγμα. Είναι πολύ πιθανό να ειδοποιηθεί η αστυνομία. Οπότε το δαχτυλίδι επιστρέφεται».

«Μα, αν πρόκειται να το επιστρέψεις, γιατί να το κλέψεις;» είπε η δεσποινίς Λέμον συνοφρυωμένη.

«Όντως, γιατί;» επανέλαβε ο Πουαρό. «Μα, προς στιγμήν ας αφήσουμε στην άκρη τις ερωτήσεις. Έχω αναλάβει τώρα να βάλω σε μια σειρά αυτές τις κλοπές και αρχίζω με το δαχτυλίδι. Ποια είναι αυτή η δεσποινίς Λέιν από την οποία εκλάπη;»

«Η Πατρίσια Λέιν; Συμπαθέστατη κοπέλα. Σπουδάζει για να πάρει το... πώς το λένε... το πτυχίο της... ιστορία, αρχαιολογία, κάτι τέτοιο».

«Ευκατάστατη;»

«Α, όχι. Έχει μερικά λεφτά στην άκρη, αλλά είναι τρομερά οικονόμα. Το δαχτυλίδι, όπως είπα, ανήκε στη μητέρα της. Η ίδια έχει ένα δυο κοσμήματα αξίας, αλλά δεν έχει πολλά καινούργια ρούχα και τελευταία έκοψε και το κάπνισμα».

«Τι είδους άνθρωπος είναι; Πώς θα την περιγράφατε, με δικά σας λόγια;»

«Βασικά, δεν είναι ούτε πολύ άσπρη ούτε πολύ μελαψή. Ξεπλυμένη, θα έλεγα. Λιγόλογη και φινετσάτη, αλλά δεν έχει ιδιαίτερο πνεύμα. Θα την έλεγε κανείς... σοβαρό, μετρημένο κορίτσι».

«Και το δαχτυλίδι επανεμφανίστηκε στο πιάτο της σούπας της δεσποινίδος Χόμπχαους. Ποια είναι η δεσποινίς Χόμπχαους;»

«Η Βάλερι Χόμπχαους; Μια ξύπνια μελαχρινή με πολύ σαρκαστικό ύφος. Δουλεύει σε ένα σαλόνι ομορφιάς, το Σαμπρίνα Φερ... φαντάζομαι θα το έχετε ακουστά».

«Οι δυο κοπέλες είναι φίλες;»

Η κυρία Χάμπαρντ το σκέφτηκε.

«Φαντάζομαι... ναι, είναι. Δεν έχουν πολλές επαφές. Η Πατρίσια τα πάει καλά με όλους, χωρίς να είναι τρομερά δημοφιλής, θα έλεγα. Η Βάλερι Χόμπχαους έχει ορισμένους εχθρούς λόγω της μεγάλης γλώσσας της... αλλά έχει και κάμποσους θαυμαστές, αν με εννοείτε».

«Νομίζω σας εννοώ», είπε ο Πουαρό.

Οπότε η Πατρίσια Λέιν ήταν συμπαθής αλλά βαρετή και η Βάλερι Χόμπχαους είχε έντονο χαρακτήρα. Συνέχισε να περιεργάζεται τη λίστα των κλοπιμαίων.

«Το πιο ενδιαφέρον είναι οι διάφορες κατηγορίες αντικειμένων που υπάρχουν στον κατάλογο. Έχεις τα μικροπράγματα που θα έβαζαν σε πειρασμό μια κοπέλα ματαιόδοξη και οικονομικά ζορισμένη, το κραγιόν, τα στρας, την πούδρα... τα άλατα μπάνιου... ίσως και τα σοκολατάκια. Κι έπειτα έχεις το στηθοσκόπιο, το οποίο είναι πιθανότερο να έκλεβε ένας άνδρας, ο οποίος θα ήξερε πού να το πουλήσει ή να το δώσει ενέχυρο. Σε ποιον ανήκε;»

«Ανήκε στον κύριο Μπέιτσον, έναν ψηλό, καθ' όλα φιλικό νεαρό».

«Φοιτητής ιατρικής;»

«Μάλιστα».

«Θύμωσε πολύ;»

«Έγινε έξαλλος, κύριε Πουαρό. Έχει αυτόν τον χαρακτήρα που φουντώνει... μπορεί να πει οτιδήποτε πάνω στον θυμό του, αλλά έπειτα από λίγο του περνάει. Δεν είναι τύπος που θα έπαιρνε ασήφιστα την κλοπή προσωπικών του αντικειμένων».

«Το παίρνει ασήφιστα κανείς;»

«Βασικά, σκεφτόμουν τον κύριο Γκόπαλ Ραμ, έναν από τους Ινδούς φοιτητές μας. Ό,τι και να γίνει, χαμογελάει. Κουνάει το χέρι και λέει ότι τα υλικά αποκτήματα δεν έχουν σημασία...»

«Του ίδιου του έκλεψαν τίποτα;»

«Όχι».

«Α! Σε ποιον ανήκε το μάλλινο παντελόνι;»

«Στον κύριο Μακνάμπ. Παμπάλαιο ήταν και άλλος στη θέση του θα το πετούσε, όμως ο κύριος Μακνάμπ είναι τρομερά δεμένος με τα παλιά του ρούχα και δεν πετάει ποτέ τίποτα».

«Επομένως, φτάνουμε στα αντικείμενα που δε θα φάινονταν άξια κλοπής... ένα παλιό παντελόνι, γλόμποι, σκόνη βορικού οξέος, άλατα μπάνιου... ένα βιβλίο μαγειρικής. Ίσως έχουν σημασία, αν και μάλλον όχι. Η σκόνη βορικού οξέος πιθανότατα απομακρύνθηκε κατά λάθος, ο γλόμπος μπορεί να 'χε καεί και κάποιος να τον ξεβίδωσε με σκοπό να τον αλλάξει και να το ξέχασε... το βιβλίο μαγειρικής μπορεί να το δανείστηκε κάποιος και να μην το επέστρεψε. Το παντελόνι ενδεχομένως να το πήρε καμιά καθαρίστρια».

«Έχουμε στη δούλεψή μας δύο καθ' όλα αξιόπιστες οικιακές βοηθούς. Είμαι βέβαιη ότι καμιά τους δε θα έπαιρνε κάτι χωρίς να ζητήσει πρώτα την άδεια».

«Ίσως έχετε δίκιο. Έπειτα έχουμε το βραδινό γοβάκι, από καινούργιο ζευγάρι, απ' ό,τι λέτε... Σε ποιαν ανήκαν;»

«Στη Σάλι Φιντς. Μια Αμερικανίδα που ήρθε για σπουδές με υποτροφία του ιδρύματος Φούλμπραϊτ».

«Είστε σίγουρη ότι δεν της παράπεσε το γοβάκι; Δεν μπορώ να φανταστώ τι αξία έχει ένα μονό παπούτσι για οποιονδήποτε».

«Δεν της παράπεσε, κύριε Πουαρό. Κάναμε την εστία άνω κάτω. Η δεσποινίς Φιντς, βλέπετε, είχε κανονίσει να πάει σε ένα πάρτι με... επίσημο ένδυμα... αυτό που εμείς θα λέγαμε βραδινό ένδυμα... και τα γοβάκια ήταν ζωτικής σημασίας· ήταν τα μόνα καλά υποδήματα που διέθετε».

«Γεγονός που της προξένησε πρόβλημα... και εκνευρισμό. Μάλιστα... ναι, είμαι περίεργος. Ενδεχομένως κάτι να κρύβεται σ' αυτό».

Σώπασε για μερικές στιγμές κι έπειτα επανήλθε.

«Και έχουμε άλλα δύο αντικείμενα: ένα σακίδιο που κομματιάστηκε και μια μεταξωτή μαντίλα που έγινε κι αυτή κομμάτια. Είμαστε αντιμέτωποι εδώ με κάτι που δεν είναι ούτε ματαιοδοξία ούτε κέρδος, αντ' αυτού έχουμε μια ενέργεια εσκεμμένα εκδικητική. Σε ποιον ανήκε το σακίδιο;»

«Σχεδόν όλοι οι φοιτητές έχουν σακίδια, κάνουν όλοι τους συχνά οτοστόπ, ξέρετε. Και πολλά από τα σακίδια μοιάζουν μεταξύ τους, είναι αγορασμένα από το ίδιο κατάστημα, οπότε δύσκολα τα ξεχωρίζεις. Όμως είναι σχεδόν σίγουρο ότι το συγκεκριμένο ανήκε στον Λέοναρντ Μπέιτσον

ή στον Κόλιν Μακνάμπ».

«Και η μεταξωτή μαντίλα επίσης κομματιάστηκε. Σε ποιαν ανήκε;»

«Στη Βάλερι Χόμπχαους. Ήταν δώρο Χριστουγέννων... μια σμαραγδένια μαντίλα εξαιρετικής ποιότητας».

«Η δεσποινίς Χόμπχαους... μάλιστα».

Ο Πουαρό έκλεισε τα μάτια. Αυτό που έβλεπε με τα μάτια του νου ήταν ένα καλειδοσκόπιο – τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Θραύσματα, σκισμένες μαντίλες και σακίδια, βιβλία μαγειρικής, κραγιόν, άλατα μπάνιου· ονόματα και πρόχειρες προσωπογραφίες παράταιρων φοιτητών. Μορφή, συνοχή, πουθενά. Ασύνδετα περιστατικά και άνθρωποι που περιδινούνταν στο κενό. Όμως ο Πουαρό ήξερε καλά ότι κάπου, κάπως πρέπει να υπήρχε ένα σχέδιο. Ίσως και περισσότερα από ένα. Ίσως, κάθε φορά που τρανταζόταν το καλειδοσκόπιο, να προέκυπτε κι άλλο ένα σχέδιο... Μα, απ' όλα τα σχέδια, ένα θα ήταν το σωστό. Το ερώτημα ήταν από πού να αρχίσει.

Άνοιξε τα μάτια.

«Η υπόθεση χρήζει περισυλλογής... βαθιάς περισυλλογής».

«Α, γι' αυτό είμαι βέβαιη, κύριε Πουαρό», συναίνεσε πρόθυμα η κυρία Χάμπαρντ. «Και, βέβαια, δεν ήθελα να σας ταλαιπωρήσω...»

«Δε με ταλαιπωρείτε. Η υπόθεση μου έχει κινήσει το ενδιαφέρον. Όμως όσο συλλογίζομαι, θα μπορούσαμε να κάνουμε μια αρχή σε πρακτικό επίπεδο. Μια αρχή. Το γοβάκι, το βραδινό γοβάκι... ναι, θα μπορούσαμε να αρχίσουμε απ' αυτό. Δεσποινίς Λέμον!»

«Μάλιστα, κύριε Πουαρό;» Η δεσποινίς Λέμον εξόρισε την αρχειοθέτηση από τη σκέψη της, κάθισε ακόμα πιο ευθυτενής και πήρε με μια αντανάκλαστική κίνηση το μολύβι και το σημειωματάριό της.

«Η κυρία Χάμπαρντ θα σας βρει, ενδεχομένως, το άλλο γοβάκι. Κατόπιν πηγαίνετε στο τμήμα της οδού Μπέικερ, στα απολεσθέντα. Η απώλεια έγινε αντιληπτή... πότε;»

Η κυρία Χάμπαρντ το σκέφτηκε.

«Βασικά, δε θυμάμαι πότε ακριβώς, κύριε Πουαρό. Ίσως δύο μήνες. Δε θυμάμαι συγκεκριμένα. Αλλά μπορώ να το μάθω από τη Σάλι Φιντς, από την ημερομηνία του πάρτι».

«Μάλιστα. Λοιπόν...» Γύρισε πάλι προς το μέρος της δεσποινίδος Λέμον. «Μπορείτε να είστε ελαφρώς αόριστη. Θα πείτε ότι σας έπεσε το γοβάκι σε έναν συρμό της κεντρικής γραμμής του υπόγειου σιδηροδρόμου... είναι το

πιθανότερο σημείο... ή ότι το χάσατε σε κάποιο άλλο τρένο. Ή, ενδεχομένως, στο λεωφορείο. Πόσα λεωφορεία εξυπηρετούν την περιοχή της οδού Χίκορι;»

«Μόνο δύο, κύριε Πουαρό».

«Ωραία. Αν δε βγάλετε άκρη στην οδό Μπέικερ, δοκιμάστε στη Σκότλαντ Γιαρντ και πείτε ότι το ξεχάσατε σε ένα ταξί στην περιοχή».

«Εννοείτε στο Λάμπεθ», τον διόρθωσε η καπάτσα δεσποινίς Λέμον.

Ο Πουαρό κούνησε το χέρι αδιάφορα.

«Πάντα ξέρετε αυτού του είδους τις λεπτομέρειες».

«Και για ποιον λόγο θεωρείτε...» άρχισε να λέει η κυρία Χάμπαρντ.

Ο Πουαρό τη διέκοψε.

«Ας δούμε αρχικά τι αποτελέσματα θα έχουμε. Κατόπιν, είτε αυτά είναι θετικά είτε αρνητικά, εσείς κι εγώ, κυρία Χάμπαρντ, θα πρέπει να συσκεφθούμε εκ νέου. Θα μου πείτε όλα όσα χρειάζεται να γνωρίζω».

«Νομίζω ότι σας έχω πει όλα όσα ξέρω».

«Όχι, όχι. Διαφωνώ. Εδώ έχουμε να κάνουμε με νέους ανθρώπους που συναγελάζονται, ανθρώπους με ποικίλους χαρακτήρες, διαφορετικού φύλου. Ο Α αγαπάει τη Β, αλλά η Β αγαπάει τον Γ και ενδεχομένως ο Δ και ο Ε να είναι στα μαχαίρια εξαιτίας του Α. Αυτά είναι που πρέπει να ξέρω. Την αλληλεπίδραση των ανθρώπινων αισθημάτων. Τους καβγάδες, τις ζήλιες, τις φιλίες, τη μοχθηρία και κάθε ίχνος σκληρότητας».

«Είμαι βέβαιη», είπε η κυρία Χάμπαρντ με εμφανή δυσφορία, «ότι δεν έχω ιδέα για τέτοιου είδους πράγματα. Δε συγχρωτίζομαι διόλου με τους φοιτητές. Απλώς διευθύνω την εστία και φροντίζω τη σίτιση και τα τοιαύτα».

«Όμως σας ενδιαφέρουν οι άνθρωποι. Εσείς η ίδια μου το είπατε. Σας αρέσουν οι νέοι. Αναλάβετε αυτή τη δουλειά όχι επειδή πληρωνόταν ιδιαίτερος καλός, αλλά διότι θα σας έφερνε σε επαφή με ανθρώπινα προβλήματα. Ορισμένοι φοιτητές θα σας συμπαθούν και ορισμένοι δε θα σας συμπαθούν ιδιαίτερα, ενώ άλλοι ίσως καθόλου. Θα μου τα πείτε όλα αυτά... ναι, θα μου τα πείτε! Διότι ανησυχείτε... όχι γι' αυτά που συμβαίνουν... γι' αυτά θα μπορούσατε ν' απευθυνθείτε στην αστυνομία...»

«Η κυρία Νικολέτις δε θα ήθελε να ανακατέψουμε την αστυνομία, σας διαβεβαιώνω».

Ο Πουαρό εξακολούθησε ορμητικός, παραβλέποντας τη διακοπή.

«Όχι, ανησυχείτε για κάποιον... κάποιον που θεωρείτε ότι μπορεί να είναι

υπεύθυνος ή, έστω, αναμεμειγμένος σε όλο αυτό. Κάποιον, κατά συνέπεια, που συμπαθείτε».

«Ελάτε τώρα, κύριε Πουαρό».

«Ναι, σοβαρά. Και νομίζω ότι δικαίως ανησυχείτε. Διότι η κομματιασμένη μαντίλα δεν είναι κάτι ωραίο. Και το ξεσκισμένο σακίδιο... ούτε αυτό είναι ωραίο. Τα υπόλοιπα φαίνονται παιδαριώδη... ωστόσο δεν είμαι βέβαιος. Όχι, δεν είμαι καθόλου βέβαιος!»

Επιταχύνοντας λιγάκι καθώς ανέβαινε τα σκαλιά, η κυρία Χάμπαρντ έβαλε το κλειδί στην εξώπορτα του αριθμού 26 της οδού Χίκορι. Πάνω που άνοιγε η πόρτα, ένας ψηλός νεαρός με φλογερά κόκκινα μαλλιά ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα στο κατόπι της.

«Γεια χαρά, μητέρα», είπε, διότι έτσι της απευθυνόταν συνήθως ο Λεν Μπέιτσον. Ήταν τρομερά φιλικός, με προφορά κόκνει³ και ευτυχώς απαλλαγμένος από την παραμικρή υποψία συμπλέγματος κατωτερότητας. «Πήρες τους δρόμους;»

«Είχα πάει για τσάι, κύριε Μπέιτσον. Μη με καθυστερείς τώρα, έχω αργήσει».

«Σήμερα πετσόκοψα ένα υπέροχο πτώμα», είπε ο Λεν. «Εκπληκτικό!»

«Μη γίνεσαι σιχαμένος, παλιόπαιδο. Άκου, υπέροχο πτώμα! Αν είναι δυνατόν! Ναυτία μου ήρθε».

Ο Λεν Μπέιτσον γέλασε και η είσοδος αντιλάλησε από τα βροντερά του χάρανα.

«Πού να 'βλεπες η Σίλια», συνέχισε. «Πήγα στο φαρμακείο της σχολής. *Ήρθα να σου πω για ένα πτώμα*, της είπα. Άσπρισε σαν το πανί, νόμισα ότι θα λιποθυμούσε. Πώς σου φαίνεται αυτό, μητέρα Χάμπαρντ;»

«Τίποτα δε με εκπλήσσει», απάντησε η κυρία Χάμπαρντ. «Αν είναι δυνατόν! Η Σίλια θα νόμιζε ότι εννοούσες κανονικό πτώμα».

«Τι εννοείς κανονικό; Τι θαρρείς πως είναι τα πτώματά μας; Συνθετικά;»

Ένας λιγνός νεαρός με μακριά ανάκατη κόμη βγήκε από ένα δωμάτιο στα δεξιά και είπε με οξύθυμο τόνο:

«Α, εσύ είσαι; Νόμιζα ότι είχε μπουκάρει κάνα τσούρμο γεροδεμένων. Η φωνή ανήκει σε έναν, αλλά η ένταση της φωνής σε δέκα».

«Ελπίζω ειλικρινά να μη σε εκνευρίζει».

«Όχι περισσότερο απ' ό,τι συνήθως», είπε ο Νάιτζελ Τσάπμαν και ξαναμπήκε στο δωμάτιο.

«Το λεπτεπίλεπτο λουλούδι μας», σχολίασε ο Λεν.

«Μη μαλώνετε τα δυο σας», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Καλή διάθεση,

αυτό θέλω, και λίγο δούναι και λαβείν».

Ο ψηλός νέος τής χασκογέλασε τρυφερά.

«Δεν έχω τίποτα να χωρίσω με τον Νάιτζέλ μας, μητέρα», είπε.

Μια κοπέλα που κατέβαινε τη σκάλα εκείνη τη στιγμή είπε:

«Αχ, κυρία Χάμπαρντ, η κυρία Νικολέτις είναι στην κάμαρά της και είπε ότι θα ήθελε να σας δει μόλις επιστρέψετε».

Η κυρία Χάμπαρντ αναστέναξε και ανέβηκε τη σκάλα. Η ψηλή μελαχρινή που είχε μεταφέρει το μήνυμα κόλλησε στον τοίχο για να την αφήσει να περάσει.

Ο Λεν Μπέιτσον, βγάζοντας το αδιάβροχό του, είπε: «Πώς πάει, Βάλερι; Τα παράπονα για τη συμπεριφορά μας θα μεταφερθούν στη μητέρα Χάμπαρντ εν ευθέτω χρόνω;»

Η κοπέλα ανασήκωσε αδιάφορα τους ντελικάτους ώμους της. Κατέβηκε τα σκαλιά και διέσχισε το χολ.

«Κάθε μέρα μοιάζει και περισσότερο με τρελοκομείο αυτό το μέρος», μονολόγησε γυρίζοντας το κεφάλι.

Μιλώντας ακόμα, μπήκε στην πόρτα στα δεξιά. Κινούνταν με την αυθάδικη, αβίαστη χάρη που συναντά συχνά κανείς στις κοπέλες που έχουν εργαστεί ως μοντέλα.

Το 26 της οδού Χίκορι ήταν στην πραγματικότητα δύο σπίτια: το 24 και το 26 ενωμένα με μεσοτοιχία. Το ισόγειο και των δύο ήταν ενιαίο, οπότε διέθετε τόσο ένα κοινόχρηστο καθιστικό όσο και μια μεγάλη τραπεζαρία, καθώς και δύο ντουλάπες και ένα γραφειάκι προς το πίσω μέρος του σπιτιού. Δυο ξεχωριστές σκάλες οδηγούσαν στα πάνω πατώματα, τα οποία παρέμεναν διαχωρισμένα. Οι κοπέλες έμεναν στα δωμάτια του δεξιού μισού του σπιτιού και οι άνδρες στο άλλο – το αρχικό 24.

Η κυρία Χάμπαρντ ανέβηκε στο πάνω πάτωμα και ξεκούμπωσε τον γιακά του παλτού της. Αναστέναξε καθώς έστριβε προς την κάμαρα της κυρίας Νικολέτις.

«Θα 'χει πάλι τα νεύρα της, φαντάζομαι», ψέλλισε.

Χτύπησε την πόρτα και μπήκε.

Το καθιστικό της κυρίας Νικολέτις ήταν πάντα πνιγηρά ζεστό. Η μεγάλη ηλεκτρική θερμάστρα είχε όλες τις ράβδους της αναμμένες και το παράθυρο ήταν ερμητικά κλειστό. Η κυρία Νικολέτις καθόταν και κάπνιζε σε έναν καναπέ περιτριγυρισμένο από πλήθος βρόμικα μεταξωτά ριχτάρια και βελούδινες μαξιλάρες. Ήταν μια μεγαλόσωμη μελαψή γυναίκα,

εμφανίσιμη παρά την ηλικία της, με κοφτερή γλώσσα και πελώρια καστανά μάτια.

«Α! Καλώς την!» Στα χείλη της οι λέξεις ήχησαν σαν μομφή.

Η κυρία Χάμπαρντ, πιστή στο αίμα των Λέμον, παρέμεινε ατάραχη.

«Ναι», είπε κοφτά. «Ήρθα. Μου είπαν ότι θέλατε να μιλήσουμε».

«Ναι, όντως ήθελα να μιλήσουμε. Είναι τερατώδες... τερατώδες!»

«Ποιο πράγμα είναι τερατώδες;»

«Το κόστος των λογαριασμών! Οι σούμες σας!» Η κυρία Νικολέτις έβγαλε ένα μάτσο χαρτιά από το κάτω μέρος μιας μαξιλάρας σαν επιδέξιος ταχυδακτυλουργός. «Τι τους ταΐζουμε αυτούς τους άθλιους φοιτητές; Φουά γκρα και ορτύκια; Τι είμαστε, το Ριτζ; Ποιοι νομίζουν πως είναι αυτοί οι φοιτητές;»

«Νέοι άνθρωποι, με υγιή όρεξη», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Τρώνε ένα καλό πρωινό και ένα δείπνο της προκοπής... απλό φαγητό, αλλά θρεπτικό. Και όλη η σίτιση είναι καθ' όλα οικονομική».

«Οικονομική; Οικονομική; Τολμάτε να μου λέτε αυτή τη λέξη; Τη στιγμή που καταστρέφομαι;»

«Τα κέρδη σας από την εστία είναι απολύτως σεβαστά, κυρία Νικολέτις. Για φοιτητικό κατάλυμα, τα ενοίκια είναι τσιμπημένα».

«Δεν είμαι όμως πάντα πλήρης; Έχω ποτέ διαθέσιμο δωμάτιο που να μη μου το ζητούν τουλάχιστον τρεις άνθρωποι; Δε μου στέλνουν φοιτητές από το Βρετανικό Συμβούλιο, από την Επιτροπή Στέγασης του Πανεπιστημίου του Λονδίνου... από πρεσβείες... από το Γαλλικό Λύκειο; Δεν έχουμε πάντα τρεις αιτήσεις για κάθε κενό δωμάτιο;»

«Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι τα γεύματα εδώ είναι επαρκή και ορεκτικά. Οι νέοι πρέπει να σιτίζονται σωστά».

«Χα! Αυτοί οι λογαριασμοί είναι σκανδαλώδεις. Αυτή η Ιταλίδα μαγείρισσα φταίει... κι ο άντρας της. Σας κοροϊδεύουν με το κόστος των τροφίμων».

«Όχι, όχι, δε με κοροϊδεύουν, κυρία Νικολέτις. Σας διαβεβαιώνω ότι δεν υπάρχει αλλοδαπός ικανός να ξεγελάσει εμένα».

«Τότε φταίτε εσείς... εσείς με ληστεύετε».

Η κυρία Χάμπαρντ παρέμεινε ατάραχη.

«Δε σας επιτρέπω να μου μιλάτε έτσι», είπε με φωνή παλιομοδίτικης νταντάς που απευθύνεται σε ιδιαιτέρως εριστικό νήπιο. «Δεν είναι ευγενικό και μια μέρα των ημερών θα σας βάλει σε μπελάδες».

«Α!» Η κυρία Νικολέτις πέταξε δραματικά τους λογαριασμούς και τα χαρτιά φτερούγισαν στον αέρα πέφτοντας ολούθε. Η κυρία Χάμπαρντ έσκυψε και τα μάζεψε με σουφρωμένα χείλη. «Με εξοργίζετε», φώναξε η εργοδότριά της.

«Έτσι φαίνεται», είπε η κυρία Χάμπαρντ, «αλλά δε σας κάνει καλό, ξέρετε, να εκνευρίζεστε έτσι. Ο θυμός επιβαρύνει την πίεση».

«Παραδέχεστε ότι αυτά τα ποσά είναι μεγαλύτερα από της περασμένης εβδομάδας;»

«Φυσικά και είναι. Είχε μερικές εξαιρετικές προσφορές σε διάφορα είδη στα Λάμπσονς. Και το εκμεταλλεύτηκα. Οι λογαριασμοί της επόμενης εβδομάδας θα είναι κάτω από τον μέσο όρο».

Η κυρία Νικολέτις την κοιτούσε μουτρωμένη.

«Έχετε μια πειστική εξήγηση για όλα».

«Ορίστε». Η κυρία Χάμπαρντ απόθεσε τους λογαριασμούς σε μια τακτική στοίβα στο τραπέζι. «Τίποτα άλλο;»

«Αυτή η Αμερικανίδα, η Σάλι Φιντς, λέει ότι σκέφτεται να φύγει... αλλά δε θέλω να φύγει. Έχει υποτροφία του Φούλμπραϊτ. Θα φέρει κι άλλους υπότροφους του ιδρύματος. Δεν πρέπει να φύγει».

«Τι λόγους έχει;»

Η κυρία Νικολέτις κύρτωσε τους ώμους της.

«Πού να θυμάμαι; Δεν ήταν ειλικρινής. Αυτό το κατάλαβα. Ξέρω απ' αυτά».

Η κυρία Χάμπαρντ έγνεψε σκεπτική. Έκλινε και η ίδια προς την άποψη της κυρίας Νικολέτις επ' αυτού.

«Η Σάλι δε μου ανέφερε τίποτα», είπε.

«Θα της μιλήσετε;»

«Ναι, φυσικά».

«Και αν φταίνε αυτοί οι έγχρωμοι φοιτητές, αυτοί οι Ινδοί, αυτές οι νέγρες... μπορούν να πάρουν πόδι όλοι τους, καταλάβετε; Ο φυλετικός διαχωρισμός είναι τρομερά σημαντικός γι' αυτούς τους Αμερικανούς... και για μένα οι Αμερικανοί είναι που έχουν σημασία... κι όσο για τους έγχρωμους... δρόμο!»

Έκανε μια θεατρική χειρονομία.

«Όχι όσο έχω εγώ τα ηνία», είπε παγερά η κυρία Χάμπαρντ. «Και, τέλος πάντων, κάνετε λάθος. Κανείς από τους φοιτητές μας δεν τρέφει τέτοια αισθήματα και η Σάλι σαφώς δεν είναι τέτοιος άνθρωπος. Κάθε τόσο τρώει

για μεσημέρι με τον κύριο Ακιμπόμπο, και πιο μαύρος απ' αυτόν δεν υπάρχει».

«Τότε φταίνε οι κομμουνιστές... ξέρετε πώς κάνουν οι Αμερικανοί με τους κομμουνιστές. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν, για παράδειγμα, αυτός είναι κομμουνιστής».

«Αμφιβάλλω».

«Ναι, είναι. Έπρεπε να ακούγατε τι έλεγε τις προάλλες».

«Ο Νάιτζελ είναι ικανός να πει οτιδήποτε για να σε εκνευρίσει. Αυτή του η συνήθεια είναι τρομερά κουραστική».

«Τους ξέρετε όλους τόσο καλά! Αγαπητή μου κυρία Χάμπαρντ, είστε ένα θαύμα! Κάθε λίγο και λιγάκι μονολογώ... τι θα έκανα χωρίς την κυρία Χάμπαρντ; Κρέμομαι από πάνω σας. Είστε υπέροχη γυναίκα, υπέροχη!»

«Πρώτα το άγριο, μετά το γλυκό», είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Τι πράγμα;»

«Τίποτα. Έννοια σας, θα κάνω ό,τι μπορώ».

Βγήκε από την κάμαρα κόβοντας στη μέση έναν χείμαρρο ευχαριστιών.

Μονολογώντας σιγανά «Χαμένος χρόνος... τι ανυπόφορη γυναίκα», διέσχισε βιαστικά τον διάδρομο και μπήκε στο δικό της καθιστικό.

Όμως η κυρία Χάμπαρντ δεν έμελλε να βρει ακόμα ησυχία. Μια ψηλή μορφή σηκώθηκε, μόλις μπήκε, και είπε:

«Θα ήθελα πολύ να μιλήσουμε για δυο λεπτά, παρακαλώ».

«Φυσικά, Ελίζαμπεθ».

Η κυρία Χάμπαρντ ήταν έκπληκτη. Η Ελίζαμπεθ Τζόνστον ήταν μια κοπέλα από τις Δυτικές Ινδίες, που σπούδαζε νομική. Ήταν εργατική, φιλόδοξη και πολύ κλειστή. Της φαινόταν ανέκαθεν πολύ ισορροπημένη και ικανή, και η κυρία Χάμπαρντ τη θεωρούσε μία από τις πλέον ικανοποιητικές περιπτώσεις φοιτητών στην εστία.

Η κοπέλα είχε ανακτήσει απολύτως τον έλεγχο τώρα, όμως η κυρία Χάμπαρντ διέκρινε ένα ανεπαίσθητο τρεμούλιασμα στη φωνή της, παρότι τα σκούρα χαρακτηριστικά της ήταν καθ' όλα απαθή.

«Συμβαίνει κάτι;»

«Ναι. Θα μπορούσατε να έρθετε στο δωμάτιό μου, σας παρακαλώ;»

«Μισό λεπτό». Η κυρία Χάμπαρντ έβγαλε βιαστικά το παλτό και τα γάντια της, κι έπειτα ακολούθησε την κοπέλα βγαίνοντας από την κάμαρά της και ανεβαίνοντας τη σκάλα. Το δωμάτιο της Ελίζαμπεθ βρισκόταν στο τελευταίο πάτωμα. Άνοιξε την πόρτα και προχώρησε προς ένα τραπέζι

κοντά στο παράθυρο.

«Εδώ έχω τις σημειώσεις μου», είπε. «Τα χαρτιά αυτά αντιπροσωπεύουν πολλούς μήνες σκληρής δουλειάς. Βλέπετε τι έγινε;»

Η κυρία Χάμπαρντ πήρε μια κοφτή εισπνοή και έβγαλε ένα μικρό επιφώνημα.

Κάποιος είχε χύσει μελάνι στο τραπέζι. Το μελάνι είχε μουσκέψει και ποτίσει τα χαρτιά. Η κυρία Χάμπαρντ το άγγιξε με το ακροδάχτυλο. Ήταν ακόμα υγρό.

Ξέροντας πως η ερώτηση ήταν ανόητη τη στιγμή που την ξεστόμιζε, είπε: «Δεν το χύσατε εσείς το μελάνι...»

«Όχι. Συνέβη όσο έλειπα».

«Πιστεύετε ότι η κυρία Μπιγκς...»

Η κυρία Μπιγκς ήταν η καθαρίστρια που φρόντιζε τα δωμάτια στο τελευταίο πάτωμα.

«Δεν το έκανε η κυρία Μπιγκς. Δεν ήταν καν δικό μου το μελάνι. Το δικό μου είναι εδώ, στο ράφι δίπλα στο κρεβάτι. Κανείς δεν το πείραξε. Ο υπαίτιος έφερε εδώ το μελάνι και το έκανε εσκεμμένα».

Η κυρία Χάμπαρντ ήταν εμβρόντητη.

«Τι φριχτή... και τι άκαρδη πράξη!»

«Ναι, είναι όντως απαίσια».

Η κοπέλα μιλούσε σιγανά, όμως η κυρία Χάμπαρντ δεν έκανε το λάθος να υποτιμήσει τα συναισθήματά της.

«Βασικά, Ελίζαμπεθ, δεν ξέρω τι να πω. Έχω μείνει άναυδη, είναι τρομερό και θα κάνω τα αδύνατα δυνατά για να ανακαλύψω ποιος ευθύνεται για αυτή τη φριχτή, μοχθηρή πράξη. Εσύ δεν μπορείς να σκεφτείς κάποιον πιθανό υπαίτιο;»

Η κοπέλα αποκρίθηκε μεμιάς.

«Το μελάνι είναι πράσινο, το είδατε».

«Το πρόσεξα, ναι».

«Δεν είναι πολύ διαδεδομένο αυτό το πράσινο μελάνι. Ξέρω μόνο ένα άτομο που το χρησιμοποιεί: ο Νάιτζελ Τσάπμαν».

«Ο Νάιτζελ; Θεωρείς ότι ο Νάιτζελ θα έκανε τέτοιο πράγμα;»

«Δε θα το πίστευα, όχι. Όμως γράφει την αλληλογραφία του και τις σημειώσεις του με πράσινο μελάνι».

«Θα χρειαστεί να κάνω ένα σωρό ερωτήσεις. Λυπάμαι αφάνταστα, Ελίζαμπεθ, που συνέβη τέτοιο πράγμα στην εστία και σου δηλώνω πως θα

κάνω τα πάντα για να εξακριβώσω την αλήθεια».

«Σας ευχαριστώ, κυρία Χάμπαρντ. Έχουν συμβεί... κι άλλα πράγματα, έτσι;»

«Ε... βασικά... ναι».

Η κυρία Χάμπαρντ βγήκε από το δωμάτιο και προχώρησε προς τις σκάλες. Ξάφνου κοντοστάθηκε, προτού κατέβει, και διέσχισε τον διάδρομο μέχρι που έφτασε σε μια πόρτα στο βάθος. Χτύπησε, και η φωνή της δεσποινίδος Σάλι Φιντς της είπε να περάσει.

Η κάμαρα ήταν όμορφη, και η ίδια η Σάλι Φιντς, μια χαρωπή κοκκινομάλλα, ήταν ευχάριστος τύπος.

Έγραφε σε ένα σημειωματάριο. Ύψωσε τα μάτια με το ένα μάγουλο φουσκωμένο. Άπλωσε ένα ανοιχτό κουτί και είπε με αλλοιωμένη φωνή:

«Καραμέλες απ' την πατρίδα. Πάρτε μία».

«Σ' ευχαριστώ, Σάλι. Όχι τώρα. Είμαι πολύ αναστατωμένη». Σώπασε και πρόσθεσε: «Άκουσες τι έπαθε η Ελίζαμπεθ Τζόνστον;»

«Τι έπαθε η Μαύρη Μπες;»

Το παρατσούκλι ήταν τρυφερό· ακόμα και η ίδια η κοπέλα το είχε αποδεχτεί.

Η κυρία Χάμπαρντ περιέγραψε τα γεγονότα. Η Σάλι έδειξε άφθονο θυμό συμπόνιας.

«Πολύ μεγάλη κακία. Δεν πιστεύω ότι οποιοσδήποτε εδώ μέσα θα έκανε τέτοιο πράγμα στην Μπες μας. Όλοι τη συμπαθούν. Είναι συνεσταλμένη και δεν πολυβγαίνει ούτε παίρνει μέρος σε μαζώξεις, αλλά είμαι σίγουρη ότι κανείς δεν την αντιπαθεί».

«Έτσι θα έλεγα κι εγώ».

«Βασικά, όλα σχετίζονται, έτσι; Με όσα συνέβησαν πιο πριν; Γι' αυτό και...»

«Τι πράγμα;» ρώτησε η κυρία Χάμπαρντ όταν η κοπέλα σώπασε απότομα.

«Γι' αυτό και θα φύγω από δω. Σας το είπε η κυρία Νικ;»

«Ναι. Ήταν τρομερά αναστατωμένη. Δείχνει να πιστεύει ότι δεν της είπες τον πραγματικό λόγο για την απόφασή σου».

«Όντως δεν της τον είπα. Δεν έχει νόημα να γίνει έξαλλη. Ξέρετε πώς κάνει. Όμως αυτός είναι ο λόγος, στ' αλήθεια. Απλώς δε μ' αρέσουν αυτά που γίνονται εδώ πέρα. Ήταν αλλόκοτο όταν έχασα το γοβάκι μου, κι έπειτα όταν έκαναν τημαντίλα της Βάλερι κομμάτια, όπως και το σακίδιο

του Λεν... Δεν ήταν τόσο οι κλοπές, στο κάτω κάτω αυτό μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Δεν είναι ωραίο, αλλά είναι σχεδόν φυσιολογικό... όμως τα υπόλοιπα δεν είναι». Έμεινε για λίγο σιωπηλή, μειδιώντας, και ξάφνου χαμογέλασε πλατιά. «Ο Ακιμπόμπο φοβάται», συνέχισε. «Φέρεται πάντα σαν να είναι τρομερά ανώτερος και πολιτισμένος, αλλά κάτω από την επιφάνεια έχει μια αφρικανική φλέβα πίστης στη μαγεία».

«Ωχ!» είπε θυμωμένα η κυρία Χάμπαρντ. «Δεν αντέχω δεισιδαιμονίες και χαζά. Πρόκειται απλώς για κάποιον συνηθισμένο άνθρωπο που μας ταλαιπωρεί. Τίποτα πιο περίπλοκο».

Τα χείλη της Σάλι κύρτωσαν σε ένα πλατύ, γατίσιο χαμόγελο.

«Η έμφαση», είπε, «στη λέξη *συνηθισμένος*. Έχω ένα προαίσθημα ότι κάποιος σε αυτή την εστία δεν είναι συνηθισμένος!»

Η κυρία Χάμπαρντ κατέβηκε τη σκάλα. Έστριψε στο κοινόχρηστο καθιστικό του ισογείου. Τέσσερα άτομα βρίσκονταν στον χώρο. Η Βάλερι Χόμπχαους, πεσμένη μπρούμυτα σε έναν καναπέ, με τα μικρά ντελικάτα πόδια της ακουμπισμένα στο μπράτσο του· ο Νάιτζελ Τσάπμαν, καθισμένος σε ένα τραπέζι με έναν χοντρό τόμο μπροστά του· η Πατρίσια Λέιν, γερμένη στο ρείθρο του τζακιού· μια κοπέλα με καπαρντίνα που είχε μόλις φτάσει κι έβγαζε τον μάλλινο σκούφο της τη στιγμή που μπήκε η κυρία Χάμπαρντ. Ήταν μια εύσωμη, ξανθιά κοπέλα με καστανά μάτια σε απόσταση μεταξύ τους και χείλη ελαφρώς μισάνοιχτα, που της έδιναν μια έκφραση μόνιμης έκπληξης.

Η Βάλερι, βγάζοντας το τσιγάρο από το στόμα, είπε με μια τεμπέλικη φωνή:

«Γεια σου, μητέρα... έδωσες το ηρεμιστικό σιρόπι στη γριά διαόλισσα, τη λατρευτή μας σπιτονοικοκυρά;»

«Ήταν πάλι στα χαρακώματα;» είπε η Πατρίσια Λέιν.

«Δε φαντάζεσαι!» είπε η Βάλερι και χαχάνισε.

«Συνέβη κάτι τρομερά δυσάρεστο», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Νάιτζελ, θέλω τη βοήθειά σου».

«Εγώ, κυρία;» Ο Νάιτζελ την κοίταξε και έκλεισε τον τόμο. Το λιγνό, μοχθηρό πρόσωπό του φωτίστηκε αίφνης από ένα σκανταλιάρικο μα εκπληκτικά γλυκό χαμόγελο. «Τι έκανα;»

«Τίποτα, ελπίζω», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Όμως κάποιος έχυσε εσκεμμένα και κακοπροαίρετα μελάνι στις σημειώσεις της Ελίζαμπεθ Τζόνστον και το μελάνι είναι πράσινο. Εσύ γράφεις με πράσινο μελάνι,

Νάιτζελ».

Εκείνος την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια και το χαμόγελό του έσβησε.

«Ναι, χρησιμοποιώ πράσινο μελάνι».

«Φρικαλέο», είπε η Πατρίσια. «Μακάρι να έκοβες αυτή τη συνήθεια, Νάιτζελ. Σου έχω πει εκατό φορές ότι το βρίσκω αφόρητα εξεζητημένο».

«Μ' αρέσει η εκζήτηση», είπε ο Νάιτζελ. «Το μενεξεδί μελάνι θα ήταν ακόμα προτιμότερο, θεωρώ. Πρέπει να προσπαθήσω να βρω. Όμως τώρα σοβαρολογείς, μαμά; Για το σαμποτάζ, εννοώ».

«Ναι, σοβαρολογώ. Εσύ το έκανες, Νάιτζελ;»

«Όχι βέβαια. Μ' αρέσει να εκνευρίζω τους άλλους, όπως ξέρεις, αλλά ποτέ δε θα έκανα τέτοια αθλιότητα... ιδίως στη Μαύρη Μπες, που κοιτάει τη δουλειά της κατά τρόπο που θα έπρεπε να είναι παράδειγμα για ορισμένα άτομα που δε θα κατονομάσω. Πού είναι το μελάνι μου, αλήθεια; Γέμισα την πένα μου χθες βράδυ, απ' ό,τι θυμάμαι. Συνήθως το βάζω σ' εκείνο εκεί το ράφι». Σηκώθηκε μ' έναν πήδο και διέσχισε το καθιστικό. «Να το». Πήρε το μπουκάλι κι έπειτα σφύριξε. «Δίκιο έχεις. Είναι σχεδόν άδειο. Θα 'πρεπε να 'ναι γεμάτο».

Η κοπέλα με την καπαρντίνα έβγαλε ένα πνιχτό επιφώνημα.

«Ω Θεέ μου!» είπε. «Ω Θεέ μου, δεν μπορώ...»

Ο Νάιτζελ γύρισε απότομα προς το μέρος της, με ύφος φιλοκατήγορο.

«Εσύ έχεις άλλοθι, Σίλια;» είπε με απειλητικό τόνο.

Η κοπέλα έσκουξε αχνά.

«Δεν το έκανα εγώ. Αλήθεια, δεν το έκανα εδώ. Έτσι κι αλλιώς, ήμουν όλη μέρα στο νοσοκομείο. Δε θα ήταν δυνατόν...»

«Φρόνιμα, Νάιτζελ», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Μην πειράζεις τη Σίλια».

Η Πατρίσια Λέιν μίλησε θυμωμένα:

«Δεν καταλαβαίνω γιατί να θεωρείται ύποπτος ο Νάιτζελ. Μόνο και μόνο επειδή έκλεψαν το δικό του μελάνι...»

«Έτσι, καλή μου, υπερασπίσου τον νεοσσό σου», είπε η Βάλερι με τόνο μοχθηρίας.

«Μα είναι τρομερά άδικο...»

«Ειλικρινά, δεν είχα καμία σχέση με ό,τι έγινε», διαμαρτυρήθηκε σθεναρά η Σίλια.

«Κανείς δε σε κατηγορεί, μικρούλι», είπε εκνευρισμένα η Βάλερι. «Παρ' όλα αυτά», αντάλλαξε μια ματιά με την κυρία Χάμπαρντ, «όλη αυτή η κατάσταση τείνει να υπερβεί το καλαμπούρι. Πρέπει κάτι να κάνουμε».

«Και θα κάνουμε», είπε η κυρία Χάμπαρντ κατηφής.

[3](#) Προφορά του ανατολικού Λονδίνου. Θεωρείται προφορά της εργατικής τάξης που πέρασε στη νεολαία της πόλης. (Σ.τ.Ε.)

«Ιδού, κύριε Πουαρό».

Η δεσποινίς Λέμον απόθεσε μπροστά στον Πουαρό ένα μικρό δέμα τυλιγμένο με καφετί χαρτί. Εκείνος το ξετύλιξε και ζύγιασε με το βλέμμα ένα καλοφτιαγμένο ασημί βραδινό γοβάκι.

«Βρέθηκε στην οδό Μπέικερ, όπως ακριβώς προβλέψατε».

«Μας γλίτωσε από κόπο», είπε ο Πουαρό. «Επιπλέον, επιβεβαιώνει τις ιδέες μου».

«Πράγματι», είπε η δεσποινίς Λέμον, που εκ φύσεως δε διέθετε στάλα περιέργεια.

Ήταν, ωστόσο, ευάλωτη στην επιρροή των οικογενειακών δεσμών.

«Αν δεν είναι μεγάλος κόπος, κύριε Πουαρό», είπε, «έλαβα ένα γράμμα από την αδελφή μου. Έχουν υπάρξει ορισμένες εξελίξεις».

«Μου επιτρέπετε να το διαβάσω;»

Εκείνη του το έδωσε και, αφού το διάβασε, ο Πουαρό τής ζήτησε να πάρει τηλέφωνο την αδελφή της. Έπειτα από λίγο η δεσποινίς Λέμον τού έκανε νόημα πως είχαν συνδεθεί. Ο Πουαρό σήκωσε το ακουστικό.

«Κυρία Χάμπαρντ;»

«Ναι, μάλιστα, κύριε Πουαρό. Καλοσύνη σας που με πήρατε τόσο άμεσα. Ήμουν ειλικρινά...»

Ο Πουαρό τη διέκοψε.

«Από πού ομιλείτε;»

«Μα... απ' το 26 της οδού Χίκορι, φυσικά. Α, κατάλαβα τι εννοείτε. Βρίσκομαι στο προσωπικό καθιστικό μου».

«Άρα μιλάμε σε προέκταση;»

«Ακριβώς, σε προέκταση. Το κυρίως τηλέφωνο βρίσκεται κάτω, στο χολ».

«Ποιος άλλος θα μπορούσε να κρυφακούει;»

«Όλοι οι φοιτητές λείπουν τέτοια ώρα. Η μαγείρισσα έχει βγει για ψώνια. Ο Τζερόνιμο, ο άντρας της, καταλαβαίνει ελάχιστα αγγλικά. Έχουμε και μια καθαρίστρια, αλλά είναι κουφή και είμαι βέβαιη πως δε θα έμπαινε

στον κόπο να κρυφακούσει».

«Ωραία, λοιπόν. Μπορώ να μιλήσω ελεύθερα. Μήπως τα βράδια, κατά περίπτωση, παρακολουθείτε διαλέξεις ή προβολές ταινιών; Διασκεδάσεις κάποιου είδους;»

«Περιστασιακά, έχουμε όντως διαλέξεις. Η δεσποινίς Μπάλτραουτ, η εξερευνήτρια, μας επισκέφθηκε πρόσφατα κι είχε φέρει και έγχρωμες διαφάνειες. Και ένα βράδυ μάς έκαναν και μια ομιλία έκκληση για βοήθεια ορισμένα μέλη της ιεραποστολής της Άπω Ανατολής, αν και δυστυχώς το βράδυ εκείνο πολλοί φοιτητές απουσίαζαν».

«Αα... Επομένως, απόψε κατορθώσατε να πείσετε τον μεσιέ Ηρακλή Πουαρό, εργοδότη της αδελφής σας, να έρθει και να μιλήσει στους φοιτητές σας για μερικές από τις πλέον ενδιαφέρουσες υποθέσεις του».

«Αυτό θα ήταν υπέροχο, σαφώς, αλλά πιστεύετε ότι...»

«Δεν είναι ζήτημα πίστης. Είμαι βέβαιος!»

Το βράδυ εκείνο οι φοιτητές, μπαίνοντας στο κοινόχρηστο καθιστικό, βρήκαν μian ανακοίνωση κολλημένη στον πίνακα που βρισκόταν στο εσωτερικό της πόρτας.

Ο κύριος Ηρακλής Πουαρό, ο επιφανής ιδιωτικός ντετέκτιβ, έχει την καλοσύνη να παρουσιάσει απόψε μία ομιλία για τη θεωρία και την πράξη της επιτυχούς έρευνας, μαζί με μαρτυρίες από ορισμένες διάσημες υποθέσεις εγκλημάτων.

Οι φοιτητές που επέστρεφαν από την έξοδό τους σχολίαζαν την ανακοίνωση ποικιλοτρόπως.

«Ποιος είναι αυτός ο ιδιωτικός;» «Δεν τον έχω ακουστά». «Α, εγώ τον ξέρω. Είχαν καταδικάσει έναν τύπο σε θάνατο για τον φόνο μιας παραδουλεύτρας και ο συγκεκριμένος ντετέκτιβ κατάφερε να τον αθωώσει στο παρά πέντε, ανακαλύπτοντας τον αληθινό υπαίτιο». «Μάπα μου ακούγεται». «Εγώ λέω ότι μπορεί να έχει πλάκα». «Ο Κόλιν θα το διασκεδάσει. Έχει τρέλα με την ψυχολογία του εγκλήματος». «Δε θα το έθετα ακριβώς έτσι, αλλά δεν αρνούμαι ότι ένας τύπος που έχει έρθει σε στενή επαφή με εγκληματίες μπορεί να έχει ενδιαφέρον για μερικές ερωτήσεις».

Το δείπνο σερβιρίστηκε στις επτά και μισή και οι περισσότεροι φοιτητές είχαν ήδη καθίσει όταν η κυρία Χάμπαρντ κατέβηκε από το δικό της

καθιστικό (όπου είχε κεράσει τον εξέχοντα καλεσμένο ένα σέρι), έχοντας στο κατόπι της έναν κοντούλη ηλικιωμένο άνδρα με ύποπτα μαύρα μαλλιά κι ένα μουστάκι θηριωδών διαστάσεων, το οποίο έστριβε ασταμάτητα.

«Ιδού ορισμένοι από τους φοιτητές μας, κύριε Πουαρό. Από δω ο κύριος Ηρακλής Πουαρό, που θα έχει την καλοσύνη να μας μιλήσει μετά το δείπνο».

Αφού αντάλλαξαν χαιρετισμούς, ο Πουαρό κάθισε πλάι στην κυρία Χάμπαρντ και καταπιάστηκε με την προφύλαξη του μουστακιού του από την εξαιρετική μινεστρόνε που τους σέρβιρε ένας μικροκαμωμένος ζωηρός Ιταλός σερβιτόρος από μια μεγάλη σουπιέρα.

Τη σούπα ακολούθησε μια καυτή μακαρονάδα με κεφτέδες και τότε ήταν που μια κοπέλα που καθόταν στα δεξιά του Πουαρό τού μίλησε ντροπαλά.

«Είναι αλήθεια ότι η αδελφή της κυρίας Χάμπαρντ είναι υπάλληλός σας;»

Ο Πουαρό γύρισε προς το μέρος της.

«Μα, φυσικά. Η δεσποινίς Λέμον είναι η γραμματέας μου εδώ και πολλά χρόνια. Η ικανότερη γυναίκα από καταβολής κόσμου. Καμιά φορά, μέχρι που τη φοβάμαι».

«Α, μάλιστα. Αναρωτιέμαι...»

«Τι αναρωτιέστε, μαντζαζέλ;» τη ρώτησε και της χαμογέλασε με ύφος πατρικό, ενώ συγχρόνως κατέγραφε μια νοερή σημείωση:

Ομορφούλα, ανήσυχη, όχι ιδιαιτέρως εύστοφη, φοβισμένη.

«Θα μπορούσα να μάθω τ' όνομά σας και το αντικείμενο των σπουδών σας;» συνέχισε ο Πουαρό.

«Σίλβια Όστιν. Δε σπουδάζω. Δουλεύω στο φαρμακείο του νοσοκομείου Σεντ Κάθριν».

«Α, σας φαίνεται ενδιαφέρουσα η δουλειά;»

«Βασικά, δεν ξέρω... ίσως είναι». Ο τόνος της ήταν όλο αμφιβολία.

«Και οι υπόλοιποι; Θα μπορούσατε να μου πείτε κάτι γι' αυτούς, άραγε; Είχα την εντύπωση πως επρόκειτο για εστία αλλοδαπών φοιτητών, αλλά οι περισσότεροι γύρω μας δείχνουν να είναι Άγγλοι».

«Ορισμένοι απ' τους ξένους λείπουν. Ο κύριος Τσάντρα Λαλ και ο κύριος Γκόπαλ Ραμ, οι Ινδοί, και η δεσποινίς Ρένγιερ, η Ολλανδέζα, ο κύριος Αχμέντ Αλί, που είναι Αιγύπτιος και τρομερά φανατικός με τα πολιτικά!»

«Και οι παρόντες; Μιλήστε μου λίγο γι' αυτούς».

«Βασικά, στα αριστερά της κυρίας Χάμπαρντ κάθεται ο Νάιτζελ Τσάπμαν. Σπουδάζει μεσαιωνική ιστορία και ιταλικά στο Πανεπιστήμιο του

Λονδίνου. Έπειτα, δίπλα του, είναι η Πατρίσια Λέιν, αυτή με τα γυαλιά. Αυτή σπουδάζει αρχαιολογία. Ο ψηλός κοκκινομάλλης είναι ο Λεν Μπέιτσον, φοιτητής ιατρικής, και η μελαψή κοπέλα είναι η Βάλερι Χόμπχαους, που δουλεύει σε ένα μαγαζί με καλλυντικά. Δίπλα της είναι ο Κόλιν Μακνάμπ, που ειδικεύεται στην ψυχιατρική».

Κάτι άλλαξε αμυδρά στον τόνο της φωνής της καθώς περιέγραφε τον Κόλιν. Ο Πουαρό τής έριξε μια διαπεραστική ματιά και είδε ότι το πρόσωπό της είχε κοκκινίσει.

Έτσι, λοιπόν... είναι ερωτευμένη και δυσκολεύεται να το κρύψει, είπε από μέσα του.

Πρόσεξε ότι ο νεαρός Μακνάμπ δεν έδειχνε να της ρίχνει ούτε ματιά, καθώς συζητούσε απορροφημένος με μια γελαστή κοκκινομάλλα που καθόταν δίπλα του.

«Η κοπέλα είναι η Σάλι Φιντς. Είναι Αμερικάνα, έχει έρθει με υποτροφία του ιδρύματος Φούλμπραϊτ. Έπειτα είναι η Ζενεβιέβ Μαρικό. Σπουδάζει αγγλική φιλολογία, όπως κι ο Ρενέ Αλ, που κάθεται πλάι της. Η μικροκαμωμένη ξανθιά είναι η Τζιν Τόμλινσον... δουλεύει κι αυτή στο Σεντ Κάθριν. Είναι φυσιοθεραπεύτρια. Ο μαύρος άνδρας είναι ο Ακιμπόμπο, κατάγεται από τη Δυτική Αφρική και είναι τρομερά ευγενικός. Έπειτα έχουμε την Ελίζαμπεθ Τζόνστον, Τζαμαϊκανή, που σπουδάζει νομικά. Δίπλα μας, στα δεξιά μου, είναι δύο Τούρκοι φοιτητές που ήρθαν την περασμένη βδομάδα. Δεν ξέρουν γρυ αγγλικά».

«Σας ευχαριστώ. Και τα πηγαίνετε καλά μεταξύ σας; Ή μήπως έχετε καβγάδες;»

Ο ανάλαφρος τόνος αφαιρούσε κάθε σοβαρότητα από τις λέξεις.

«Α, παραείμαστε πολυάσχολοι για να καβγαδίζουμε στ' αλήθεια... αν και...» αποκρίθηκε η Σίλια.

«Αν και τι πράγμα, δεσποινίς Όστιν;»

«Βασικά... ο Νάιτζελ... δίπλα στην κυρία Χάμπαρντ. Του αρέσει να κουρντίζει τους άλλους και να τους θυμώνει. Και ο Λεν Μπέιτσον θυμώνει στα σοβαρά. Καμιά φορά γίνεται έξαλλος, αφρίζει. Μα, στην πραγματικότητα είναι χρυσό παιδί».

«Και ο Κόλιν Μακνάμπ... είναι κι αυτός ευερέθιστος;»

«Α, όχι. Ο Κόλιν απλώς ανασηκώνει τα φρύδια με ειρωνεία».

«Μάλιστα. Κι εσείς οι κοπέλες τσακώνεστε μεταξύ σας;»

Α, όχι, τα πάμε όλες περίφημα. Η Ζενεβιέβ καμιά φορά είναι ευαίσθητη.

Νομίζω ότι οι Γάλλοι έχουν την τάση να γίνονται μυγιάγγιχτοι... αχ, θέλω να πω, δηλαδή... συγγνώμη...»

Η Σίλια ήταν η προσωποποίηση της σύγχυσης.

«Εγώ είμαι Βέλγος», είπε όλο σοβαρότητα ο Πουαρό. Κι έσπευσε να προσθέσει, προτού η Σίλια καταφέρει να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της: «Τι θα λέγατε προ ολίγου, δεσποινίς Όστιν, όταν είπατε: *Αναρωτιέμαι...* Τι αναρωτιόσασταν;»

Με νευρικές κινήσεις, έκανε το ψωμί της ψίχουλα.

«Α, αυτό... δεν ήταν τίποτα... τίποτα, ειλικρινά... μόνο ότι έχουν γίνει κάτι χαζές φάρσες τώρα τελευταία και νόμιζα ότι η κυρία Χάμπαρντ... Αλλά ήταν ανοησία μου. Δε σκόπευα να πω κάτι σημαντικό».

Ο Πουαρό δεν την πίεσε. Γύρισε προς το μέρος της κυρίας Χάμπαρντ και σε λίγο βρέθηκε αναμειγμένος σε μια συζήτηση μαζί της και με τον Νάιτζελ Τσάπμαν, ο οποίος έριξε στην κουβέντα την αμφιλεγόμενη και άκρως προκλητική άποψη ότι το έγκλημα ήταν ένα είδος δημιουργικής τέχνης – και ότι τα παρείσακτα μέλη της κοινωνίας ήταν στην πραγματικότητα οι αστυνομικοί, που επέλεγαν το συγκεκριμένο επάγγελμα αποκλειστικά και μόνο εξαιτίας του κρυφού σαδισμού τους. Ο Πουαρό έβρισκε αστείο το γεγονός ότι η αγχωμένη στην όψη κοπέλα με τα γυαλιά, που καθόταν δίπλα του, πάσχιζε απελπισμένα να δικαιολογήσει τα σχόλιά του με την ίδια ταχύτητα που αυτός παρέθετε άλλα. Ο Νάιτζελ, ωστόσο, δεν της έδινε την παραμικρή σημασία.

Η κυρία Χάμπαρντ έδειχνε να το διασκεδάζει καλοπροαίρετα.

«Όλοι εσείς οι νέοι, τη σήμερον ημέρα, σκέφτεστε μόνο τα πολιτικά και την ψυχολογία», σχολίασε. «Στα νιάτα μου ήμασταν πολύ πιο ανέμελοι. Χορεύαμε. Αν μαζέψετε το χαλί στο καθιστικό, το πάτωμα είναι μια χαρά, θα μπορούσατε να βάλετε το ραδιόφωνο και να χορέψετε, μα δεν το κάνετε ποτέ».

Η Σίλια γέλασε και είπε με έναν αμυδρό τόνο μοχθηρίας:

«Κι όμως, Νάιτζελ, εσύ χόρευες. Έχω χορέψει κι εγώ μαζί σου μια φορά, αν και δε νομίζω ότι θα το θυμάσαι».

«Χόρεψες εσύ μαζί μου;» είπε ο Νάιτζελ όλο δυσπιστία. «Πού;»

«Στο Κέμπριτζ... την Εβδομάδα του Μαΐου⁴».

«Α, η Εβδομάδα του Μαΐου!» Ο Νάιτζελ απόδιωξε με μια χειρονομία τις ανοησίες της νιότης του. «Όλοι περνάμε αυτή την εφηβική φάση. Ευτυχώς, σύντομα παύεται».

Ο Νάιτζελ δεν ήταν πάνω από είκοσι πέντε ετών – τόσο φαινόταν. Ο Πουαρό έκρυψε το χαμόγελο πίσω από το μουστάκι του.

Η Πατρίσια Λέιν μίλησε με σοβαρό τόνο:

«Βλέπετε, κυρία Χάμπαρντ, μας τρώνε οι απαιτήσεις της μελέτης. Με τις υποχρεωτικές παρακολουθήσεις, τις σημειώσεις που πρέπει να κρατάμε, ειλικρινά δεν περισσεύει χρόνος για τίποτα, παρεκτός για τα πλέον αξιόλογα».

«Όμως, καλή μου, τα νιάτα δεν ξανάρχονται», είπε η κυρία Χάμπαρντ.

Μια κρέμα σοκολάτα διαδέχτηκε τη μακαρονάδα και κατόπιν πήγαν όλοι στο καθιστικό, όπου σερβιρίστηκαν καφέ από ένα σαμοβάρι τοποθετημένο σε ένα τραπέζι. Έπειτα κάλεσαν τον Πουαρό να αρχίσει την ομιλία του. Οι δύο Τούρκοι ζήτησαν συγγνώμη και αποχώρησαν ευγενικά. Οι υπόλοιποι κάθισαν με έκφραση προσμονής.

Ο Πουαρό σηκώθηκε και μίλησε με τη συνήθη αυτοπεποίθησή του. Ο ήχος της φωνής του πάντα τον ευχαριστούσε και μίλησε για τρία τέταρτα της ώρας, με τόνο ανάλαφρο και διασκεδαστικό, αναθυμούμενος τις εμπειρίες του εκείνες που ήταν πρόσφορες σε ευχάριστες υπερβολές. Αν κατάφερε να υπονοήσει, διακριτικά, ότι ενδεχομένως να είχε και κάτι από τσαρλατάνο, σε καμία περίπτωση δεν το έκανε εμφανώς βεβιασμένα.

«Κι έτσι», κατέληξε, «λέω στον εν λόγω αστό κύριο ότι θυμήθηκα έναν σαπωνοποιό που γνώριζα στη Λιέγη, ο οποίος δηλητηρίασε τη σύζυγό του προκειμένου να παντρευτεί μια πανέμορφη ξανθιά γραμματέα. Του το λέω εντελώς ανέμελα, όμως μεμιάς εισπράττω αντίδραση. Επιμένει να κρατήσω τα κλεμμένα χρήματα που είχα μόλις ανακτήσει για λογαριασμό του. Χλομιάζει, τα μάτια του γεμίζουν φόβο. Θα δώσω αυτά τα χρήματα, λέω, σε φιλανθρωπίες. Κάντε τα ό,τι θέλετε, αποκρίνεται εκείνος. Και τότε του λέω, και μάλιστα όλο σημασία, Θα σας συμβούλευα, μεσιέ, να είστε ιδιαιτέρως προσεκτικός. Εκείνος γνέφει καταφατικά, αμίλητος και, όπως βγαίνω, βλέπω ότι σκουπίζει το μέτωπό του. Πήρε μεγάλη τρομάρα, κι εγώ... εγώ του έσωσα τη ζωή. Διότι, ενώ είναι ερωτευμένος με την ξανθιά γραμματέα του, πλέον δεν πρόκειται να επιχειρήσει να δηλητηριάσει την άμυαλη και αντιπαθή γυναίκα του. Το προλαμβάνει είναι πάντα καλύτερο του θεραπεύειν. Θέλουμε να προλαμβάνουμε τους φόνους, όχι να περιμένουμε μέχρι να διαπραχθούν».

Έκανε υπόκλιση και άπλωσε τα χέρια.

«Αυτά. Αρκετά σας κούρασα».

Οι φοιτητές τον χειροκρότησαν ζωηρά. Ο Πουαρό υποκλίθηκε. Κι έπειτα, πάνω που ετοιμαζόταν να καθίσει, ο Κόλιν Μακνάμπ έβγαλε την πίπα από τα δόντια του και σχολίασε:

«Και τώρα, λογικά, θα μας μιλήσετε για τον πραγματικό λόγο της επίσκεψής σας!»

Ακολούθησαν μια δυο στιγμές σιωπής κι έπειτα η Πατρίσια είπε με επίπληξη: «Κόλιν!»

«Βασικά, μπορούμε να τον μαντέψουμε, έτσι δεν είναι;» Κοίταξε ολόγυρα με περιφρονητικό ύφος. «Ο κύριος Πουαρό μάς χάρισε μια πολύ διασκεδαστική κουβεντούλα, αλλά δεν ήρθε εδώ γι' αυτόν τον σκοπό. Είναι επί το έργον. Δεν πιστεύετε, φαντάζομαι, κύριε Πουαρό, ότι θα μας διέφευγε κάτι τέτοιο;»

«Μίλα για πάρτη σου, Κόλιν», είπε η Σάλι.

«Καλά δε λέω;» είπε ο Κόλιν.

Ο Πουαρό άπλωσε πάλι τα χέρια, σε μια χαριτωμένη χειρονομία παραδοχής.

«Ομολογώ», είπε, «ότι η ευγενής οικοδέσποινα μου εμπιστεύτηκε ορισμένα γεγονότα που της έχουν προξενήσει... ανησυχία».

Ο Λεν Μπέιτσον σηκώθηκε με όψη βλοσυρή και εριστική.

«Για μισό λεπτό», είπε, «τι τρέχει; Μας κατηγορούν για όσα έγιναν;»

«Καλά, Μπέιτσον, τώρα το συνειδητοποίησες;» ρώτησε γλυκά ο Νάιτζελ.

Η Σίλια έβγαλε ένα φοβισμένο επιφώνημα. «Άρα, δίκιο είχα!» είπε.

Η κυρία Χάμπαρντ μίλησε αποφασιστικά, με το κύρος της θέσης της.

«Ζήτησα απ' τον κύριο Πουαρό μια ομιλία, αλλά ήθελα επίσης να ζητήσω τη συμβουλή του σχετικά με διάφορα πρόσφατα συμβάντα. Κάτι πρέπει να γίνει και μου φαίνεται ότι η μόνη άλλη εναλλακτική είναι... η αστυνομία».

Μεμιάς ξέσπασε άγρια αψιμαχία.

Η Ζενεβιέβ ξεφούρνισε έναν χείμαρρο θυμωμένα γαλλικά. «Είναι ατίμωση... ντροπή να πάμε στην αστυνομία!»

Άλλες φωνές αναμείχθηκαν, είτε υπέρ είτε κατά. Σε μια στιγμή που καταλάγιασε ο σαματάς η φωνή του Λέοναρντ Μπέιτσον υψώθηκε αποφασισμένη:

«Ας ακούσουμε τι έχει να πει ο κύριος Πουαρό για τα προβλήματά μας».

«Έδωσα στον κύριο Πουαρό όλα τα δεδομένα», είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Εάν θέλει να ρωτήσει κάτι, είμαι βέβαιη ότι κανείς σας δε θα έχει

αντίρρηση να απαντήσει».

Ο Πουαρό έκανε μια υπόκλιση προς τη μεριά της.

«Ευχαριστώ». Με αέρα ταχυδακτυλουργού, εμφάνισε ένα ζευγάρι βραδινά γοβάκια και τα έδωσε στη Σάλι Φιντς.

«Τα γοβάκια σας είναι αυτά, μαντμαζέλ;»

«Αχ, ναι... και τα δύο; Πού βρέθηκε το χαμένο;»

«Στα απολεσθέντα του αστυνομικού τμήματος της οδού Μπέικερ».

«Μα, τι σας έκανε να πιστέψετε πως θα τα βρίσκατε εκεί, κύριε Πουαρό;»

«Μια απλή διαδικασία επαγωγικής σκέψης. Κάποιος κλέβει ένα γοβάκι από το δωμάτιό σας. Γιατί; Ούτε για να το φορέσει ούτε για να το πουλήσει. Και καθώς θα γίνει έρευνα στην εστία και όλοι θα προσπαθήσουν να το βρουν, το γοβάκι πρέπει να απομακρυνθεί από την εστία ή να καταστραφεί. Όμως δεν είναι τόσο εύκολο να καταστρέψεις ένα υπόδημα. Η ευκολότερη λύση είναι να το πάρεις μαζί σου στο λεωφορείο ή στο μετρό, τυλιγμένο σε ένα δέμα, εν ώρα αιχμής, και να το χώσεις κάτω από κάποιο κάθισμα. Αυτή ήταν η πρώτη εικασία μου και απεδείχθη σωστή, οπότε ήξερα πως βάδιζα σε ασφαλές έδαφος: το γοβάκι εκλάπη, όπως λέει ο ποιητής, για να ενοχλήσει, καθότι γνωρίζει πως πρόκειται για πράξη πειρακτική».

Η Βάλερι γέλασε κοφτά.

«Οι υποψίες βαραίνουν εσένα, Νάιτζελ, καλέ μου ελαφροχέρη».

Ο Νάιτζελ, χασκογελώντας ελαφρώς, είπε: «Άμα ταιριάζει, φόρα το!»

«Ανοησίες», είπε η Σάλι. «Ο Νάιτζελ δεν έκλεψε το γοβάκι μου».

«Φυσικά και δεν το έκλεψε», είπε θυμωμένα η Πατρίσια. «Είναι τελείως εξωφρενικό!».

«Δεν ξέρω αν είναι εξωφρενικό», είπε ο Νάιτζελ. «Στην πραγματικότητα, δεν έκανα τίποτα σχετικό, όπως, το δίχως άλλο, θα ισχυριστούμε όλοι».

Ήταν λες και ο Πουαρό περίμενε ακριβώς αυτά τα λόγια, όπως ο ηθοποιός περιμένει την ατάκα του. Το βλέμμα του στάθηκε σκεπτικό στο ξαναμμένο πρόσωπο του Λεν Μπέιτσον κι έπειτα σάρωσε διερευνητικά τους υπόλοιπους φοιτητές.

Χρησιμοποιώντας τα χέρια του για μία επί τούτου ξενική χειρονομία, είπε:

«Η θέση μου είναι λεπτή. Βρίσκομαι εδώ ως καλεσμένος. Ήρθα κατόπιν πρόσκλησης της κυρίας Χάμπαρντ, για να περάσω μιαν ευχάριστη βραδιά και τίποτα παραπάνω. Και, επίσης, για να επιστρέψω ένα ζευγάρι

τρισχαριτωμένα γοβάκια στη μαντμαζέλ. Για οτιδήποτε άλλο...» Έκανε μια παύση. «Ο μεσιέ... Μπέιτσον; Ναι, ο μεσιέ Μπέιτσον ζήτησε την προσωπική μου γνώμη ως προς αυτούς τους... μπελάδες. Όμως θα ήταν αγένεια εκ μέρους μου να μιλήσω, παρεκτός αν δεχόμουν την παρότρυνση για αυτό όχι μόνον ενός εξ υμών, αλλά όλων σας».

Ο κύριος Ακιμπόμπο εθεάθη να κουνά με πάθος το μελαχρινό σγουρομάλλικο κεφάλι του σε ένδειξη συναίνεσης.

«Εξαιρετικά ορθή προσέγγιση, όντως», σχολίασε. «Αληθινή δημοκρατική διαδικασία σημαίνει ψηφοφορία όλων των παρόντων».

Η φωνή της Σάλι Φιντς ακούστηκε γεμάτη εκνευρισμό.

«Να πάρει!» είπε. «Το αποψινό είναι κάτι σαν πάρτι... όλοι οι φίλοι μαζεμένοι. Ας ακούσουμε τι μας συμβουλεύει ο κύριος Πουαρό χωρίς άλλη γκρίνια».

«Συμφωνώ απόλυτα, Σάλι», είπε ο Νάιτζελ.

Ο Πουαρό έκλινε το κεφάλι του.

«Ωραιότατα», είπε. «Αφού μου απευθύνετε όλοι μαζί την ερώτηση, θα απαντήσω ότι η συμβουλή μου είναι απλούστατη. Η κυρία Χάμπαρντ... ή, μάλλον, η κυρία Νικολέτις... πρέπει να ειδοποιήσει την αστυνομία πάραυτα. Δεν πρέπει να χαθεί στιγμή».

⁴ Μία εβδομάδα στο τέλος της ακαδημαϊκής περιόδου στο Πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ, κατά την οποία γίνονται εκδηλώσεις και εορτασμοί από φοιτητές και καθηγητές. Τα τελευταία χρόνια η εβδομάδα αυτή έχει μεταφερθεί τον Ιούνιο, προκειμένου να έχουν τελειώσει οι εξετάσεις του εξαμήνου. (Σ.τ.Ε.)

Η δήλωση του Πουαρό ήταν χωρίς αμφιβολία απρόσμενη. Δεν προκάλεσε ούτε ένα σχόλιο ή ίχνος αναστάτωσης – μόνο μιαν αιφνίδια, αμήχανη σιωπή.

Υπό την κάλυψη της στιγμιαίας παράλυσης όλων, ο Πουαρό οδηγήθηκε από την κυρία Χάμπαρντ στο προσωπικό της καθιστικό, αναγγέλλοντας την αναχώρησή του μόνο με ένα βιαστικό, ευγενικό «Καληνύχτα σε όλους».

Η κυρία Χάμπαρντ άναψε το φως, έκλεισε την πόρτα και παρακάλεσε θερμά τον Ηρακλή Πουαρό να καθίσει στην πολυθρόνα πλάι στο τζάκι. Το φιλικό, καλοσυνάτο πρόσωπό της ήταν σουφρωμένο από το άγχος και τις αμφιβολίες. Πρόσφερε στον καλεσμένο της ένα τσιγάρο, όμως ο Πουαρό αρνήθηκε ευγενικά, εξηγώντας ότι προτιμούσε τα δικά του. Της πρόσφερε και ο ίδιος ένα, μα εκείνη αρνήθηκε, λέγοντας αφηρημένα: «Δεν καπνίζω, κύριε Πουαρό».

Κατόπιν κάθισε απέναντί του και ύστερα από μερικές στιγμές δισταγμού είπε:

«Θαρρώ πως έχετε δίκιο, κύριε Πουαρό. Ίσως πρέπει όντως να ενημερώσουμε την αστυνομία γι' αυτή την υπόθεση... ιδίως μετά την κακοπροαίρετη ιστορία με το μελάνι. Μακάρι, όμως, να μην το είχατε προτείνει έτσι, τόσο απότομα».

«Α», είπε ο Πουαρό, ανάβοντας ένα από τα μικροσκοπικά τσιγάρα του και κοιτώντας τον καπνό που κατέκλυζε σταδιακά το δωμάτιο. «Θεωρείτε ότι θα έπρεπε να έχω συγκαλύψει την αλήθεια;»

«Βασικά, υποθέτω ότι είναι ωραίο να είσαι δίκαιος και τίμιος σε όλες τις περιστάσεις, αλλά έχω την αίσθηση πως θα ήταν προτιμότερο να το αποσιωπούσαμε, να ζητούσαμε απλώς από έναν αστυνομικό να έρθει από δω και να του εξηγούσαμε τα πράγματα κατ' ιδίαν. Θέλω να πω, όποιος κι αν είναι ο υπαίτιος γι' αυτές τις ανοησίες... πλέον έχει προειδοποιηθεί».

«Ναι, ενδεχομένως».

«Θα έλεγα πως είναι βέβαιο», είπε η κυρία Χάμπαρντ, μάλλον απότομα. «Δεν υπάρχει αμφιβολία! Ακόμα κι αν είναι μέλος του υπηρετικού

προσωπικού ή κάποιος φοιτητής που απουσίαζε απόψε, η είδηση θα φτάσει στ' αυτιά του. Όπως συμβαίνει πάντα».

«Γεγονός. Πάντα έτσι συμβαίνει».

«Κι έπειτα έχουμε και την κυρία Νικολέτις. Δεν ξέρω ειλικρινά τι στάση θα κρατήσει. Ποτέ δεν ξέρεις με δαύτην».

«Θα είχε ενδιαφέρον να το διαπιστώσουμε».

«Εννοείται πως δεν μπορούμε να καλέσουμε την αστυνομία χωρίς τη σύμφωνη γνώμη της... αχ, ποιος είναι τώρα;»

Ένα δυνατό, επιτακτικό χτύπημα είχε ακουστεί στην πόρτα.

Επαναλήφθηκε και, σχεδόν προτού η κυρία Χάμπαρντ φωνάζει εκνευρισμένη «Περάστε», η πόρτα άνοιξε και ο Κόλιν Μακνάμπ, με την πίπα σφιγμένη στα δόντια και μια βλοσυρή έκφραση στο πρόσωπό του, μπήκε στο καθιστικό.

Αφαιρώντας την πίπα και κλείνοντας την πόρτα πίσω του, είπε:

«Με συγχωρείτε, αλλά ήθελα εναγωνίως να πω δυο κουβέντες με τον κύριο Πουαρό από δω».

«Με μένα;» Ο Πουαρό έστρεψε το κεφάλι όλο αθώα έκπληξη.

«Ναι, με εσάς», είπε ο Κόλιν δυσοίωνα.

Έφερε μια άβολη καρέκλα και θρονιάστηκε πάνω της, απέναντι από τον Ηρακλή Πουαρό.

«Ήταν διασκεδαστική η αποψινή ομιλία σας», είπε. «Και δεν αρνούμαι ότι είστε άνθρωπος με μακρά και ποικίλη πείρα, αλλά, με όλο το θάρρος, τόσο οι μέθοδοι όσο κι οι ιδέες σας είναι εξίσου απαρχαιωμένες».

«Ντροπή, Κόλιν!» είπε η κυρία Χάμπαρντ κοκκινίζοντας. «Γίνεσαι τρομερά αγενής».

«Δεν έχω σκοπό να προσβάλω, αλλά οφείλω να ξεκαθαρίσω την κατάσταση. Έγκλημα και Τιμωρία, κύριε Πουαρό... μέχρι εκεί φτάνουν οι ορίζοντές σας».

«Η διαδοχή τους μου φαίνεται φυσική», είπε ο Πουαρό.

«Υιοθετείτε την πλέον στενή όψη του νόμου... και μάλιστα του νόμου στην πλέον παλιομοδίτικη έκφασή του. Στις μέρες μας ακόμα και ο νόμος οφείλει να έχει συναίσθηση των νεότερων και πιο ενημερωμένων θεωριών ως προς το τι προκαλεί το έγκλημα. Οι αιτίες είναι που έχουν σημασία, κύριε Πουαρό».

«Μα, επ' αυτού», ανέκραξε ο Πουαρό, «για να χρησιμοποιήσω τη μοντέρνα έκφρασή σας, δε θα μπορούσα να 'μαι πιο πολύ μαζί σας!»

«Τότε οφείλετε να αναλογιστείτε την αιτία όσων συμβαίνουν σε αυτή την εστία... πρέπει να ανακαλύψετε γιατί συμβαίνουν όλα αυτά».

«Μα, εξακολουθώ να συμφωνώ μαζί σας... σαφώς είναι ζήτημα υψίστης σημασίας».

«Διότι πάντα υπάρχει λόγος και ενδεχομένως για τον υπαίτιο ο λόγος να είναι εξαιρετικός».

Στο σημείο αυτό η κυρία Χάμπαρντ, μην μπορώντας να συγκρατηθεί, παρενέβη απότομα: «Βλακείες!»

«Σ' αυτό κάνεις λάθος», είπε ο Κόλιν, γυρνώντας ελαφρώς προς το μέρος της. «Πρέπει να λάβεις υπόψη το ψυχολογικό υπόβαθρο».

«Ψυχολογικές σαχλαμάρες», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Γίνομαι έξαλλη μ' αυτά τα παραμύθια!»

«Κι αυτό συμβαίνει επειδή δε γνωρίζεις απολύτως τίποτα για δαύτα», είπε ο Κόλιν με επίπληξη στη φωνή του και έστρεψε ξανά το βλέμμα στον Πουαρό. «Με ενδιαφέρουν αυτά τα ζητήματα. Επί του παρόντος, παρακολουθώ ένα μεταπτυχιακό στην ψυχιατρική και την ψυχολογία. Μελετάμε τις πιο περίπλοκες και εκπληκτικές περιπτώσεις, και αυτό που σας επισημαίνω, κύριε Πουαρό, είναι ότι δεν μπορείτε να απορρίψετε τον εγκληματία με ένα δόγμα προπατορικού αμαρτήματος ούτε να παραβλέψετε πεισματικά τους νόμους του κράτους. Πρέπει να μπορείτε να κατανοήσετε τις ρίζες του προβλήματος, αν πρόκειται να θεραπεύσετε κάποτε τον νεαρό παραβάτη. Κανείς δεν ήξερε ούτε φανταζόταν τις ιδέες αυτές στις μέρες σας και πιθανότατα δυσκολεύεστε να τις αποδεχτείτε...»

«Η κλοπή είναι κλοπή», πετάχτηκε πεισματάρικα η κυρία Χάμπαρντ.

Ο Κόλιν συνοφρυώθηκε εκνευρισμένος.

Ο Πουαρό μίλησε μειλίχια:

«Οι ιδέες μου είναι χωρίς αμφιβολία παλιομοδίτικες, αλλά είμαι καθ' όλα προετοιμασμένος να σας ακούσω, κύριε Μακνάμπ».

Ο Κόλιν έδειξε να εκπλήσσεται ευχάριστα.

«Πολύ δίκαια διατυπωμένο, κύριε Πουαρό. Τώρα θα επιχειρήσω να σας καταστήσω το ζήτημα σαφές, χρησιμοποιώντας απλούστατους όρους».

«Σας ευχαριστώ», είπε όλο πραότητα ο Πουαρό.

«Για πρακτικούς λόγους θα αρχίσω με τα γοβάκια που φέρατε απόψε και επιστρέψατε στη Σάλι Φιντς. Αν θυμάστε, είχε κλαπεί το ένα. Μόνον ένα».

«Θυμάμαι ότι το γεγονόςός μού έκανε εντύπωση», απάντησε ο Πουαρό.

Ο Κόλιν Μακνάμπ έγειρε προς το μέρος του· τα βλοσυρά αλλά όμορφα

χαρακτηριστικά του έλαμπαν από προθυμία.

«Ναι, αλλά δε διακρίνατε τη... σημασία της λεπτομέρειας. Πρόκειται για ένα από τα ωραιότερα και πλέον ικανοποιητικά παραδείγματα που θα ήθελε να πετύχει κανείς. Έχουμε να κάνουμε, σαφέστατα, με το σύνδρομο της Σταχτοπούτας. Ενδεχομένως γνωρίζετε το σχετικό παραμύθι».

«Γαλλικής καταγωγής... mais oui».

«Η Σταχτοπούτα, η απλήρωτη υπηρέτρια, κάθεται στο τζάκι· οι αδελφές της, φορώντας τα καλά τους, πάνε στον χορό του πρίγκιπα. Η καλή νεράιδα στέλνει και την ίδια τη Σταχτοπούτα στον χορό. Στις δώδεκα ακριβώς η τουαλέτα της γίνεται κουρέλι... κι αυτή το σκάει βιαστικά, αφήνοντας πίσω της ένα γοβάκι. Οπότε, εδώ έχουμε ένα μυαλό που συγκρίνει εαυτόν με τη Σταχτοπούτα (υποσυνείδητα, ασφαλώς). Έχουμε να κάνουμε με αγανάκτηση, φθόνο, αίσθημα κατωτερότητας. Η κοπέλα κλέβει ένα γοβάκι. Γιατί;»

«Κοπέλα;»

«Μα και βέβαια κοπέλα. Αυτό», είπε επιτιμητικά ο Κόλιν, «θα έπρεπε να είναι σαφές και στη μικρότερη διάνοια».

«Έλα, Κόλιν!» είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Συνεχίστε, παρακαλώ», είπε όλο κοσμιότητα ο Πουαρό.

«Πιθανότατα, ούτε η ίδια γνωρίζει γιατί το κάνει, αλλά η ενδόμυχη επιθυμία είναι σαφής. Θέλει να γίνει πριγκίπισσα, να την αναγνωρίσει και να τη διεκδικήσει ο πρίγκιπας. Και ένα άλλο σημαντικό γεγονός: το γοβάκι κλέβεται από μια ελκυστική κοπέλα... που έχει να πάει σε χορό».

Η πίπα του Κόλιν είχε σβήσει προ πολλού. Τώρα την κουνούσε πέρα δώθε με ολοένα μεγαλύτερο ενθουσιασμό.

«Και τώρα θα εξετάσουμε μερικά από τα υπόλοιπα συμβάντα. Μια κίσσα, που μαζεύει χαριτωμένα αντικείμενα, όλα τους πράγματα που σχετίζονται με τη θελκτική θηλυκότητα: μια πούδρα, κραγιόν, σκουλαρίκια, ένα βραχιόλι, ένα δαχτυλίδι· εδώ κρύβεται μια διττή σημασία. Η κοπέλα θέλει να τραβήξει την προσοχή. Θέλει ως και να τιμωρηθεί, όπως συμβαίνει συχνά στους νεότατους παραβάτες του νόμου. Τίποτε απ' όλα αυτά δε συνιστά αυτό που θα χαρακτήριζε κανείς συνηθισμένη εγκληματική κλοπή. Δεν είναι η αξία αυτών των αντικειμένων το ζητούμενο. Με τον ίδιο τρόπο, ευκατάστατες γυναίκες μπαίνουν σε πολυκαταστήματα και κλέβουν αντικείμενα που θα μπορούσαν πανεύκολα να αγοράσουν».

«Ανοησίες», είπε εριστικά η κυρία Χάμπαρντ. «Ορισμένοι άνθρωποι είναι

απλώς ανέντιμοι κι αυτό είναι όλο».

«Ωστόσο, μεταξύ των κλοπιμαίων ήταν και ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι αξίας», είπε ο Πουαρό, αδιαφορώντας για την παρέμβαση της κυρίας Χάμπαρντ.

«Αυτό επεστράφη».

«Και φυσικά, κύριε Μακνάμπ, δε θα λέγατε πως ένα στηθοσκόπιο είναι κάτι θηλυκό και χαριτωμένο...»

«Αυτό είχε βαθύτερη σημασία. Οι γυναίκες που αισθάνονται ανεπαρκείς σε θηλυκά θέλγητρα μπορεί να αποζητήσουν την εξιδανίκευση στο κυνήγι της σταδιοδρομίας».

«Και το βιβλίο μαγειρικής;»

«Σύμβολο οικιακής ζωής, συζύγου και οικογένειας».

«Και η σκόνη βορικού οξέος;»

«Καλέ μου κύριε Πουαρό», είπε νευρικά ο Κόλιν. «Κανείς δε θα έκλεβε σκόνη βορικού οξέος! Για ποιον λόγο να την κλέψει;»

«Αυτό διερωτώμαι κι εγώ. Οφείλω να παραδεχτώ, μεσιέ Μακνάμπ, πως φαίνεται να έχετε απάντηση για όλα. Εξηγήστε μου τότε, λοιπόν, τη σημασία της εξαφάνισης ενός παλιού μάλλινου παντελονιού... του δικού σας παντελονιού, απ' ό,τι κατάλαβα».

Για πρώτη φορά ο Κόλιν έδειξε να τα χάνει. Κοκκίνισε και ξερόβηξε.

«Θα μπορούσα να το εξηγήσω, αλλά η εξήγηση θα 'ταν κάπως περίπλοκη και ενδεχομένως... ε, βασικά, ντροπιαστική».

«Α, δε θέλετε να με κάνετε να κοκκινίσω».

Άξαφνα ο Πουαρό έσκυψε και χτύπησε τον νεαρό στο γόνατο.

«Και το μελάνι που χύνεται στις σημειώσεις μιας άλλης φοιτήτριας, η μεταξωτή μαντίλα που γίνεται κομμάτια; Αυτά τα πράγματα δε σας θορυβούν;»

Ο αέρας συγκατάβασης και ανωτερότητας του Κόλιν μεταλλάχτηκε απότομα.

«Με θορυβούν», είπε. «Πιστέψτε με, ειλικρινά με θορυβούν. Είναι σοβαρό το πράγμα. Η κοπέλα χρειάζεται θεραπεία... πάραυτα. Όμως ιατρική θεραπεία, αυτό είναι το θέμα. Δεν είναι υπόθεση για την αστυνομία. Η κοπέλα είναι σκέτο κουβάρι. Αν...»

Ο Πουαρό τον διέκοψε.

«Γνωρίζετε ποια είναι;»

«Βασικά, έχω μια έντονη υποψία».

Ο Πουαρό μурμουρίσε σαν κάποιος που συνθηκολογεί:

«Μια κοπέλα που δε χαίρει εξαιρετικής επιτυχίας στις σχέσεις της με το άλλο φύλο. Μια κοπέλα ντροπαλή. Μια κοπέλα τρυφερή. Μια κοπέλα, ο εγκέφαλος της οποίας έχει την τάση να αντιδρά με βραδύτητα. Μια κοπέλα που νιώθει απογοητευμένη και μόνη. Μια κοπέλα...»

Ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο Πουαρό σώπασε. Το χτύπημα επαναλήφθηκε.

«Περάστε!» είπε η κυρία Χάμπαρντ.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η Σίλια Όστιν.

«Α», είπε ο Πουαρό, γνέφοντας καταφατικά. «Ακριβώς. Η δεσποινίς Σίλια Όστιν».

Η Σίλια κοίταξε τον Κόλιν με σπαραγμό.

«Δεν ήξερα ότι ήσουν εδώ», είπε ξέπνοα. «Ήρθα... ήρθα...»

Πήρε μια βαθιά ανάσα και έτρεξε στο πλευρό της κυρίας Χάμπαρντ.

«Σας παρακαλώ, σας ικετεύω, μη φωνάξετε την αστυνομία! Εγώ το έκανα. Εγώ τα έκλεψα όλα. Δεν ξέρω γιατί. Δεν έχω ιδέα. Ούτε θέλω να καταλάβω. Απλώς... απλώς κάτι με κυρίευσε». Έκανε μια στροφή και στράφηκε προς τον Κόλιν. «Οπότε τώρα ξέρεις τι γυναίκα είμαι... και υποθέτω ότι θα μου κόψεις την καλημέρα. Είμαι απαίσια, το ξέρω...»

«Ουφ! Καθόλου», είπε ο Κόλιν. Η βαθιά φωνή του ήταν ζεστή και φιλική. «Είσαι λίγο μπερδεμένη, αυτό είναι όλο. Ήταν απλώς μια αρρώστια που πέρασες, επειδή δεν έβλεπες τα πράγματα καθαρά. Αν με εμπιστευτείς, Σίλια, σύντομα θα μπορέσω να σε κάνω καλά».

«Αχ, Κόλιν... αλήθεια;»

Η Σίλια τον κοίταξε με απροκάλυπτη λατρεία.

«Ανησυχούσα φριχτά».

Εκείνος πήρε το χέρι της με έναν αέρα καλοκάγαθου θείου.

«Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς πλέον». Σηκώθηκε, πήρε τη Σίλια στην αγκαλιά του και κοίταξε αυστηρά την κυρία Χάμπαρντ.

«Ελπίζω τώρα», είπε, «να τελειώσουμε με τις ανοησίες περί αστυνομίας. Τίποτα αξίας δεν εκλάπη και η Σίλια θα επιστρέψει ό,τι πήρε».

«Δεν μπορώ να επιστρέψω το βραχιόλι και την πούδρα», είπε με αγωνία η Σίλια. «Τα πέταξα σ' έναν υπόνομο. Αλλά θα αγοράσω άλλα».

«Και το στηθοσκόπιο;» είπε ο Πουαρό. «Αυτό πού το βάλατε;»

Η Σίλια αναψοκοκκίνισε.

«Δεν έκλεψα ποτέ κανένα στηθοσκόπιο. Τι να το κάνω το

χαζοστηθοσκόπιο;» Κοκκίνισε κι άλλο. «Κι ούτε έχυσα μελάνια στα χαρτιά της Ελίζαμπεθ. Δε θα έκανα ποτέ κάτι... τόσο απαίσιο».

«Όμως κομματιάσατε τη μαντίλα της δεσποινίδος Χόμπχαους, μαντμαζέλ».

Η Σίλια έδειχνε σφιγμένη.

«Αυτό ήταν άλλο. Θέλω να πω... η Βάλερι δε στενοχωρήθηκε», είπε με τόνο αβέβαιο.

«Και το σακίδιο;»

«Α, αυτό δεν το έκοψα εγώ. Αυτό ήταν απλώς έκρηξη θυμού».

Ο Πουαρό έβγαλε τη λίστα που είχε αντιγράψει από το μικρό σημειωματάριο της κυρίας Χάμπαρντ.

«Πείτε μου», είπε. «Τώρα θέλω την αλήθεια. Για ποια απ' αυτά τα συμβάντα είστε υπεύθυνη και για ποια όχι;»

Η Σίλια έριξε μια ματιά στον κατάλογο και αποκρίθηκε σχεδόν μεμιάς.

«Δεν έχω ιδέα για το σακίδιο ούτε για τους γλόμπους ούτε για τη σκόνη και τα άλατα μπάνιου· το δαχτυλίδι ήταν λάθος. Μόλις συνειδητοποίησα την αξία του, το επέστρεψα».

«Μάλιστα».

«Διότι, ειλικρινά, δεν είχα σκοπό να φερθώ ανέντιμα. Μόνο που...»

«Μόνο που... τι πράγμα;»

Μια αμυδρή επιφυλακτικότητα κυρίευσε το βλέμμα της Σίλια.

«Δεν ξέρω... ειλικρινά δεν ξέρω. Είμαι τρομερά μπερδεμένη».

Ο Κόλιν τούς διέκοψε με αυταρχικό τόνο.

«Δε θα της κάνετε κατήχηση, παρακαλώ. Σας υπόσχομαι ότι η ιστορία αυτή δε θα επαναληφθεί. Από δω κι εμπρός θα είμαι εγώ απόλυτα υπεύθυνος για τις πράξεις της».

«Αχ, Κόλιν, μου φέρεσαι τόσο καλά...»

«Θα ήθελα να μου μιλήσεις εκτενώς για τον εαυτό σου, Σίλια. Για τα παιδικά σου χρόνια, λόγου χάρη. Τα πήγαιναν καλά ο πατέρας και η μητέρα σου;»

«Αχ, όχι, ήταν φρίκη... η κατάσταση στο σπίτι...»

«Ακριβώς. Και...»

Η κυρία Χάμπαρντ τους διέκοψε, μιλώντας με τόνο εξουσίας.

«Αρκεί! Και οι δυο σας! Χαίρομαι, Σίλια, που ομολόγησες από μόνη σου. Προξένησες μεγάλη ανησυχία και έγνοια, όμως, και θα 'πρεπε να ντρέπεσαι. Μα, έχω να πω το εξής. Δέχομαι τη βεβαίωσή σου ότι δεν έριξες

εσκεμμένα μελάνι στις σημειώσεις της Ελίζαμπεθ. Δε σε θεωρώ ικανή για κάτι τέτοιο. Και τώρα πηγαίνετε... κι εσύ κι ο Κόλιν. Παραγνωριστήκαμε γι' απόψε».

Καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω τους, η κυρία Χάμπαρντ πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Λοιπόν», είπε. «Τι γνώμη έχετε για όλα αυτά;»

Ο Ηρακλής Πουαρό είχε μια σπίθα στα μάτια.

«Νομίζω... παρευρεθήκαμε σε μια ερωτική σκηνή... μοντέρνα ειπωμένη», απάντησε.

Η κυρία Χάμπαρντ έβγαλε ένα επιφώνημα αποδοκιμασίας.

«Άλλοι καιροί, άλλα ήθη», ψέλλισε ο Πουαρό. «Στα νιάτα μου οι νέοι δάνειζαν στις κοπέλες βιβλία θεοσοφίας ή συζητούσαν το *Γαλάζιο πουλί* του Μέτερλινκ. Όλο αισθήματα και υψηλά ιδανικά. Τη σήμερα ημέρα οι απροσάρμοστες ζωές και τα συμπλέγματα σμίγουν τους νέους με τις νέες».

«Τι σαχλαμάρες όλα αυτά...» είπε η κυρία Χάμπαρντ.

Ο Πουαρό διαφώνησε.

«Όχι, δεν είναι όλα σαχλαμάρες. Οι θεμελιώδεις αρχές είναι καθ' όλα στέρεες, αλλά όταν είσαι ένας σοβαρός νεαρός επιστήμων σαν τον Κόλιν, βλέπεις μονάχα συμπλέγματα και το δύστυχο οικογενειακό παρελθόν του θύματος».

«Η Σίλια έχασε τον πατέρα της σε ηλικία τεσσάρων ετών», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Και είχε ευτυχή παιδικά χρόνια με τη συμπαθέστατη πλην ηλίθια μητέρα της».

«Α, όμως είναι αρκούντως συνετή ώστε να μην αποκαλύψει τίποτε απ' όλα αυτά στον νεαρό Μακνάμπ! Θα του πει ό,τι εκείνος θέλει να ακούσει. Είναι παράφορα ερωτευμένη».

«Τα πιστεύετε στ' αλήθεια όλα αυτά τα μασκαραλίκια, κύριε Πουαρό;»

«Δεν πιστεύω ότι η Σίλια έπασχε από σύμπλεγμα Σταχτοπούτας ούτε ότι έκλεψε τα διάφορα αντικείμενα χωρίς να έχει συναίσθηση των πράξεών της. Νομίζω ότι διακινδύνευσε την κλοπή ασήμαντων μικροπραγμάτων με σκοπό να τραβήξει την προσοχή του σοβαρότατου Κόλιν Μακνάμπ... και σε αυτόν τον σκοπό της πέτυχε. Αν παρέμενε η καθημερινή, ντροπαλή ομορφούλα, μπορεί να μην της έριχνε ποτέ δεύτερη ματιά. Κατά τη γνώμη μου», είπε ο Πουαρό, «η κοπέλα έχει κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιήσει κάθε τρόπο για να εξασφαλίσει τον καλό της».

«Δε θα φανταζόμουν πως είχε το μυαλό να σκαρφιστεί τέτοιο κόλπο»,

είπε η κυρία Χάμπαρντ.

Ο Πουαρό δεν αποκρίθηκε. Συνοφρυώθηκε. Η κυρία Χάμπαρντ συνέχισε:

«Οπότε η όλη υπόθεση ήταν σκέτη απάτη! Ειλικρινά ζητώ συγγνώμη, κύριε Πουαρό, που σας απασχόλησα για κάτι τόσο τετριμμένο. Δε βαριέσαι, τέλος καλό, όλα καλά».

«Όχι, όχι!» Ο Πουαρό έγνεψε αρνητικά. «Δε νομίζω ότι φτάσαμε ακόμα στο τέλος. Έχουμε παραμερίσει ένα γεγονός ήσσονος σημασίας, που έκρυβε την πραγματική εικόνα. Μα υπάρχουν πράγματα που παραμένουν ανεξήγητα· κι εγώ, προσωπικά, έχω την αίσθηση πως εδώ είμαστε αντιμέτωποι με κάτι σοβαρό... πολύ σοβαρό».

«Αχ, κύριε Πουαρό, το πιστεύετε αλήθεια;»

«Αυτή την εντύπωση σχημάτισα... Αναρωτιέμαι, μαντάμ, αν θα μπορούσα να μιλήσω με τη δεσποινίδα Πατρίσια Λέιν. Θα ήθελα να εξετάσω το δαχτυλίδι που εκλάπη».

«Μα και βέβαια, κύριε Πουαρό. Κατεβαίνω να της πω να ανέβει να μιλήσετε. Θέλω κι εγώ να συζητήσω κάτι με τον Λεν Μπέιτσον».

Η Πατρίσια Λέιν κατέφτασε λίγο μετά, με την απορία ζωγραφισμένη στην όψη της.

«Χίλιες φορές συγγνώμη για την ενόχληση, δεσποινίς Λέιν».

«Α, δεν πειράζει. Δεν έκανα τίποτα. Η κυρία Χάμπαρντ μου είπε ότι θέλατε να δείτε το δαχτυλίδι μου».

Το έβγαλε από το δάχτυλό της και του το έδωσε.

«Το διαμάντι είναι όντως μεγαλούτσικο, αν και βεβαίως το δέσιμο είναι παλιομοδίτικο. Ήταν το δαχτυλίδι αρραβώνων της μητέρας μου».

Ο Πουαρό, που περιεργαζόταν το δαχτυλίδι, έγνεψε καταφατικά.

«Ζει ακόμα η μητέρα σας;»

«Όχι. Και οι δυο γονείς μου έχουν πεθάνει».

«Λυπηρό».

«Όντως. Ήταν και οι δυο συμπαθέστατοι άνθρωποι, όμως για κάποιον λόγο ουδέποτε ήμουν δεμένη μαζί τους όσο θα έπρεπε. Μετανιώνεις γι' αυτά κατόπιν εορτής. Η μητέρα μου ήθελε μια κόρη όμορφη και επιπόλαιη, μια κόρη που να έχει πάθος με τα ρούχα και τις κοινωνικές συναναστροφές. Απογοητεύτηκε τρομερά όταν άρχισα να σπουδάζω αρχαιολογία».

«Ήσασταν ανέκαθεν άτομο με τέτοιες αρχές;»

«Ναι, νομίζω πως ήμουν. Έχεις την αίσθηση πως η ζωή είναι τόσο σύντομη, που οφείλεις να κάνεις κάτι άξιο λόγου».

Ο Πουαρό την κοίταξε σκεπτικός.

Η Πατρίσια Λέιν, όπως υπολόγιζε, πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα. Πέρα από λίγο κραγιόν, άτσαλα απλωμένο στα χείλη, ήταν άβαφη. Τα άτονα καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω, άτεχνα. Τα ευχάριστα γαλάζια μάτια της σε κοιτούσαν σοβαρά μέσα από τα γυαλιά της.

Μηδέν σαγήνη για τον Θεό, σκέφτηκε με πάθος ο Πουαρό. Κι αυτά τα ρούχα της! Τι μαρτυρούν; Ότι την έσυραν μέσα από ξερόθαμνα; Μα την πίστη μου, αυτό ακριβώς εκφράζει η όψη της!

Ήταν όλο αποδοκιμασία. Η ξερή, καλοαναθρεμμένη ομιλία της Πατρίσια κούραζε τ' αυτιά του.

Είναι ευφυής και καλλιεργημένη αυτή η κοπέλα, συνέχισε, και, φευ, με κάθε χρόνο που περνά θα γίνεται και πιο βαρετή! Στα γεράματα... Ο νους του εκτινάχθηκε για μια δυο φευγαλέες στιγμές στην ανάμνηση της κόμισσας Βέρα Ρόσακοφ. Τι εξωτικό θαύμα εκείνη η γυναίκα, ακόμα και στην παρακμή της! Αυτές οι κοπέλες, τη σήμερα ημέρα...

Μα, γι' αυτό φταίει το γεγονός ότι γερνάω, συνέχισε τον εσωτερικό μονόλογό του ο Πουαρό. Ακόμα κι αυτή η εξαίσιος κοπέλα μπορεί να φανεί Αφροδίτη στα μάτια κάποιου άλλου. Αν και πολύ αμφέβαλλε.

Η Πατρίσια τώρα έλεγε:

«Έχω πάθει ειλικρινά σοκ μ' αυτό που συνέβη στην Μπες... στη δεσποινίδα Τζόνστον. Το ότι χρησιμοποιήθηκε πράσινο μελάνι μού φαίνεται εσκεμμένη απόπειρα ενοχοποίησης του Νάιτζελ. Αλλά σας διαβεβαιώνω, κύριε Πουαρό, ο Νάιτζελ δε θα έκανε ποτέ τέτοιο πράγμα».

«Α». Ο Πουαρό την κοίταξε με μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Η κοπέλα είχε κοκκινίσει και ξεχειλίζει προθυμία.

«Ο Νάιτζελ είναι δύσκολος, μυστήριος», είπε σοβαρά. «Βλέπετε, είχε τρομερά δύσκολη παιδική ηλικία εξαιτίας των δικών του».

«Mon Dieu, κι άλλος!»

«Πώς είπατε;»

«Τίποτα. Κάτι λέγατε...»

«Για τον Νάιτζελ. Και το ότι είναι δύστροπος. Είχε ανέκαθεν την τάση να εναντιώνεται στην εκάστοτε εξουσία. Είναι πανέξυπνος... ιδιοφυής, στην ουσία, αλλά παραδέχομαι πως οι τρόποι του, ενίοτε, είναι τρομερά ατυχείς. Ο καγχασμός του... ξέρετε. Και είναι τόσο γεμάτος χλεύη, που ποτέ δεν εξηγεί ή δεν υπερασπίζεται τον εαυτό του. Ακόμα κι αν οι πάντες εδώ μέσα θεωρήσουν ότι αυτός έχυσε το μελάνι, δε θα μπει καν στον κόπο να το

αρνηθεί. Θα πει απλώς: Άσ' τους να νομίζουν ό,τι θέλουν. Κι αυτή η συμπεριφορά είναι στ' αλήθεια αφάνταστα βλακώδης».

«Σαφώς μπορεί να παρεξηγηθεί».

«Είναι ένα είδος έπαρσης, νομίζω. Επειδή στη ζωή του έχει πέσει άπειρες φορές θύμα παρεξήγησης».

«Τον γνωρίζετε από παλιά;»

«Όχι, κάνα χρόνο περίπου. Γνωριστήκαμε σε μια εκδρομή στα σατό του Λίγηρα. Ο Νάιτζελ άρπαξε μια γρίπη που το γύρισε σε πνευμονία, κι εγώ τον γιατροπόρεψα. Είναι πολύ φιλάσθενος και δεν προσέχει διόλου την υγεία του. Σε πολλά πράγματα, κι ας είναι τόσο ανεξάρτητος, χρειάζεται φροντίδα όπως ένα παιδί. Έχει, στ' αλήθεια, ανάγκη κάποιον να μεριμνά γι' αυτόν».

Ο Πουαρό αναστέναξε. Ένιωθε αίφνης τρομερά κουρασμένος με τον έρωτα... Πρώτα η Σίλια, με μάτια λατρευτικά σαν των κόκερ σπάνιελ. Και τώρα η Πατρίσια, με όψη σοβαρής Μαντόνας. Σαφώς και πρέπει να υπάρχει έρωτας, οι νέοι πρέπει να ανταμώνουν και να ζευγαρώνουν, μα ο ίδιος ο Πουαρό είχε ευτυχώς προσπεράσει όλη αυτή τη δοκιμασία. Σηκώθηκε.

«Θα μου επιτρέψετε, μαντμαζέλ, να κρατήσω το δαχτυλίδι σας; Θα σας επιστραφεί αύριο, χωρίς καθυστέρηση».

«Φυσικά, αν το θέλετε», είπε η Πατρίσια έκπληκτη.

«Καλοσύνη σας. Επίσης, μαντμαζέλ, να προσέχετε».

«Να προσέχω; Τι να προσέχω;»

«Μακάρι να 'ξερα», απάντησε ο Ηρακλής Πουαρό.

Ακόμα ανησυχούσε.

Η επομένη ήταν για την κυρία Χάμπαρντ μια μέρα εξουθενωτική σε κάθε της λεπτομέρεια. Είχε ξυπνήσει, βέβαια, με ένα σεβαστό αίσθημα ανακούφισης. Οι επίμονες αμφιβολίες για τα πρόσφατα συμβάντα είχαν με τα πολλά καταλαγιάσει. Μια άμυαλη κοπέλα, που είχε φερθεί με τη συνήθη μοντέρνα αμυαλιά (μια συμπεριφορά που εκνεύριζε την κυρία Χάμπαρντ), ήταν η υπεύθυνη. Και από τούδε και στο εξής στην εστία θα βασίλευε η τάξη.

Κατεβαίνοντας να προγευματίσει με αυτή την καθησυχαστική βεβαιότητα, η κυρία Χάμπαρντ διαπίστωσε ότι η άρτι κτηθείσα γαλήνη της απειλούνταν. Οι φοιτητές επέλεξαν το συγκεκριμένο πρωινό για να φερθούν εξόχως ανυπόφορα, καθείς με τον τρόπο του.

Ο κύριος Τσάντρα Λαλ, που είχε ακούσει για το σαμποτάζ στις σημειώσεις της Ελίζαμπεθ, αναστατώθηκε κι έγινε λαλίστατος. «Καταδυνάστευση», ξεστόμισε με πάθος, «εσκεμμένη καταδυνάστευση από τις ντόπιες φυλές. Χλεύη και προκατάληψη, προκατάληψη ως προς το χρώμα. Εδώ έχουμε ένα καθ' όλα τεκμηριωμένο παράδειγμα».

«Ελάτε τώρα, κύριε Τσάντρα Λαλ», είπε αυστηρά η κυρία Χάμπαρντ. «Δε δικαιολογούνται τέτοια λόγια. Κανείς δεν ξέρει ποιος το έκανε ή γιατί το έκανε».

«Μα, κυρία Χάμπαρντ, εγώ νόμιζα ότι ήρθε και σας το ομολόγησε η ίδια η Σίλια», είπε η Τζιν Τόμλινσον. «Και το θεώρησα υπέροχο εκ μέρους της. Πρέπει όλοι να της φερθούμε με καλοσύνη».

«Είναι ανάγκη να είσαι τόσο αποκρουστικά Φαρισαία, Τζιν;» ρώτησε με τόνο θυμωμένης απαίτησης η Βάλερι Χόμπχαους.

«Βρίσκω το σχόλιο τρομερά κακιασμένο».

«Όταν είναι αντιμέτωπη», σχολίασε ο Νάιτζελ ανατριχιάζοντας, «μ' έναν τέτοιο αποκρουστικό όρο...»

«Δεν καταλαβαίνω τις ενστάσεις. Στην Οξφόρδη τον χρησιμοποιούμε...»

«Όχου, για τον Θεό, είναι ανάγκη να φάμε στη μάπα την Οξφόρδη την ώρα του πρωινού;»

«Τι τρέχει, μητέρα; Η Σίλια είναι αυτή που έκλεβε τα διάφορα; Γι' αυτό δεν κατέβηκε να φάει;»

«Σας παρακαλώ, δεν καταλαβαίνω», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο.

Κανείς δεν τον διαφώτισε. Αγωνιούσαν όλοι να τοποθετηθούν.

«Φουκαριάρα», είπε ο Λεν Μπέιτσον. «Είχε οικονομικά ζόρια ή τίποτα τέτοιο;»

«Ειλικρινά δεν εκπλήσσομαι», είπε η Σάλι μιλώντας αργά. «Ανέκαθεν είχα την αίσθηση...»

«Θέλετε να πείτε ότι η Σίλια έχυσε το μελάνι στις σημειώσεις μου;» Η Ελίζαμπεθ Τζόνστον είχε μια όψη δυσπιστίας. «Το βρίσκω περίεργο και διόλου πιστευτό».

«Η Σίλια δεν έριξε το μελάνι στις σημειώσεις σου», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Και θα σας παρακαλούσα ν' αλλάξουμε θέμα συζήτησης. Σχεδιάζα να σας το πω μετά, σε πιο ήρεμο κλίμα, αλλά...»

«Αλλά η Τζιν κρυφάκουγε χτες βράδυ έξω απ' την πόρτα», είπε η Βάλερι.

«Δεν κρυφάκουγα. Απλώς έτυχε να περνάω...»

«Έλα τώρα, Μπες», είπε ο Νάιτζελ. «Ξέρεις πολύ καλά ποιος έχυσε το μελάνι. Εγώ, ο γνωστός μοχθηρός Νάιτζελ, με το φαρμακερό πράσινο μελανοδοχείο μου, εγώ έχυσα το μελάνι».

«Δεν το έκανε. Προσποιείται. Αχ, Νάιτζελ, πώς γίνεται να είσαι τόσο χαζός;»

«Είμαι ιππότης και σε προστατεύω, Πατ. Ποιος δανείστηκε το μελάνι μου χτες το πρωί; Εσύ».

«Δεν καταλαβαίνω, σας παρακαλώ», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο.

«Δε θες να καταλάβεις», του είπε η Σάλι. «Στη θέση σου δε θ' ανακατευόμουν».

Ο κύριος Τσάντρα Λαλ σηκώθηκε.

«Ρωτάτε προς τι οι Μάου-Μάου; Ρωτάτε γιατί η Αίγυπτος εναντιώνεται στη Διώρυγα του Σουέζ;»

«Αχ, διάβोλε!» είπε αγριεμένα ο Νάιτζελ και κοπάνησε το φλιτζάνι του στο πιατάκι. «Πρώτα η Οξφόρδη και τώρα τα πολιτικά! Στο πρωινό! Φεύγω». Και σπρώχνοντας με βία πίσω την καρέκλα του, έφυγε από την τραπεζαρία.

«Έχει αγιάζι. Πάρε το παλτό σου!» Η Πατρίσια έτρεξε ξοπίσω του.

«Κο-κο-κο», είπε με κακία η Βάλερι. «Όπου να 'ναι θα βγάλει πούπουλα και θα τινάζει τα φτερά της».

Η Γαλλίδα, η Ζενεβιέβ, τα αγγλικά της οποίας δεν αρκούσαν ακόμα ώστε να παρακολουθεί τις ιλιγγιώδεις συνομιλίες των άλλων, άκουγε τις εξηγήσεις που σφύριζε στο αυτί της ο Ρενέ. Τώρα ξέσπασε σε χειμαρρώδη γαλλικά, με τη φωνή της υψωμένη σε επίπεδο στριγκλιάς:

«Τι πράγμα; Αυτή η πιτσιρίκα μου έκλεψε την πούδρα; Αν είναι δυνατόν! Θα πάω στην αστυνομία. Δεν πρόκειται ν' ανεχτώ τέτοια...»

Ο Κόλιν Μακνάμπ προσπαθούσε να ακουστεί εδώ και ώρα, όμως η μπάσα, αργόσυρτη φωνή του πνιγόταν μες στα ψιλά σκουξίματα. Εγκαταλείποντας τώρα την ανωτερότητά του, βρόντηξε τη γροθιά με πάταγο στο τραπέζι, βυθίζοντας τους πάντες σε σαστισμένη σιωπή. Το βαζάκι με τη μαρμελάδα έπεσε με έναν πήδο από το τραπέζι κι έσπασε.

«Βουλώστε το όλοι σας κι ακούστε τι έχω να πω! Δεν έχω ξανακούσει τόση άγνοια και κακία μαζεμένες! Δεν έχει κανείς σας την παραμικρή εξοικείωση με την ψυχολογία; Η κοπέλα δεν είναι υπεύθυνη, σας λέω. Έχει περάσει μια σοβαρή συναισθηματική κρίση και πρέπει να αντιμετωπιστεί με άκρα συμπόνια και φροντίδα· ειδάλλως μπορεί να μείνει διαταραγμένη διά βίου. Σας προειδοποιώ: άκρα φροντίδα, αυτό χρειάζεται».

«Ναι, αλλά στο τέλος», είπε η Τζιν με φωνή κρυστάλλινη, γεμάτη ανωτερότητα, «και παρότι συμφωνώ ως προς την καλοσύνη, δεν πρέπει να επικροτούμε τέτοιες συμπεριφορές, έτσι δεν είναι; Την κλοπή, εννοώ».

«Κλοπή», είπε ο Κόλιν. «Αυτό δεν ήταν κλοπή. Αχ! Με αηδιάζετε... όλοι σας».

«Ενδιαφέρον περιστατικό, έτσι, Κόλιν;» είπε η Βάλερι και του χασκογέλασε.

«Αν σ' ενδιαφέρουν οι λειτουργίες του ανθρώπινου νου, σαφώς».

«Βέβαια, δεν έκλεψε τίποτα δικό μου», είπε η Τζιν, «αλλά θεωρώ...»

«Όχι, δεν έκλεψε τίποτα δικό σου», είπε ο Κόλιν, γυρνώντας αγριωπός προς το μέρος της. «Κι αν ήξερες έστω και κατ' ελάχιστον τι σημαίνει αυτό, ενδεχομένως να μην ήσουν τόσο ευχαριστημένη».

«Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω...»

«Αχ, έλα τώρα, Τζιν», είπε ο Λεν Μπέιτσον. «Ας σταματήσουμε τις γκρίνιες και τις φλυαρίες. Θα αργήσω, όπως θα αργήσεις κι εσύ».

Έφυγαν μαζί.

«Πες στη Σίλια να σφίξει τα δόντια», είπε ο Λεν γυρνώντας το κεφάλι.

«Θα ήθελα να προβώ σε μια επίσημη διαμαρτυρία», είπε ο κύριος Τσάντρα Λαλ. «Βορικό οξύ, πολύ αναγκαίο για τα μάτια μου που

ερεθίζονται πολύ από τη μελέτη, εκλάπη».

«Κι εσείς αργοπορημένος θα φτάσετε, κύριε Τσάντρα Λαλ», είπε σθεναρά η κυρία Χάμπαρντ.

«Ο καθηγητής μου είναι πολύ συχνά ασυνεπής», απάντησε ο κύριος Τσάντρα Λαλ κατηφής, παρ' όλα αυτά κινήθηκε προς την πόρτα. «Επίσης, είναι ευερέθιστος και παράλογος όταν του κάνω πολλές ερωτήσεις διερευνητικού χαρακτήρα...»

«Ναι, αλλά πρέπει να μου την επιστρέψει την πούδρα», είπε στα γαλλικά η Ζενεβιέβ.

«Πρέπει να μιλάς αγγλικά, Ζενεβιέβ, δε θα μάθεις ποτέ τη γλώσσα, αν καταφεύγεις στα γαλλικά με την παραμικρή αναστάτωση. Και ακόμα δε με πλήρωσες για το δείπνο της Κυριακής που μας πέρασε».

«Α, δεν έχω την τσάντα μου πάνω μου τώρα. Απόψε...» Και πρόσθεσε στα γαλλικά: «Έλα, Ρενέ, θ' αργήσουμε».

«Σας παρακαλώ», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο, κοιτώντας ολόγυρα με ικετευτικό βλέμμα. «Δεν καταλαβαίνω».

«Έλα, Ακιμπόμπο», είπε η Σάλι. «Θα σ' τα εξηγήσω καθ' οδόν προς το ινστιτούτο».

Με ένα καθησυχαστικό νεύμα στην κυρία Χάμπαρντ, οδήγησε τον σαστισμένο Ακιμπόμπο στην πόρτα.

«Αχ, Θεούλη μου», είπε η κυρία Χάμπαρντ, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Τι μου ήρθε κι ανέλαβα αυτή τη δουλειά!»

Η Βάλερι, η μόνη που είχε απομείνει στην τραπεζαρία, της χαμογέλασε πλατιά και φιλικά.

«Μη σκας, μητέρα», είπε. «Καλώς έγινε και βγήκαν όλα στη φόρα. Ήταν όλοι σε αναμμένα κάρβουνα».

«Οφείλω να ομολογήσω ότι εξαπλάγην τρομερά».

«Όταν αποδείχτηκε ότι η ένοχη ήταν η Σίλια;»

«Ναι. Εσύ δεν ξαφνιάστηκες;»

«Θα έλεγα πως, στην πραγματικότητα, ήταν μάλλον προφανές», είπε κάπως αφηρημένα η Βάλερι.

«Την υποψιαζόσουν όλο αυτό το διάστημα;»

«Βασικά, ήταν ένα δυο πράγματα που μου προκαλούσαν απορία. Και, τέλος πάντων, κατάφερε να φέρει τον Κόλιν στην επιθυμητή θέση».

«Ναι. Θέλοντας και μη, μου φαίνεται λάθος όλο αυτό».

«Δεν μπορείς να πιέσεις έναν άντρα με πιστόλι», είπε γελώντας η Βάλερι.

«Μια στάλα κλεπτομανίας το πετυχαίνει, άραγε; Μην ανησυχείς, μητέρα. Και, για τον Θεό, πείσε τη Σίλια να επιστρέψει στη Ζενεβιέβ την πούδρα της, ειδικά θά μας ζαλίζει σε κάθε γεύμα».

«Ο Νάιτζελ ράγισε το πιατάκι του και το βαζάκι της μαρμελάδας έσπασε», είπε η κυρία Χάμπαρντ με έναν στεναγμό.

«Διαβολεμένο πρωινό, έτσι;» είπε η Βάλερι και βγήκε από την τραπεζαρία.

Η κυρία Χάμπαρντ άκουσε τη φωνή της στο χολ να λέει χαρωπά:

«Καλημέρα, Σίλια! Όλοι έφυγαν, είσαι ασφαλής. Όλα αποκαλύφθηκαν και όλα θα συγχωρεθούν... κατ' εντολήν της Τζιν της Ευλαβούς. Όσο για τον Κόλιν, σε υπερασπίζεται βρυχώμενος σαν λιοντάρι».

Η Σίλια μπήκε στην τραπεζαρία. Τα μάτια της ήταν κόκκινα από το κλάμα.

«Αχ, κυρία Χάμπαρντ...»

«Άργησες πολύ, Σίλια. Ο καφές κρύωσε και δεν έχει μείνει και τίποτα να φας».

«Δεν ήθελα να πετύχω τους άλλους».

«Αυτό φαντάστηκα. Όμως αναγκαστικά, αργά ή γρήγορα, θα τους πετύχεις».

«Α, ναι, το ξέρω, αλλά σκέφτηκα ότι... μέχρι να βραδιάσει απόψε... θα ήταν πιο εύκολο. Και, φυσικά, δεν πρόκειται να μείνω. Θα φύγω στο τέλος της εβδομάδας».

Η κυρία Χάμπαρντ συνοφρυώθηκε.

«Δε νομίζω πως υπάρχει λόγος να φύγεις. Θα πρέπει να περιμένεις κάποιο δυσάρεστο κλίμα... είναι εύλογο... αλλά τα παιδιά είναι σε γενικές γραμμές γενναιόδωρα. Φυσικά, θα πρέπει να τους αποζημιώσεις το συντομότερο δυνατόν...»

Η Σίλια τη διέκοψε όλο προθυμία.

«Αχ, ναι, έχω εδώ το καρνέ επιταγών μου. Ήταν ένα από τα πράγματα που ήθελα να σας πω». Χαμήλωσε τα μάτια. Κρατούσε το καρνέ και έναν φάκελο στο χέρι. «Σας είχα γράψει ένα γράμμα, σε περίπτωση που δε σας έβρισκα όταν κατέβαινα, όπου λέω πόσο λυπάμαι, και σκόπευα να βάλω μέσα και μια επιταγή ώστε να κλείσουν οι λογαριασμοί μου με τους άλλους... όμως η πένα μου ξέμεινε από μελάνι».

«Θα πρέπει να καταρτίσουμε μια λίστα».

«Την έχω ετοιμάσει... όσο πιο αναλυτικά μπορούσα. Αλλά δεν ξέρω αν

πρέπει να προσπαθήσω να αγοράσω τα αντικείμενα που πρέπει να αντικατασταθούν ή απλώς να δώσω τα λεφτά».

«Θα το σκεφτώ. Δεν είναι εύκολο να το αποφασίσω μεμιάς».

«Αχ, επιτρέψτε μου πάντως να σας δώσω την επιταγή από τώρα. Θα με κάνει να νιώσω πολύ καλύτερα».

Έτοιμη να πει, με τόνο ασυνθηκολόγητο, *Σοβαρά; Και γιατί να σου επιτραπεί να νιώσεις καλύτερα;*, η κυρία Χάμπαρντ σκέφτηκε ότι, καθώς οι φοιτητές ξέμεναν μονίμως από μετρητά, η υπόθεση αυτή θα διευθετούνταν ευκολότερα με χρήματα. Επιπλέον, θα εξευμενιζόταν η Ζενεβιέβ, η οποία, αλλιώς, ήταν ικανή να πάει και να βάλει λόγια στην κυρία Νικολέτις. (Αρκετά προβλήματα είχε ήδη με δαύτην.)

«Εντάξει», είπε. Διέτρεξε με το βλέμμα τη λίστα των αντικειμένων. «Δεν είναι εύκολο να κρίνω με μια ματιά πόσο...»

Η Σίλια μίλησε με λαχτάρα. «Αφήστε με να σας δώσω μια επιταγή με το ποσό που σας φαίνεται ότι τα καλύπτει χοντρικά, κι έπειτα μαθαίνετε από τους άλλους το κόστος και μπορείτε να μου επιστρέψετε μερικά ή να σας δώσω και παραπάνω, αν χρειαστεί».

«Σύμφωνοι». Η κυρία Χάμπαρντ ανέφερε δοκιμαστικά ένα ποσό, το οποίο θεωρούσε πως της έδινε αρκετό περιθώριο, και η Σίλια συμφώνησε μεμιάς. Άνοιξε το καρνέ επιταγών της.

«Να πάρει, η πένα μου!» Πήγε στα ράφια όπου διάφοροι φοιτητές άφηναν μικροπράγματα. «Δε βλέπω να έχει μελάνι εδώ, εκτός από το φριχτό πράσινο του Νάιτζελ. Ουφ, θα χρησιμοποιήσω αυτό. Δε θα τον πειράξει. Πρέπει να θυμηθώ να πάρω ένα καινούργιο μπουκάλι Quink φεύγοντας».

Γέμισε την πένα, επέστρεψε και συμπλήρωσε την επιταγή.

Καθώς την έδινε στην κυρία Χάμπαρντ, έριξε μια ματιά στο ρολόι της.

«Θ' αργήσω. Καλύτερα να μην καθίσω για πρωινό».

«Έλα, Σίλια, πρέπει να φας κάτι... έστω λίγο ψωμί με βούτυρο... δεν κάνει να φύγεις με άδειο στομάχι. Πες μου, τι έγινε;»

Ο Τζερόνιμο, ο Ιταλός υπηρέτης, είχε μπει στην τραπεζαρία και έκανε εμφατικές χειρονομίες, ενώ το ζαρωμένο, μαϊμουδίστικο μούτρο του ήταν σουφρωμένο σε έναν κωμικό μορφασμό.

«Η αφεντικίνα μόλις ήρθε. Θέλει δει εσάς». Και πρόσθεσε με μια τελευταία χειρονομία: «Πολύ έξω φρενών».

«Έρχομαι».

Η κυρία Χάμπαρντ βγήκε από την τραπεζαρία, ενώ η Σίλια βάλθηκε να κόβει βιαστικά μια φέτα από το καρβέλι.

Η κυρία Νικολέτις βάδιζε πέρα δώθε στην κάμαρά της, σε αρκετά πετυχημένη μίμηση τίγρης στον ζωολογικό κήπο την ώρα του ταΐσματος.

«Τι είναι αυτά που ακούω;» ξέσπασε. «Κουβαλήσατε την αστυνομία; Χωρίς να μου πείτε λέξη; Για ποια περνιέστε; Για όνομα του Θεού, για ποια περνιέται αυτή η γυναίκα;»

«Δεν έφερα την αστυνομία».

«Είστε ψεύτρα!»

«Ελάτε τώρα, κυρία Νικολέτις, δεν είναι σωστό να μου μιλάτε έτσι».

«Α, όχι. Σαφώς! Εγώ έσφαλα, όχι εσείς. Πάντα εγώ είμαι λάθος. Εσείς τα κάνετε όλα τέλεια. Η αστυνομία στον ευυπόληπτο ξενώνα μου!»

«Δε θα ήταν η πρώτη φορά», είπε η κυρία Χάμπαρντ, αναθυμούμενη διάφορα δυσάρεστα περιστατικά. «Είχαμε τον φοιτητή από τις Δυτικές Ινδίες, που καταζητούνταν για ανήθικα έσοδα, και τον διαβόητο νεαρό κομμουνιστή αγκιτάτορα, που έμενε εδώ με πλαστά στοιχεία... και...»

«Α! Και μου τα πετάτε όλα αυτά στα μούτρα; Δικό μου σφάλμα είναι που άνθρωποι έρχονται εδώ και μου λένε ψέματα κι έχουν πλαστά έγγραφα και είναι καταζητούμενοι ως μάρτυρες σε υποθέσεις δολοφονίας; Και με ψέγετε για όσα έχω υποφέρει!»

«Δε σας ψέγω επ' ουδενί. Επισημαίνω απλώς ότι δε θα ήταν πρωτοφανές να μας επισκεφθεί η αστυνομία... με τόσο ανάκατο πληθυσμό φοιτητών, θα έλεγα πως είναι αναπόφευκτο. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι κανείς δεν... κουβάλησε την αστυνομία. Ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ μεγάλης φήμης έτυχε να δειπνήσει εδώ χτες βράδυ ως καλεσμένος μου. Έβγαλε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ομιλία περί εγκληματολογίας στους φοιτητές».

«Λες και υπάρχει ανάγκη να ακούσουν οι φοιτητές μας περί εγκληματολογίας! Αρκετά ξέρουν ήδη. Αρκετά ώστε να καταστρέφουν και να σαμποτάρουν κατά βούληση! Και να μη συμβαίνει τίποτα γι' αυτό... τίποτα!»

«Εγώ κάτι έκανα γι' αυτό».

«Ναι, είπατε σε αυτόν τον φίλο σας τα πάντα για τις πλέον προσωπικές μας υποθέσεις. Χονδροειδής παραβίαση εμπιστοσύνης».

«Κάθε άλλο! Είμαι υπεύθυνη για τη διαχείριση αυτής της εστίας. Και μετά χαράς μου σας αναφέρω ότι το ζήτημα ξεκαθαρίστηκε. Μία απ' τις φοιτήτριες ομολόγησε πως ήταν υπεύθυνη για τα περισσότερα από τα

συμβάντα».

«Βρομιάρη!» είπε η κυρία Νικολέτις. «Πετάξτε τη στον δρόμο!»

«Είναι έτοιμη να φύγει από μόνη της και θα αποζημιώσει πλήρως τους πληγέντες».

«Και τι ωφελεί αυτό; Η υπέροχη φοιτητική μου εστία θα έχει κακή φήμη στο εξής. Κανείς δε θα έρχεται να μείνει». Η κυρία Νικολέτις κάθισε στον καναπέ και ξέσπασε σε κλάματα. «Κανείς δε με πονάει», είπε μέσα από τα αναφιλητά της. «Είναι αποτρόπαιο πώς μου φέρονται όλοι. Αδιαφορούν παγερά! Με κάνουν πέρα! Αν πέθαινα αύριο, ποιος θα νοιαζόταν;»

Αφήνοντας συνετά την ερώτηση αναπάντητη, η κυρία Χάμπαρντ βγήκε από το καθιστικό.

«Ο Παντοδύναμος Θεός να μου δίνει υπομονή», μονολόγησε η κυρία Χάμπαρντ και κατέβηκε στην κουζίνα να μιλήσει με τη Μαρία.

Η Μαρία ήταν μουτρωμένη και δύστροπη. Η λέξη *αστυνομία* πλανιόταν – άρρητη ακόμα – στον αέρα.

«Εμένα θα κατηγορήσουν. Εμένα και τον Τζερόνιμο... τον φουκαράκο. Τι δικαιοσύνη να περιμένεις σε έναν ξένο τόπο; Όχι, δεν μπορώ να μαγειρέψω το ριζότο όπως το θέλετε... μου έστειλαν λάθος ρύζι. Σας φτιάχνω μακαρονάδα αντί για ρύζι».

«Χτες φάγαμε μακαρονάδα».

«Δεν πειράζει. Στα μέρη μου τρώμε το μακαρόνι κάθε μέρα... κάθε, μα κάθε μέρα. Τα ζυμαρικά είναι καλά για κάθε στιγμή».

«Ναι, αλλά τώρα βρίσκεστε στην Αγγλία».

«Ωραία, λοιπόν, θα φτιάξω κρεατόσουπα. Την εγγλέζικη κρεατόσουπα. Δε θα σας αρέσει, τη φτιάχνω νερουλή νερουλή... με τα κρεμμύδια βρασμένα σε πολύ πολύ νερό αντί μαγειρεμένα στο λάδι... και με άχρωμα κομμάτια κρέας εδώ κι εκεί».

Ο τόνος της Μαρία ήταν τόσο απειλητικός, που η κυρία Χάμπαρντ είχε την αίσθηση ότι άκουγε περιγραφή δολοφονίας.

«Αχ, φτιάξτε ό,τι θέλετε», είπε θυμωμένα και βγήκε από την κουζίνα.

Ως τις έξι το βράδυ η κυρία Χάμπαρντ είχε ανακτήσει τον ικανό εαυτό της. Είχε αφήσει σημειώματα στα δωμάτια όλων των φοιτητών, ζητώντας τους να περάσουν να τη δουν πριν από το δείπνο, και όταν συμμορφώθηκαν στις κλήσεις, τους εξήγησε ότι η Σίλια τής είχε ζητήσει να διευθετήσει την όλη

κατάσταση. Κατά τη γνώμη της, όλοι τους φέρθηκαν ευγενέστατα. Ακόμα και η Ζενεβιέβ είχε μαλακώσει με τη γενναιόδωρη αξιολόγηση του κόστους της πούδρας της και είχε πει όλο χαρά πως δεν κρατούσε κακία, προσθέτοντας με τόνο μεγάλης σοφίας: «Είναι γνωστό ότι τέτοιες νευρικές κρίσεις συμβαίνουν. Είναι πλούσια αυτή η Σίλια, δεν έχει ανάγκη να κλέψει. Όχι, πρόκειται για τρικυμία εν κρανίω. Έχει δίκιο σ' αυτό ο μεσιέ Μακνάμπ».

Ο Λεν Μπέιτσον πήρε την κυρία Χάμπαρντ παράμερα την ώρα που κατέβαινε, λίγο μετά το κουδούνι του δείπνου.

«Θα περιμένω τη Σίλια στο χολ», είπε, «και θα τη φέρω μέσα, έτσι ώστε να καταλάβει πως δεν υπάρχει πρόβλημα».

«Καλοσύνη σου, Λεν».

«Δεν είναι τίποτα, μητέρα».

Έπειτα από λίγο, καθώς η σουπιέρα έκανε τον γύρο του τραπέζιου, η φωνή του Λεν ακούστηκε βροντερή από το χολ. «Πέρασε, Σίλια! Όλοι εδώ είμαστε φίλοι!»

Ο Νάιτζελ, κοιτώντας το πιάτο της σούπας του, σχολίασε μοχθηρά:

«Έκανε κι αυτός την καλή του πράξη σήμερα!» Μα, πέρα απ' αυτό συγκράτησε την κοφτερή γλώσσα του και καλωσόρισε κουνώντας το χέρι τη Σίλια, καθώς έμπαινε, με το στιβαρό μπράτσο του Λεν γύρω από τους ώμους της.

Ένα κλίμα διάχυτης ευθυμίας και εξωστρέφειας επικράτησε στη συζήτηση, που περνούσε από θέμα σε θέμα, και πολλοί απηύθυναν τον λόγο στη Σίλια.

Σχεδόν αναπόφευκτα αυτή η επίδειξη καλής θέλησης ξεθύμανε σε μια σιωπή γεμάτη αμφιβολίες. Τότε ο κύριος Ακιμπόμπο έστρεψε το γελαστό του πρόσωπο στη Σίλια και, γέρνοντας πάνω από το τραπέζι, είπε:

«Μου εξήγησαν καλά καλά τώρα όσα που δεν καταλάβαινα. Πολύ έξυπνη είσαι, στο κλέψιμο. Τόσον καιρό, κανείς χαμπάρι. Πολύ έξυπνη».

Στο σημείο αυτό η Σάλι Φιντς, λέγοντας ξέπνοα «Ακιμπόμπο, θα με πεθάνεις καμιά ώρα», έπαθε τέτοιο πνίξιμο από τα γέλια, που βγήκε τρέχοντας στο χολ για να συνέλθει. Και το γέλιο που ξέσπασε στο τραπέζι ήταν τελείως αβίαστο.

Ο Κόλιν Μακνάμπ έφτασε αργοπορημένος. Έδειχνε συνεσταλμένος και ήταν ακόμα πιο λιγομίλητος απ' ό,τι συνήθως. Στο τέλος του δείπνου, και προτού οι άλλοι αποφάνε, σηκώθηκε και είπε μουρμουρίζοντας αμήχανα:

«Πρέπει να φύγω, έχω ένα ραντεβού. Θέλω να σας ενημερώσω όλους πρώτα. Η Σίλια κι εγώ... σχεδιάζουμε να παντρευτούμε του χρόνου, όταν θα έχω τελειώσει τις σπουδές μου».

Ήταν η προσωποποίηση της αναστοχασμένης δυσφορίας, καθώς δεχόταν τα συγχαρητήρια και τα ειρωνικά σφυρίγματα των φίλων του, και με τα πολλά δραπέτευσε, με όψη όλο ντροπή. Η Σίλια, από την άλλη, ήταν ροδαλή και συγκροτημένη.

«Άλλο ένα αδικοχαμένο παλικάρι», στέναξε ο Λεν Μπέιτσον.

«Πόσο χαίρομαι, Σίλια», είπε η Πατρίσια. «Εύχομαι να είστε τρισευτυχισμένοι».

«Όλα καλά και ανθηρά», είπε ο Νάιτζελ. «Αύριο θα φέρουμε κι ένα μπουκάλι κιάντι, να πιούμε στην υγεία σας. Η καλή μας η Τζιν γιατί είναι έτσι βλοσυρή; Είσαι κατά του γάμου, Τζιν;»

«Φυσικά και όχι, Νάιτζελ».

«Ανέκαθεν πίστευα ότι είναι μακράν προτιμότερος του ελεύθερου έρωτα, έτσι δεν είναι; Και καλύτερος για τα παιδιά».

«Όμως η μητέρα δεν πρέπει να είναι πάρα πολύ νέα», είπε η Ζενεβιέβ. «Αυτό το λένε στο μάθημα της φυσιολογίας».

«Έλα, αγαπητή», είπε ο Νάιτζελ, «δε φαντάζομαι να ισχυρίζεσαι ότι η Σίλια δεν είναι σε ηλικία συναίνεσης, έτσι; Είναι ελεύθερη, λευκή και είκοσι ενός ετών».

«Αυτό», είπε ο κύριος Τσάντρα Λαλ, «είναι τρομερά προσβλητικό σχόλιο».

«Όχι, όχι, κύριε Τσάντρα Λαλ», είπε η Πατρίσια. «Είναι απλώς... κάτι σαν ιδίωμα. Δε σημαίνει τίποτα».

«Δεν καταλαβαίνω», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο. «Αν κάτι δε σημαίνει τίποτα, γιατί να ειπωθεί;»

Ξάφνου η Ελίζαμπεθ Τζόνστον είπε με ελαφρώς υψωμένη φωνή:

«Ορισμένες φορές λέγονται πράγματα που, ενώ μοιάζουν σαν να μη σημαίνουν τίποτα, σημαίνουν πάρα πολλά. Όχι, δεν αναφέρομαι στο αμερικανικό ιδίωμά σας. Κάτι άλλο έχω κατά νου». Σάρωσε το τραπέζι με το βλέμμα. «Σκέφτομαι αυτό που συνέβη χτες».

«Τι τρέχει, Μπες;» είπε απότομα η Βάλερι.

«Αχ, σας παρακαλώ», είπε η Σίλια. «Πιστεύω... ειλικρινά... ότι μέχρι αύριο όλα θα έχουν ξεκαθαρίσει. Το εννοώ. Το μελάνι στα χαρτιά σου κι αυτή η χαζομάρα με το σακίδιο. Κι αν... αν ο υπαίτιος ομολογήσει, όπως

έκανα εγώ, τότε όλα θα ξεκαθαρίσουν».

Μίλησε με σοβαρότητα, ξαναμμένη, κι ένας δυο σήκωσαν τα μάτια και την περιεργάστηκαν με απορία.

«Και θα ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα», είπε η Βάλερι με ένα κοφτό γέλιο.

Έπειτα σηκώθηκαν και μεταφέρθηκαν στο καθιστικό. Υπήρξε ανταγωνισμός στο ποιος θα έφερνε στη Σίλια τον καφέ της. Κατόπιν άνοιξαν το ραδιόφωνο και ορισμένοι φοιτητές αναχώρησαν για ραντεβού ή για μελέτη, και με τα πολλά οι ένοικοι του 24 και του 26 της οδού Χίκορι έπεσαν να πλαγιάσουν.

Η μέρα, συλλογίστηκε η κυρία Χάμπαρντ, καθώς χωνόταν όλο ευγνωμοσύνη στα σκεπάσματά της, ήταν μεγάλη και κουραστική.

«Αλλά δόξα τω Θεώ», μονολόγησε, «πάει κι αυτή...»

Η δεσποινίς Λέμον ήταν σπανίως –σπανιότατα– ασυνεπής. Ομίχλη, θύελλες, επιδημίες γρίπης, προβλήματα στις συγκοινωνίες, τίποτε απ’ όλα αυτά δεν πτοούσε την αξιόλογη αυτή γυναίκα. Όμως αυτό το πρωί η δεσποινίς Λέμον έφτασε –λαχανιασμένη– στις δέκα και πέντε, αντί για τις δέκα ακριβώς. Ξεχείλιζε απολογίες και ήταν ασυνήθιστα αναστατωμένη.

«Χίλιες φορές συγγνώμη, κύριε Πουαρό... ειλικρινά συγγνώμη. Πάνω που ετοιμαζόμουν να φύγω, με πήρε τηλέφωνο η αδελφή μου».

«Α, ελπίζω να είναι καλά στην υγεία και τη διάθεσή της...»

«Βασικά, για να είμαι ειλικρινής, όχι, δεν είναι». Ο Πουαρό την κοίταξε με περιέργεια. «Στην πραγματικότητα, είναι καταθορυβημένη. Μία από τις φοιτήτριες αυτοκτόνησε».

Ο Πουαρό την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του.

«Είπατε κάτι, κύριε Πουαρό;»

«Πώς την έλεγαν τη φοιτήτρια;»

«Μια κοπέλα ονόματι Σίλια Όστιν».

«Τίνι τρόπω;»

«Νομίζουν ότι ήπια μορφίνη».

«Υπάρχει πιθανότητα να ήταν ατύχημα;»

«Α, όχι. Καταπώς φαίνεται, άφησε και σημείωμα».

Ο Πουαρό μουρμούρισε: «Δεν το περίμενα αυτό, όχι, δεν το περίμενα... Ωστόσο, είναι γεγονός ότι περίμενα πως θα συνέβαινε κάτι».

Ύψωσε τα μάτια και είδε τη δεσποινίδα Λέμον σε στάση προσοχής, με το μολύβι έτοιμο πάνω από το σημειωματάριό της. Αναστέναξε, γνέφοντας αρνητικά.

«Όχι, θα σας δώσω τη σημερινή αλληλογραφία. Καταχωρίστε την, αν έχετε την καλοσύνη, και απαντήστε σε ό,τι μπορείτε. Εγώ θα περάσω από την οδό Χίκορι».

Του άνοιξε ο Τζερόνιμο και, αναγνωρίζοντας τον Πουαρό ως τον επίτιμο καλεσμένο στο προχθεσινό δείπνο, έγινε μεμιάς ομιλητικότερος,

ψιθυρίζοντας συνωμοτικά:

«Αχ, εσείς είστε, σινιόρ. Έχουμε εδώ τους μπελάδες... τους μεγάλους μπελάδες. Η μικρούλα σινιορίνα ήταν πεθαμένη το πρωί στο κρεβάτι. Πρώτα ήρθε γιατρός. Κούνησε κεφάλι. Τώρα ήρθε επιθεωρητής της αστυνομίας. Είναι πάνω με τη σινιόρα και την αφεντικίνα. Μα γιατί να θέλει να σκοτωθεί, η φουκαριάρα; Όταν χτες βράδυ όλοι ήταν τρελή χαρά κι έγινε αρραβώνας;»

«Αρραβώνας;»

«Sì, sì. Με κύριο Κόλιν... ξέρετε... ψηλό, μελαχρινό, όλο καπνίζει πίπα».

«Τον ξέρω».

Ο Τζερόνιμο άνοιξε την πόρτα του κοινόχρηστου καθιστικού και έμπασε εκεί τον Πουαρό συνωμοτικά.

«Μείνετε εδώ, ναι; Σε λίγο, μόλις φύγει αστυνομία, λέω σινιόρα ότι είστε εδώ. Εντάξει έτσι, ναι;»

Ο Πουαρό είπε ότι ήταν εντάξει και ο Τζερόνιμο έφυγε. Μένοντας μόνος, ο Πουαρό, που δεν είχε αναστολές λεπτότητας, εξέτασε όσο σχολαστικότερα μπορούσε ό,τι βρισκόταν στον χώρο, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στα υπάρχοντα των φοιτητών. Οι κόποι του δεν ανταμείφθηκαν ιδιαίτερα καλά. Οι φοιτητές φύλαγαν τα περισσότερα προσωπικά τους αντικείμενα και έγγραφα στα δωμάτιά τους.

Στο πάνω πάτωμα η κυρία Χάμπαρντ καθόταν απέναντι από τον επιθεωρητή Σαρπ, ο οποίος της έκανε ερωτήσεις με τόνο σιγανό, σχεδόν απολογητικό. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άνδρας με αυτοπεποίθηση και απατηλά μειλίχιους τρόπους.

«Ξέρω πως σας φέρνω σε δύσκολη και δυσάρεστη θέση», είπε παρήγορα. «Αλλά, βλέπετε, όπως σας εξήγησε ήδη ο δόκτωρ Κόουλς, θα χρειαστεί να διεξαχθεί ιατροδικαστική έρευνα και πρέπει να σχηματίσουμε την ορθή εικόνα, τρόπον τινά. Τώρα... απ' ό,τι μου λέτε, η εν λόγω κοπέλα ήταν ταραγμένη και θλιμμένη τελευταία;»

«Μάλιστα».

«Ερωτική απογοήτευση;»

«Όχι ακριβώς». Η κυρία Χάμπαρντ κόμπιασε.

«Καλά θα κάνετε να μου πείτε τι συνέβη, ξέρετε», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Όπως προείπα, πρέπει να σχηματίσουμε μια κάποια εικόνα. Υπήρχε λόγος, γενικά ή στο μυαλό της, για να δώσει τέλος στη ζωή της; Υπήρχε πιθανότητα να ήταν έγκυος;»

«Όχι, το πρόβλημα ήταν τελείως διαφορετικό. Δίστασα προηγουμένως, επιθεωρητά Σαρπ, απλώς και μόνον διότι η μικρή είχε κάνει ορισμένες σοβαρές ανοησίες και ήλπιζα ότι δε θα χρειαζόταν να τις φέρω στο φως».

Ο επιθεωρητής Σαρπ έβηξε.

«Είμαστε πολύ διακριτικοί και ο ιατροδικαστής είναι άνθρωπος με πλατιά πείρα. Όμως πρέπει να ξέρω».

«Ναι, φυσικά. Ανοησία μου. Η αλήθεια είναι ότι το τελευταίο διάστημα, εδώ και τρεις μήνες ή και παραπάνω, διάφορα αντικείμενα εξαφανίζονταν... μικροπράγματα, εννοώ... τίποτα πολύ σημαντικό».

«Μπιχλιμπίδια, εννοείτε... ρούχα, καλσόν και τα τοιαύτα; Χρήματα;»

«Χρήματα όχι, εξ όσων γνωρίζω».

«Α. Και η κοπέλα ήταν η υπεύθυνη;»

«Μάλιστα».

«Την πιάσατε επ' αυτοφώρω;»

«Όχι ακριβώς. Προχτές το βράδυ ένας... ε... ένας φίλος μου ήρθε να δειπνήσει μαζί μας. Ένας κύριος ονόματι Ηρακλής Πουαρό, δεν ξέρω αν έχετε ακουστά το όνομα».

Ο επιθεωρητής Σαρπ είχε υψώσει το βλέμμα από το σημειωματάριό του. Τα μάτια του είχαν μείνει ορθάνοιχτα. Ναι, το είχε ακουστά το όνομα.

«Ο κύριος Ηρακλής Πουαρό;» είπε. «Σοβαρά; Α, πολύ ενδιαφέρον».

«Έβγαλε μια σύντομη ομιλία μετά το δείπνο και το θέμα των κλοπών ανέκυψε στη συζήτηση. Με συμβούλεψε, μπροστά σε όλους, να ειδοποιήσω την αστυνομία».

«Αλήθεια;»

«Κατόπιν η Σίλια ήρθε στην κάμαρά μου και τα ομολόγησε όλα. Ήταν τρομερά ταραγμένη».

«Υπήρχε ενδεχόμενο μήνυσης;»

«Όχι. Θα αποζημιώνει τα θύματα της κλοπής και όλοι της φέρθηκαν με μεγάλη καλοσύνη».

«Αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα;»

«Όχι. Είχε μια αρκετά καλοπληρωμένη δουλειά στο φαρμακείο του νοσοκομείου Σεντ Κάθριν και έχει και κάποια προσωπική περιουσία, νομίζω. Είναι σε καλύτερη οικονομική κατάσταση απ' τους περισσότερους φοιτητές μας».

«Επομένως, δεν είχε ανάγκη να κλέψει... ωστόσο έκλεψε», είπε ο επιθεωρητής κρατώντας σημειώσεις.

«Κλεπτομανία, υποθέτω», είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Αυτός ο χαρακτηρισμός χρησιμοποιείται. Πρόκειται για ανθρώπους που δεν έχουν ανάγκη να κλέψουν, μολαταύτα κλέβουν».

«Αναρωτιέμαι μήπως την αδικείτε ελαφρώς. Υπήρχε, βλέπετε, κι ένας νεαρός στη μέση».

«Και την κάρφωσε;»

«Α, όχι. Το ακριβώς αντίθετο. Την υπερασπίστηκε σθεναρά και μάλιστα χτες βράδυ, μετά το δείπνο, ανακοίνωσε ότι οι δυο τους είχαν αρραβωνιαστεί».

Τα φρύδια του επιθεωρητή Σαρπ σκαρφάλωσαν στο μέτωπό του σε μια έκφραση κατάπληξης.

«Κι έπειτα πάει στο κρεβάτι και πίνει μορφίνη; Τελείως αναπάντεχο, έτσι δεν είναι;»

«Απολύτως. Δεν το χωρά ο νους μου».

Το πρόσωπο της κυρίας Χάμπαρντ ήταν αυλακωμένο από τη σαστιμάρα και τη στενοχώρια.

«Ωστόσο τα δεδομένα είναι σαφή». Ο Σαρπ έδειξε με ένα νεύμα το κομμάτι της σκισμένης σελίδας που κειτόταν στο τραπέζι ανάμεσά τους.

Αγαπητή κυρία Χάμπαρντ (έγραφε), λυπάμαι ειλικρινά, κι αυτό είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω.

«Είναι ανυπόγραφο, αλλά είστε σίγουρη πως πρόκειται για τον γραφικό της χαρακτήρα;»

«Μάλιστα».

Η κυρία Χάμπαρντ μίλησε με τόνο αβεβαιότητας κοιτώντας συνοφρυωμένη το χαρτί. Γιατί ένιωθε τόσο επίμονα πως κάτι δεν πήγαινε καλά με δαύτο;

«Το χαρτί φέρει ένα ευκρινές αποτύπωμα, το οποίο ανήκει χωρίς αμφιβολία στην κοπέλα», είπε ο επιθεωρητής. «Η μορφίνη, σε πόσιμη μορφή, βρισκόταν σε ένα μικρό μπουκάλι, με ετικέτα του Σεντ Κάθριν, και απ' ό,τι μου λέτε, η νεκρή εργαζόταν στο φαρμακείο του νοσοκομείου. Θα είχε πρόσβαση στο ντουλάπι με τα δηλητήρια και πιθανότατα από εκεί το προμηθεύτηκε. Θεωρητικά, το έφερε χτες μαζί της σπίτι, έχοντας κατά νου την αυτοκτονία».

«Ειλικρινά αδυνατώ να το πιστέψω. Δε μου φαίνεται ότι στέκει... για

κάποιον λόγο. Ήταν τόσο ευτυχισμένη χτες βράδυ».

«Τότε, πρέπει να υποθέσουμε ότι κάτι της συνέβη όταν έπεσε να πλαγιάσει. Ενδεχομένως το παρελθόν της να κρύβει περισσότερα απ' όσα γνωρίζετε. Ίσως να φοβόταν πως τα στοιχεία αυτά θα έρχονταν στο φως. Πιστεύετε ότι ήταν τόσο ερωτευμένη μ' αυτόν τον νεαρό... πώς τον λένε, παρεμπιπτόντως;»

«Κόλιν Μακνάμπ. Ειδικευόμενος στο Σεντ Κάθριν».

«Γιατρός, ε; Μμμ. Και στο Σεντ Κάθριν;»

«Η Σίλια ήταν τρελά ερωτευμένη μαζί του... περισσότερο απ' ό,τι ήταν εκείνος μαζί της. Είναι ένας μάλλον εγωκεντρικός νέος».

«Τότε, αυτή είναι πιθανότατα η εξήγηση. Δεν ένιωθε αντάξιά του ή δεν του είχε πει όλα όσα όφειλε. Ήταν νεότατη, έτσι;»

«Είκοσι τριών».

«Είναι τρομερά ιδεαλιστές σ' αυτή την ηλικία και φέρουν βαρέως τα αισθηματικά τους. Ναι, δυστυχώς αυτό πρέπει να 'ταν. Κρίμα».

Σηκώθηκε.

«Δυστυχώς, τα πραγματικά δεδομένα θα πρέπει να έρθουν στο φως, αλλά θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να αποσιωπήσουμε τις πλέον δυσάρεστες λεπτομέρειες. Σας ευχαριστώ, κυρία Χάμπαρντ, έχω όλες τις πληροφορίες που χρειάζομαι προσώρας. Η μητέρα της πέθανε πριν από δύο χρόνια και η μόνη συγγενής που γνωρίζετε είναι αυτή η ηλικιωμένη θεία στο Γιόρκσαϊρ· θα έρθουμε σε επαφή μαζί της».

Πήρε το μικρό σκισμένο χαρτί με τα ταραγμένα γράμματα της Σίλια.

«Κάτι δε μ' αρέσει σε όλο αυτό», είπε ξάφνου η κυρία Χάμπαρντ.

«Δε σας αρέσει; Τι εννοείτε;»

«Δεν ξέρω, αλλά έχω την αίσθηση ότι θα έπρεπε να ξέρω. Ω Θεέ μου».

«Είστε απολύτως βέβαιη ότι πρόκειται για τον γραφικό της χαρακτήρα;»

«Α, ναι. Δεν εννοώ αυτό». Η κυρία Χάμπαρντ πίεσε τα μάτια με τα χέρια.

«Αισθάνομαι φριχτά ανόητη σήμερα», είπε με τόνο απολογίας.

«Ήταν μεγάλη δοκιμασία για εσάς, ξέρω», είπε ο επιθεωρητής, ευγενικά και συμπνετικά. «Δε νομίζω ότι προς το παρόν χρειάζεται να σας ταλαιπωρήσουμε περισσότερο, κυρία Χάμπαρντ».

Ο επιθεωρητής Σαρπ άνοιξε την πόρτα και μεμιάς έπεσε πάνω στον Τζερόνιμο, ο οποίος ήταν κολλημένος στην άλλη πλευρά της πόρτας.

«Γεια χαρά», είπε φιλικά ο επιθεωρητής Σαρπ. «Κρυφακούμε, ε;»

«Όχι, όχι», αποκρίθηκε ο Τζερόνιμο με έναν τόνο ενάρετης αγανάκτησης.

«Δεν κρυφακούω... ποτέ, ποτέ! Μόνο έρχομαι με μήνυμα».

«Μάλιστα. Τι μήνυμα;»

«Ότι κάτω είναι κύριος που θέλει να δει σινιόρα Χάμπαρντ», είπε σκυθρωπά ο Τζερόνιμο.

«Εντάξει. Πέρνα, νεαρέ μου, και πες της το».

Προσπέρασε τον Τζερόνιμο, διέσχισε τον διάδρομο κι έπειτα, μιμούμενος τον Ιταλό, έκανε απότομα μεταβολή κι επέστρεψε στις μύτες των ποδιών.

Για να δούμε αν ο κοντός πιθηκομούρης έλεγε αλήθεια.

Έφτασε τη στιγμή που ο Τζερόνιμο έλεγε:

«Ο κύριος που ήρθε προχτές για δείπνο, αυτός με τα μουστάκια, είναι κάτω και περιμένει να σας δει».

«Πώς; Τι πράγμα;» Η φωνή της κυρίας Χάμπαρντ ακούστηκε σαστισμένη. «Α, σ' ευχαριστώ, Τζερόνιμο. Σε δυο λεπτά κατεβαίνω».

«Ο κύριος με τα μουστάκια», μονολόγησε ο Σαρπ χαμογελώντας πλατιά. «Πάω στοίχημα ότι ξέρω ποιος είναι».

Κατέβηκε και μπήκε στο κοινόχρηστο καθιστικό.

«Καλημέρα, κύριε Πουαρό», είπε. «Καιρό έχουμε να τα πούμε».

Ο Πουαρό σηκώθηκε χωρίς εμφανή δυσκολία από το σημείο στο οποίο ήταν γονατιστός – στο κάτω ράφι, πλάι στο τζάκι.

«Ααα», είπε. «Βέβαια, ναι, ο επιθεωρητής Σαρπ, σωστά; Μα, δεν ήσασταν σε άλλο τμήμα;»

«Πήρα μετάθεση προ διετίας. Θυμάστε εκείνη την υπόθεση στο Κρέιζ Χιλ;»

«Α, βέβαια. Πάνε χρόνια από τότε. Είστε ακόμα νέος, επιθεωρητά...»

«Τα 'χω κι εγώ τα χρονάκια μου».

«...κι εγώ, γέρος. Αλίμονο!» είπε αναστενάζοντας ο Πουαρό.

«Αλλά ακόμα δραστήριος, έτσι, κύριε Πουαρό; Δραστήριος με ορισμένους τρόπους, ας πούμε...»

«Τι μπορεί να εννοείτε μ' αυτό τώρα;»

«Εννοώ ότι θα ήθελα να μάθω γιατί ήρθατε εδώ τις προάλλες για να βγάλετε λόγο περί εγκληματολογίας στους φοιτητές».

Ο Πουαρό χαμογέλασε.

«Μα η εξήγηση είναι απλούστατη. Η κυρία Χάμπαρντ είναι η αδελφή της αξιολογότατης γραμματέως μου, της δεσποινίδος Λέμον. Επομένως, όταν μου ζήτησε...»

«Όταν σας ζήτησε να ερευνήσετε τα συμβάντα στην εστία, σπεύσατε.

Αυτή δεν είναι η αλήθεια;»

«Έχετε απόλυτο δίκιο».

«Γιατί, όμως; Αυτό θέλω να μάθω. Τι είχατε να κερδίσετε;»

«Τι μου κίνησε το ενδιαφέρον, εννοείτε;»

«Αυτό ακριβώς. Έχουμε εδώ ένα χαζοκόριτσο που έκλεβε μικροπράγματα από δω κι από κει. Τι πιο συνηθισμένο; Δεν ήταν υπερβολικά μικρή ψαριά για εσάς, κύριε Πουαρό;»

Ο Πουαρό έγνεψε αρνητικά.

«Δεν είναι τόσο απλό».

«Πώς δεν είναι; Τι περίπλοκο έχει;»

Ο Πουαρό κάθισε σε μια πολυθρόνα. Ελαφρώς συνοφρυωμένος, καθάρισε τη σκόνη από τα γόνατα του παντελονιού του.

«Μακάρι να 'ξερα», είπε μόνο.

Ο Σαρπ κατσούφιασε.

«Δεν καταλαβαίνω», είπε.

«Όχι, και ούτε κι εγώ καταλαβαίνω. Τα αντικείμενα που εκλάπησαν...»

Κούνησε το κεφάλι. «Δε συνέθεταν ένα λογικό σύνολο, ήταν ασυνάρτητα. Σαν να βλέπεις ίχνη από βήματα και να προέρχονται όλα από διαφορετικά πόδια. Ένα από τα αποτυπώματα ανήκε εμφανώς σε αυτό που θα χαρακτήριζε κανείς χαζοκόριτσο... αλλά υπάρχουν κι άλλα ίχνη. Συνέβησαν κι άλλα πράγματα εδώ, που είχαν στόχο να αφομοιωθούν με τα χνάρια της Σίλια Όστιν, αλλά δεν κολλάνε. Ήταν πράξεις κενές περιεχομένου, εξ όψεως άσκοπες. Και υπήρχαν αποδείξεις κακής προαίρεσης. Και η Σίλια δεν ήταν κακοπροαίρετη».

«Ήταν κλεπτομανής;»

«Πολύ αμφιβάλλω».

«Μια συνηθισμένη κλέφτρα, δηλαδή;»

«Όχι με τον τρόπο που το εννοείτε. Η γνώμη μου είναι πως όλες αυτές οι μικροκλοπές έγιναν με στόχο να τραβήξουν την προσοχή ενός συγκεκριμένου νέου».

«Του Κόλιν Μακνάμπ;»

«Ναι. Ήταν απελπιστικά ερωτευμένη με τον Κόλιν Μακνάμπ. Ο οποίος δεν της έδινε σημασία. Αντί να κάνει τη γλυκιά, ομορφούλα, καθωσπρέπει κοπελίτσα, του παρουσιάστηκε ως αινιγματική νεαρή εγκληματίας. Και οι κόποι της στέφθηκαν με επιτυχία. Ο Κόλιν Μακνάμπ τσιμπήθηκε μεμιάς και άσχημα, καταπώς λένε».

«Άρα, πρέπει να 'ναι τελείως ανόητος».

«Κάθε άλλο. Είναι δεινός ψυχίατρος».

«Ωχ!» βόγκηξε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Κι άλλος τέτοιος! Τώρα καταλαβαίνω». Ένα αμυδρό μειδίαμα χαράχτηκε στην όψη του. «Πολύ ξύπνια η κοπέλα».

«Αναπάντεχα ξύπνια».

Ο Πουαρό επανέλαβε στοχαστικά: «Ναι, αναπάντεχα».

Ο επιθεωρητής Σαρπ πήρε έκφραση εγρήγορσης.

«Τι εννοείτε, κύριε Πουαρό;»

«Αυτό που αναρωτιέμαι... που ακόμα αναρωτιέμαι... είναι κατά πόσο την ιδέα της την έδωσε κάποιος άλλος...»

«Για ποιο λόγο;»

«Ποιος ξέρει; Από αλτρουισμό; Από κάποιο ταπεινό ελατήριο; Βαδίζουμε στα σκοτεινά».

«Έχετε ιδέα ποιος θα μπορούσε να της έβαζε μια τέτοια ιδέα;»

«Όχι... εκτός κι αν... μα όχι...»

«Παρ' όλα αυτά», είπε ο Σαρπ σκεπτικός, «δεν το καταλαβαίνω. Εφόσον η όλη υπόθεση με την κλεπτομανία ήταν ένα πείραμα, το οποίο μάλιστα πέτυχε, τι, στον διάβολο, πήγε κι αυτοκτόνησε;»

«Η απάντηση σ' αυτό είναι ότι δε θα έπρεπε να είχε αυτοκτονήσει».

Οι δύο άνδρες κοιτάχτηκαν.

«Είστε απολύτως βέβαιος ότι αυτοκτόνησε;» ψέλλισε ο Πουαρό.

«Ηλίου φαεινότερο, κύριε Πουαρό. Δεν υπάρχει λόγος να πιστέψουμε ότι συνέβη κάτι άλλο και...»

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η κυρία Χάμπαρντ. Έδειχνε ξαναμμένη και δικαιωμένη. Το πιγούνι της ήταν προτεταμένο, έτοιμο για επίθεση.

«Το βρήκα», είπε θριαμβικά. «Καλημέρα σας, κύριε Πουαρό. Το βρήκα, επιθεωρητά Σαρπ. Μου ήρθε ξαφνικά. Γιατί με προβλημάτιζε το αποχαιρετιστήριο σημείωμα, εννοώ. Αποκλείεται να το έγραψε η Σίλια».

«Γιατί όχι, κυρία Χάμπαρντ;»

«Διότι είναι γραμμένο με συνηθισμένο σκούρο μπλε μελάνι. Και η Σίλια γέμισε την πένα της με πράσινο μελάνι... με εκείνο εκεί», η κυρία Χάμπαρντ έδειξε το ράφι, «χτες το πρωί, την ώρα του πρωινού».

Ένας ελαφρώς αλλιώτικος επιθεωρητής Σαρπ μπήκε πάλι στο καθιστικό που είχε εγκαταλείψει απότομα, μόλις άκουσε τη δήλωση της κυρίας Χάμπαρντ.

«Πολύ σωστά», είπε. «Το ήλεγξα μόλις. Η μόνη πένα στο δωμάτιο της νεαράς, αυτή που είχε πλάι στο κρεβάτι της, είναι γεμισμένη με πράσινο μελάνι. Το εν λόγω μελάνι, τώρα...»

Η κυρία Χάμπαρντ κράτησε ψηλά το σχεδόν άδειο μπουκάλι.

Κι έπειτα αφηγήθηκε με συντομία και σαφήνεια όσα είχαν γίνει στο τραπέζι του πρωινού.

«Είμαι βέβαιη», κατέληξε, «ότι το χαρτί του σημειώματος είναι κομμένο από το γράμμα που μου έγραψε χτες... και το οποίο δεν άνοιξα ποτέ».

«Τι το έκανε; Θυμάστε;»

Η κυρία Χάμπαρντ έγνεψε αρνητικά.

«Την άφησα μόνη και καταπιάστηκα με το νοικοκυριό. Πρέπει, νομίζω, να το άφησε κάπου εδώ πέρα και να το ξέχασε».

«Και κάποιος το βρήκε... το άνοιξε... και...»

Και σώπασε.

«Συνειδητοποιείτε», είπε, «τι σημαίνει αυτό; Εξαρχής αυτό το σκισμένο χαρτί μ' ενοχλούσε. Είχε μια στοίβα φύλλα για σημειώσεις στην κάμαρά της... θα ήταν πολύ πιο φυσικό να έγραφε το αποχαιρετιστήριο σημείωμα σε ένα από δαύτα. Που πάει να πει ότι κάποιος διέβλεψε το ενδεχόμενο να χρησιμοποιήσει την εναρκτήρια φράση του γράμματος προς εσάς... για να υπονοήσει κάτι πολύ διαφορετικό. Να υπονοήσει την αυτοκτονία...»

Έκανε μια παύση κι έπειτα, μιλώντας αργά, είπε:

«Πράγμα που σημαίνει...»

«Φόνο», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

Μολονότι προσωπικά αποδοκίμαζε το τσάι στις πέντε ως κώλυμα στην ορθή απόλαυση του υπέρτατου γεύματος της ημέρας, του δείπνου, ο Πουαρό είχε πλέον συνηθίσει να το σερβίρει στους καλεσμένους του.

Ο εφευρετικός Τζορτζ είχε εξασφαλίσει για την εν λόγω περίπτωση μεγάλα φλιτζάνια, μια τσαγιέρα με δυνατό ινδικό τσάι και επίσης, εκτός από τα ζεστά, βουτυρένια, τετράγωνα κράμπες, ψωμί με μαρμελάδα και ένα πληθωρικό τετράγωνο κέικ με δαμάσκηνα.

Όλα αυτά για την τέρψη του επιθεωρητή Σαρπ, ο οποίος, γερμένος αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, έπινε το τρίτο φλιτζάνι τσάι.

«Δε σας πειράζει που ήρθα, κύριε Πουαρό; Έχω μία ώρα κενό μέχρι να επιστρέψουν οι φοιτητές. Θέλω να τους ανακρίνω όλους και, ειλικρινά, δεν είναι ένα καθήκον που ανυπομονώ να επιτελέσω. Εσείς συναντήσατε ορισμένους τις προάλλες κι αναρωτιόμουν αν θα μπορούσατε να μου δώσετε κανένα χρήσιμο στοιχείο... για τους αλλοδαπούς, τέλος πάντων».

«Θεωρείτε ότι είμαι καλός κριτής των αλλοδαπών; Μα, αγαπητέ μου, δεν είχε Βέλγους η εστία».

«Δεν είχε Βελ... α, τώρα κατάλαβα! Εννοείτε ότι, ως Βέλγος, βλέπετε όλες τις άλλες εθνικότητες το ίδιο ξένες όσο κι εγώ. Όμως αυτό δεν ισχύει απόλυτα, έτσι; Θέλω να πω, πιθανότατα γνωρίζετε περισσότερα για τους Ευρωπαίους απ' ό,τι εγώ... έστω κι αν όχι για τους Ινδούς, τους Αφρικανούς και όλους αυτούς».

«Η ιδανική για να σας βοηθήσει σε αυτό είναι πιθανότατα η κυρία Χάμπαρντ. Μένει στην εστία εδώ και μήνες, έχει προσωπικές σχέσεις με αυτούς τους νέους και είναι ικανή κριτής της ανθρώπινης φύσης».

«Ναι, είναι καθ' όλα καπάτσα γυναίκα. Βασίζομαι πάνω της. Θα πρέπει να μιλήσω και με την ιδιοκτήτρια της εστίας. Δεν ήταν εκεί το πρωί. Έχει κάμποσα τέτοια ακίνητα, απ' ό,τι καταλαβαίνω, καθώς και ορισμένες φοιτητικές λέσχες. Δε φαίνεται να χαίρει μεγάλης συμπάθειας».

Ο Πουαρό έμεινε σιωπηλός για μερικές στιγμές.

«Πήγατε απ' το Σεντ Κάθριν;» ρώτησε.

«Ναι. Ο διευθυντής του φαρμακείου ήταν τρομερά εξυπηρετικός. Η είδηση τον άφησε εμβρόντητο και τον στενοχώρησε πολύ».

«Τι είπε για την κοπέλα;»

«Εργαζόταν στο φαρμακείο έναν χρόνο και κάτι και τη συμπαθούσαν πολύ. Την περιέγραψε ως αργή αλλά τρομερά ευσυνείδητη». Έκανε μια παύση. «Η μορφίνη προήλθε όντως από εκεί».

«Αλήθεια; Ενδιαφέρον... κι αινιγματικό».

«Το σκεύασμα ήταν τρυγική μορφίνη. Την είχαν στο ντουλάπι με τα δηλητήρια, στο φαρμακείο. Στο πάνω ράφι, μαζί με φάρμακα που δε χρησιμοποιούνταν συχνά. Αυτό που χρησιμοποιείται ευρέως, φυσικά, είναι οι υποδόριες ταμπλέτες και, απ' ό,τι φαίνεται, η υδροχλωρική μορφίνη είναι πολύ πιο διαδεδομένη από την τρυγική. Υπάρχει, θαρρείς, μια μόδα στα φάρμακα, όπως και σε καθετί άλλο. Οι γιατροί δείχνουν να μιμούνται ο ένας τον άλλον στις συνταγές τους, σαν τα πρόβατα. Δε μου το είπε ο ίδιος, μόνος μου το σκέφτηκα. Έχει ορισμένα φάρμακα στο πάνω ράφι του εν λόγω ντουλαπιού, που άλλοτε ήταν δημοφιλή αλλά έχουν να συνταγογραφηθούν χρόνια».

«Οπότε η απουσία μιας μικρής σκονισμένης φιάλης δε θα γινόταν αμέσως αντιληπτή, έτσι;»

«Ακριβώς. Η απογραφή γίνεται μόνο κατά διαστήματα. Κανείς δε θυμάται συνταγή με τρυγική μορφίνη εδώ και χρόνια. Η έλλειψη του μπουκαλιού θα γινόταν αντιληπτή μόνον εφόσον το χρειάζονταν ή κατά την απογραφή. Οι τρεις υπάλληλοι του φαρμακείου είχαν όλοι κλειδιά για το ντουλάπι με τα δηλητήρια και το ντουλάπι με τα επικίνδυνα φάρμακα. Τα ντουλάπια ανοίγουν όποτε χρειαστεί και σε μια πολυσύχολη μέρα... κάθε μέρα, δηλαδή... όλο και κάποιος πηγαίνει στα ντουλάπια κάθε πέντε λεπτά, τα ξεκλειδώνει και μέχρι το κλείσιμο μένουν ξεκλειδωτά».

«Ποιος άλλος έχει πρόσβαση, εκτός από τη Σίλια;»

«Οι άλλες δύο κοπέλες του φαρμακείου, αλλά δεν έχουν την παραμικρή σχέση με την εστία της οδού Χίκορι. Η μία εργάζεται στο φαρμακείο τέσσερα χρόνια, η άλλη έπιασε δουλειά πριν από μόλις λίγες βδομάδες· προηγουμένως δούλευε σε ένα νοσοκομείο στο Ντέβον. Άριστη προϋπηρεσία. Έπειτα, είναι οι τρεις προϊστάμενοι φαρμακοποιοί· όλοι τους εργάζονται χρόνια στο Σεντ Κάθριν. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που θα έλεγες ότι έχουν δικαιωματικά και φυσικά πρόσβαση στο ντουλάπι. Είναι και μια ηλικιωμένη καθαρίστρια. Καθαρίζει το φαρμακείο μεταξύ εννιά και δέκα το

πρωί και θα μπορούσε να σουφρώσει ένα φιαλίδιο από το ντουλάπι, αν οι κοπέλες ήταν στα γκισέ ή αν μοίραζαν φάρμακα στα καλάθια των θαλάμων, αλλά κι αυτή είναι παλιά υπάλληλος του νοσοκομείου και μάλλον απίθανη περίπτωση. Ο υπεύθυνος του εργαστηρίου πηγαиноέρχεται κι αυτός με διάφορα μπουκάλια και θα μπορούσε επίσης να κλέψει ένα, αν περίμενε την κατάλληλη στιγμή. Όμως καμιά απ' αυτές τις υποθέσεις δε φαντάζει ουδόλως πιθανή».

«Ποιοι άλλοι έχουν πρόσβαση στο φαρμακείο;»

«Είναι κάμποσοι, με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο. Κάποιοι περνούν από το φαρμακείο για να πάνε στο γραφείο του προϊστάμενου φαρμακοποιού, για παράδειγμα, ή είναι αντιπρόσωποι των μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών, που πηγαίνουν στον τομέα παρασκευής φαρμάκων. Κι έπειτα, φυσικά, έχεις τους φίλους που επισκέπτονται ενίοτε τους εργαζομένους... δεν είναι συνηθισμένο, αλλά συμβαίνει».

«Ωραία. Και ποιος επισκέφθηκε τη Σίλια Όστιν τελευταία;»

Ο Σαρπ συμβουλευτήκε το σημειωματάριό του.

«Μια κοπέλα ονόματι Πατρίσια Λέιν πήγε να τη δει την περασμένη Τρίτη. Ήθελε να πάνε σινεμά με τη Σίλια όταν έκλεινε το φαρμακείο».

«Η Πατρίσια Λέιν», είπε σκεπτικός ο Πουαρό.

«Κάθισε μόνο πέντε λεπτά πάνω κάτω και δεν πλησίασε το ντουλάπι με τα δηλητήρια· όσο μιλούσε με τη Σίλια και με μιαν άλλη κοπέλα, παρέμεινε έξω από το γκισέ. Θυμούνται επίσης την επίσκεψη μιας έγχρωμης νεαράς... πριν από περίπου δύο βδομάδες... εξαιρετική κοπέλα, απ' ό,τι λένε. Την ενδιέφερε η δουλειά στο φαρμακείο κι έκανε διάφορες ερωτήσεις, κρατώντας σημειώσεις. Μιλούσε υποδειγματικά αγγλικά».

«Αυτή πρέπει να 'ταν η Ελίζαμπεθ Τζόνστον. Όστε την ενδιέφερε η δουλειά, έτσι;»

«Ήταν εκεί εκ μέρους της κοινωνικής πρόνοιας. Την ενδιέφερε η οργάνωση τέτοιων υποδομών, καθώς και τι συνταγογραφείται σε ασθένειες όπως η βρεφική διάρροια και οι δερματικές μολύνσεις».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά.

«Τίποτε άλλο;»

«Δε θυμούνται περισσότερα».

«Δεν επισκέπτονται καθόλου γιατροί το φαρμακείο;»

Ο Σαρπ χαμογέλασε πλατιά.

«Συνεχώς. Επισήμως και ανεπίσημως. Άλλοτε για να ρωτήσουν κάτι

σχετικά με μια συγκεκριμένη συνταγή και άλλοτε για να δουν τι αποθέματα φαρμάκων υπάρχουν».

«Ελέγχουν τα αποθέματα;»

«Ναι, κι εγώ το σκέφτηκα. Καμιά φορά ζητούν συμβουλές... για τα υποκατάστατα κάποιου χειροποίητου φαρμάκου που φαίνεται να ερεθίζει την επιδερμίδα του ασθενούς ή επηρεάζει δυσμενώς την πέψη του. Άλλοτε, πάλι, ο γιατρός περνάει απλώς για ψιλοκουβέντα... αν δεν είναι απασχολημένος. Κάμποσοι απ' τους νεότερους πηγαίνουν στο φαρμακείο για παρακεταμόλη ή ασπιρίνη ύστερα από μεθύσι... και καμιά φορά για να φλερτάρουν λίγο τις κοπέλες, όταν τους δίνεται η ευκαιρία. Η ανθρώπινη φύση δεν αλλάζει. Βλέπετε πώς έχουν τα πράγματα. Είναι απελπιστικό».

«Και αν θυμάμαι καλά, ένας ή και περισσότεροι από τους φοιτητές της εστίας συνδέονται με το Σεντ Κάθριν: ένας ψηλός κοκκινομάλλης... Μπίτς... Μπίτμαν», είπε ο Πουαρό.

«Ο Λέοναρντ Μπίτσον. Σωστά. Και ο Κόλιν Μακνάμπ ειδικεύεται εκεί. Και μια κοπέλα, η Τζιν Τόμλινσον, εργάζεται στον τομέα φυσιοθεραπείας του νοσοκομείου».

«Και όλοι αυτοί, πιθανότατα, έχουν επισκεφθεί πολλές φορές το φαρμακείο...»

«Ναι! Επιπλέον, κανείς δε θυμάται πότε, διότι είναι συνηθισμένοι στην παρουσία τους και τους ξέρουν εξ όψεως. Η Τζιν Τόμλινσον περνούσε επειδή ήταν φίλη με τον διευθυντή του φαρμακείου...»

«Δύσκολη υπόθεση», είπε ο Πουαρό.

«Και λίγα λέτε! Βλέπετε, οποιοσδήποτε εργαζόμενος μπορούσε να ρίξει μια ματιά στο ντουλάπι με τα φάρμακα και να πει: *Για τον Θεό, τι το θέλετε τόσο υγρό αρσενικό; Ή κάτι σχετικό: Δεν ήξερα ότι χρησιμοποιείται τη σήμερον ημέρα.* Και κανείς δε θα έδινε σημασία ούτε θα το θυμόταν».

Ο Σαρπ σώπασε κι έπειτα πρόσθεσε:

«Η βασική μας υπόθεση είναι ότι κάποιος χορήγησε μορφίνη στη Σίλια Όστιν και κατόπιν έβαλε το μπουκάλι του υγρού και το σκισμένο γράμμα στο δωμάτιό της, ώστε να μοιάζει με αυτοκτονία. Όμως γιατί, κύριε Πουαρό, γιατί;»

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι. Ο Σαρπ συνέχισε:

«Το πρωί αφήσατε να εννοηθεί ότι κάποιος μπορεί να πρότεινε την ιδέα της κλεπτομανίας στη Σίλια Όστιν».

Ο Πουαρό ανακάθισε αμήχανα.

«Επρόκειτο απλώς για μιαν αόριστη ιδέα. Το είπα μόνο και μόνο επειδή μου φαινόταν αμφίβολο ότι η ίδια θα είχε την οξυδέρκεια να το σκεφτεί από μόνη της».

«Τότε ποιος της έβαλε την ιδέα;»

«Εξ όσων γνωρίζω, μόνο τρεις εκ των φοιτητών θα ήταν ικανοί να συλλάβουν μια τέτοια ιδέα. Ο Λέοναρντ Μπέιτσον θα είχε τις αναγκαίες γνώσεις. Έχει υπόψη το πάθος του Κόλιν για τις... δυσπροσαρμοστικές προσωπικότητες. Μπορεί να είχε προτείνει κάτι σχετικό στη Σίλια, λίγο πολύ ως καλαμπούρι, και να την εκπαίδευσε στον ρόλο. Όμως, ειλικρινά, δεν μπορώ να τον φανταστώ να συνωμοτεί για μήνες... εκτός κι αν είχε κάποιο κρυφό, ιδιοτελές κίνητρο ή αν είναι πολύ διαφορετικός άνθρωπος απ' ό,τι φαίνεται. Αυτό οφείλουμε πάντα να το λαμβάνουμε υπόψη.

»Ο Νάιτζελ Τσάπμαν έχει σκανταλιάρικο και ελαφρώς μοχθηρό πνεύμα. Θα το θεωρούσε τρομερά διασκεδαστικό και υποθέτω ότι δε θα είχε την παραμικρή αναστολή. Είναι σαν μεγάλο... τρομερό παιδί.

»Το τρίτο άτομο που έχω κατά νου είναι μια νεαρά ονόματι Βάλερι Χόμπχαους. Είναι μυαλωμένη, μοντέρνα στις απόψεις και την παιδεία της, και πιθανότατα έχει μελετήσει αρκετή ψυχολογία ώστε να κρίνει εκ των προτέρων την ενδεχόμενη αντίδραση του Κόλιν. Αν συμπαθούσε τη Σίλια, μπορεί να της φαινόταν θεμιτό ως καλαμπούρι να γελοιοποιήσουν τον Κόλιν».

«Λέοναρντ Μπέιτσον, Νάιτζελ Τσάπμαν, Βάλερι Χόμπχαους», είπε ο Σαρπ, σημειώνοντας τα ονόματα. «Ευχαριστώ για τη βοήθεια. Θα έχω κατά νου όσα είπατε, όταν τους ανακρίνω. Και οι Ινδοί; Ο ένας είναι φοιτητής ιατρικής».

«Το μυαλό του είναι ολοσχερώς απασχολημένο με την πολιτική και τη μανία καταδίωξης», απάντησε ο Πουαρό. «Δε νομίζω ότι θα τον ενδιέφερε αρκετά όλη αυτή η υπόθεση, ώστε να προτείνει την κλεπτομανία στη Σίλια. Όστιν ούτε κι εκείνη θα δεχόταν συμβουλές απ' αυτόν».

«Και αυτή είναι όλη η βοήθεια που μπορείτε να μου προσφέρετε, κύριε Πουαρό;» είπε ο Σαρπ και σηκώθηκε τσεπώνοντας το σημειωματάριο.

«Δυστυχώς. Όμως η έρευνα της υπόθεσης με απασχολεί προσωπικά... εφόσον, δηλαδή, δεν έχετε αντίρρηση, φίλε μου».

«Καμία απολύτως. Γιατί να έχω αντίρρηση;»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, ως ερασιτέχνης. Κατ' εμέ, υπάρχει μόνο μία γραμμή έρευνας».

«Και ποια είναι αυτή;»

Ο Πουαρό αναστέναξε.

«Η συζήτηση, φίλε μου. Οι αλλεπάλληλες συζητήσεις! Όλοι οι δολοφόνοι που έχω γνωρίσει απολάμβαναν την κουβέντα. Κατά τη γνώμη μου, ο στιβαρός, σιωπηλός τύπος σπανίως εγκληματεί... και αν εγκληματήσει, η πράξη του είναι απλή, βίαιη και απολύτως προφανής. Όμως ο ευφυής, διακριτικός δολοφόνος... είναι τόσο αυτάρεσκος, που αργά ή γρήγορα ξεστομίζει κάτι ατυχές και παγιδεύεται. Μιλήστε με αυτούς τους ανθρώπους, αγαπητέ, αλλά μην περιοριστείτε στην απλή ανάκριση. Ενθαρρύνετε τις απόψεις τους, ζητήστε τη βοήθειά τους, ρωτήστε για τις διαισθήσεις τους... όμως, για όνομα του Θεού! Δε θα σας μάθω τη δουλειά σας. Θυμάμαι ολοκάθαρα τις ικανότητές σας».

Ο Σαρπ χαμογέλασε αμυδρά.

«Πράγματι», είπε, «ανέκαθεν πίστευα ότι... το φιλικό κλίμα βοηθά πολύ».

Οι δύο άνδρες χαμογέλασαν συγχρόνως.

Ο Σαρπ σηκώθηκε για να φύγει.

«Υποθέτω πως καθένας εκεί μέσα είναι δυνάμει δολοφόνος», είπε μιλώντας αργά.

«Κι εγώ έτσι νομίζω», είπε ανέμελα ο Πουαρό. «Ο Λέοναρντ Μπέιτσον, λόγου χάρη, είναι οξύθυμος. Θα μπορούσε να χάσει τον έλεγχο. Η Βάλερι Χόμπχαους είναι έξυπνη και θα μπορούσε να καταστρώσει ευφυή σχέδια. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν είναι ο παιδαριώδης τύπος που δεν έχει συναίσθηση του μεγέθους των πραγμάτων. Είναι και μια Γαλλίδα, η οποία μπορεί και να έφτανε στον φόνο, αν εμπλέκονταν αρκετά χρήματα στην υπόθεση. Η Πατρίσια Λέιν είναι μητρικός τύπος και ο μητρικός τύπος είναι πάντα αδίστακτος. Η Αμερικανίδα, η Σάλι Φιντς, είναι εύθυμη και χαρωπή, αλλά θα μπορούσε να ερμηνεύσει έναν προσχεδιασμένο ρόλο καλύτερα από τον καθένα. Η Τζιν Τόμλινσον είναι γλυκύτατη και ενάρετη, αλλά όλοι μας έχουμε γνωρίσει δολοφόνους που μαθήτευσαν στο κατηχητικό με ολόψυχη αφοσίωση. Η κοπέλα από τις Δυτικές Ινδίες, η Ελίζαμπεθ Τζόνστον, έχει πιθανότατα το κοφτερότερο μυαλό στην εστία. Έχει υποτάξει τη συναισθηματική ζωή της στο μυαλό της... κι αυτό είναι επικίνδυνο. Είναι και ένας γοητευτικός νεαρός Αφρικανός, που ενδεχομένως είχε κίνητρα για τον φόνο, τα οποία δεν μπορούμε να μαντέψουμε. Έχουμε, επίσης, τον Κόλιν Μακνάμπ, τον ψυχίατρο. Όλοι μας γνωρίζουμε ψυχιάτρους για τους

οποίους θα μπορούσε να ειπωθεί: *Ιατρέ, θεράπευσον σεαυτόν*».

«Για τον Θεό, Πουαρό! Ζαλίστηκα! Δεν υπάρχει κανείς που να μην είναι ικανός για φόνο;»

«Κι εγώ το έχω αναρωτηθεί άπειρες φορές», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

Ο επιθεωρητής Σαρπ αναστέναξε, έγειρε στην καρέκλα του και σκούπισε το μέτωπό του με ένα μαντίλι. Είχε μιλήσει με μια αγανακτισμένη, δακρυσμένη Γαλλίδα, με έναν υπεροπτικό και δύστροπο Γάλλο, με μια απαθή και καχύποπτη Ολλανδέζα, με έναν φλύαρο κι επιθετικό Αιγύπτιο. Είχε ανταλλάξει μερικές κουβέντες με δύο τρομερά αγχωμένους Τούρκους φοιτητές, που δεν πολυκαταλάβαιναν τι τους έλεγε, και με έναν εξίσου σαστισμένο, γοητευτικό νεαρό Ιρακινό. Κανείς απ' όλους αυτούς –ήταν σχεδόν βέβαιος– δεν είχε την παραμικρή ανάμειξη ούτε μπορούσε να τον διαφωτίσει καθ' οιονδήποτε τρόπο σχετικά με τον θάνατο της Σίλια Όστιν. Τους είχε αφήσει να φύγουν, τον έναν μετά τον άλλον, με μερικές καθησυχαστικές κουβέντες και τώρα ετοιμαζόταν να κάνει το ίδιο με τον κύριο Ακιμπόμπο.

Ο νεαρός Δυτικοαφρικανός τον κοιτούσε με ένα χαμόγελο όλο άσπρα δόντια και με βλέμμα παιδικό, παρακλητικό.

«Θα ήθελα να βοηθήσω... ναι... παρακαλώ», είπε. «Μου φέρεται πολύ καλά αυτή η δεσποινίς Σίλια. Μια φορά μού δίνει κουτί με σκοτσέζικες καραμέλες... πολύ ωραίο ζαχαρωτό που δεν ξέρω από πριν. Φαίνεται πολύ κρίμα να σκοτώνεται. Μήπως είναι έγκλημα εκδίκησης; Ή μήπως είναι πατέρες ή θείοι που έρχονται και τη σκοτώνουν επειδή άκουσαν ψέματα πως έκανε κακά πράγματα;»

Ο επιθεωρητής Σαρπ τον διαβεβαίωσε πως τίποτε από όλα αυτά δεν ήταν ούτε κατ' ελάχιστον πιθανόν. Ο νεαρός κούνησε το κεφάλι περίλυπος.

«Τότε δεν ξέρω γιατί έγινε», είπε. «Δε μου φαίνεται ότι κανείς εδώ μέσα θα ήθελε το κακό της. Αλλά δώστε μου κομμάτι απ' τα μαλλιά και νύχια της», συμπλήρωσε, «και θα δω μήπως το ανακαλύψω με παλιό τρόπο. Όχι επιστημονικό, όχι μοντέρνο, αλλά πολύ διαδεδομένο στα μέρη μου».

«Βασικά, σας ευχαριστώ, κύριε Ακιμπόμπο, αλλά δε νομίζω ότι θα χρειαστεί. Δεν... ε... δεν ακολουθούμε τέτοιες μεθόδους εδώ».

«Όχι, κύριε, καταλαβαίνω. Δεν είναι μοντέρνο. Δεν είναι της εποχής διάσπασης ατόμου. Ούτε στην πατρίδα το κάνουν νέοι αστυνόμοι... μόνο

γέροι στην επαρχία. Είμαι βέβαιος ότι νέες μέθοδοι πολύ ανώτερες θα φέρουν σίγουρη επιτυχία». Ο κύριος Ακιμπόμπο υποκλίθηκε ευγενικά κι έφυγε.

«Ελπίζω ειλικρινά να πετύχουμε... αν μη τι άλλο, για λόγους κύρους», μονολόγησε ο επιθεωρητής Σαρπ.

Ο επόμενος ήταν ο Νάιτζελ Τσάπμαν, που είχε την τάση να παίρνει τη συνομιλία στα χέρια του.

«Τελείως απίστευτη υπόθεση, έτσι;» είπε. «Για να είμαι ειλικρινής, μου φάνηκε ότι είχατε πάρει λάθος δρόμο, όταν επιμείνατε πως επρόκειτο για αυτοκτονία. Οφείλω να πω ότι νιώθω μια κάποια ικανοποίηση για το γεγονός ότι όλη αυτή η υπόθεση κρέμεται, ουσιαστικά, από το γεγονός ότι είχε γεμίσει την πένα της με το πράσινο μελάνι μου. Το ένα και μοναδικό ζήτημα που ο δολοφόνος δε θα μπορούσε με τίποτα να προβλέψει. Υποθέτω ότι έχετε συλλογιστεί σοβαρά τα ενδεχόμενα κίνητρα για το έγκλημα...»

«Εγώ κάνω τις ερωτήσεις, κύριε Τσάπμαν», είπε ξερά ο επιθεωρητής Σαρπ.

«Α, φυσικά, φυσικά», είπε ο Νάιτζελ ανέμελα, κουνώντας το χέρι. «Ήθελα απλώς να συντομεύσω, αυτό είναι όλο. Μα, φαντάζομαι ότι πρέπει να υποστούμε όλη τη συνήθη γραφειοκρατία. Όνομα, Νάιτζελ Τσάπμαν. Ηλικία, είκοσι πέντε. Τόπος γέννησης, νομίζω, Ναγκασάκι... ειλικρινά, μου φαίνεται εντελώς γελοίο ως μέρος. Τι, στο καλό, έκαναν εκεί ο πατέρας και η μητέρα μου δεν έχω ιδέα. Τον γύρο του κόσμου, υποθέτω. Ωστόσο, αυτό δε με καθιστά και Ιάπωνα, απ' ό,τι καταλαβαίνω. Είμαι πτυχιούχος του Πανεπιστημίου του Λονδίνου... το αντικείμενο των σπουδών μου είναι η Εποχή του Χαλκού και η Μεσαιωνική Ιστορία. Τίποτε άλλο που θα θέλατε να ξέρετε;»

«Διεύθυνση κατοικίας, κύριε Τσάπμαν;»

«Δε διαθέτω διεύθυνση κατοικίας, αγαπητέ. Έχω έναν μπαμπά, μα έχουμε τσακωθεί και, ως εκ τούτου, η διεύθυνσή του δεν είναι και δική μου διεύθυνση. Επομένως, οδός Χίκορι 26, γωνία με Κοτς Μπανκ, Λέντενχολ... εκεί θα με βρείτε πάντα, όπως λέει κανείς σε περιστασιακές γνωριμίες που ευελπιστεί να μην αντικρίσει ποτέ ξανά».

Ο επιθεωρητής Σαρπ έμεινε ατάραχος στο αλαζονικό θράσος του Νάιτζελ. Είχε γνωρίσει τέτοιους τύπους στο παρελθόν και το πανούργο μυαλό του υποψιαζόταν ότι η αναίδεια του Νάιτζελ έκρυβε τη φυσική

αγωνία του για την ανάκριση για φόνο.

«Πόσο καλά γνωρίζατε τη Σίλια Όστιν;» ρώτησε.

«Δύσκολη ερώτηση, ειλικρινά. Την ήξερα πολύ καλά, από την άποψη ότι την έβλεπα σχεδόν κάθε μέρα, και είχαμε ανάλαφρες, φιλικές σχέσεις, όμως στην πραγματικότητα δεν την ήξερα καθόλου. Φυσικά, δε μου κινούσε διόλου το ενδιαφέρον και νομίζω ότι πιθανότατα κι εκείνη, αν είχε άποψη για μένα, με έβλεπε με μισό μάτι».

«Υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος για την αποδοκιμασία της;»

«Βασικά, δεν εκτιμούσε ιδιαιτέρως το χιούμορ μου. Απ' την άλλη, βέβαια, δεν ήμουν κάποιος σαν αυτούς τους βλοσυρούς, αγενείς τύπους όπως ο Κόλιν Μακνάμπ. Αυτού του είδους η αγένεια είναι στην ουσία η ιδανική τεχνική για να προσελκύεις γυναίκες».

«Πότε είδατε τελευταία φορά τη Σίλια Όστιν;»

«Χτες βράδυ, στο δείπνο. Την είχαμε συγχαρεί όλοι, ξέρετε. Ο Κόλιν σηκώθηκε και, αφού τα μάσησε, στο τέλος παραδέχτηκε, όλο ντροπή και νάζι, ότι είχαν αρραβωνιαστεί. Στη συνέχεια του κάναμε λίγη καζούρα κι αυτό ήταν όλο».

«Αυτά συνέβησαν στο τραπέζι ή στο καθιστικό;»

«Α, στο τραπέζι. Μετά, όταν μεταφερθήκαμε στο καθιστικό, ο Κόλιν έφυγε».

«Και οι υπόλοιποι ήπιατε καφέ στο καθιστικό;»

«Αν μπορεί να πει κανείς καφέ το ζουμί που σερβίρουν... ναι», είπε ο Νάιτζελ.

«Η Σίλια Όστιν ήπια καφέ;»

«Βασικά... υποθέτω πως ναι. Θέλω να πω, δεν την είδα συγκεκριμένα να πίνει καφέ, αλλά πρέπει να ήπια».

«Δεν της δώσατε προσωπικά το φλιτζάνι της, λόγου χάρι;»

«Τι φριχτά υποβλητικό που είναι όλο αυτό! Όταν το είπατε και όπως με κοιτάξατε, τόσο διαπεραστικά, ξέρετε ότι ένιωσα απολύτως βέβαιος πως σέρβιρα με τα ίδια μου τα χέρια τη Σίλια τον καφέ της, αφού τον γέμισα στρυχνίνη ή ό,τι άλλο δηλητήριο ήταν εκεί μέσα; Υποβολή υπνωτισμού, υποθέτω, όμως αλήθεια, κύριε Σαρπ, ούτε που την πλησίασα... και για να είμαι ειλικρινής, δεν πρόσεξα καν αν ήπια καφέ και σας διαβεβαιώνω, είτε με πιστεύετε είτε όχι, πως δεν έτρεφα ποτέ το παραμικρό πάθος για τη Σίλια και ότι η αναγγελία των αρραβώνων της με τον Κόλιν Μακνάμπ δε μου προξένησε κανένα αίσθημα φονικής εκδικητικότητας».

«Αλήθεια, δεν προσπαθώ να σας υποβάλω το παραμικρό, κύριε Τσάπμαν», είπε μειλίχια ο Σαρπ. «Αν δεν απατώμαι σοβαρά, δεν υπάρχει αισθηματική διάσταση στην υπόθεση, αλλά κάποιος ήθελε να βγάλει τη Σίλια Όστιν από τη μέση. Γιατί;»

«Πραγματικά δεν μπορώ να φανταστώ γιατί, επιθεωρητά. Η υπόθεση μου εξάπτει τρομερά την περιέργεια, διότι η Σίλια ήταν τελείως άκακο πλάσμα, αν με εννοείτε. Λίγο αργή... δεν τα έπαιρνε γρήγορα· λιγάκι βαρετή· καθ' όλα συμπαθής· και επ' ουδενί, οφείλω να πω, ο τύπος της κοπέλας που καταλήγει δολοφονημένη».

«Σας εξέπληξε η διαπίστωση ότι η Σίλια Όστιν ήταν υπεύθυνη για τις εξαφανίσεις, τις κλοπές και τα λοιπά στην εστία;»

«Αγαπητέ, έμεινα άναυδος! Μου φάνηκε τελείως αναπάντεχο».

«Δεν την υποκινήσατε, ενδεχομένως, σε αυτές τις ενέργειες...»

Το ύφος κατάπληξης του Νάιτζελ έδειχνε καθ' όλα αυθεντικό.

«Εγώ; Να την υποκινήσω; Για ποιο λόγο;»

«Βασικά, αυτό είναι το ερώτημα, έτσι δεν είναι; Ορισμένοι άνθρωποι έχουν περίεργη αίσθηση του χιούμορ».

«Ε, λοιπόν, ειλικρινά, μπορεί να είμαι βλάκας, αλλά δε βρίσκω τίποτα το διασκεδαστικό σε όλες αυτές τις ανόητες μικροκλοπές που έγιναν».

«Δεν ταιριάζει με τις απόψεις σας περί χιούμορ;»

«Ούτε που μου πέρασε από το μυαλό ότι ο στόχος ήταν η πλάκα. Οι κλοπές, επιθεωρητά, ήταν το δίχως άλλο αμιγώς ψυχολογικές».

«Είστε πεπεισμένος ότι η Σίλια Όστιν ήταν κλεπτομανής;»

«Μα, σίγουρα, δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, επιθεωρητά».

«Ίσως δε γνωρίζετε όσα εγώ περί κλεπτομανίας, κύριε Τσάπμαν».

«Βασικά, δε βρίσκω άλλη εξήγηση».

«Δε θεωρείτε πιθανό ότι κάποιος μπορεί να προέτρεψε τη δεσποινίδα Όστιν σε αυτές τις πράξεις με σκοπό... για παράδειγμα... να κινήσει το ενδιαφέρον του κυρίου Μακνάμπ για το άτομό της;»

Τα μάτια του Νάιτζελ έλαμψαν με ικανοποίηση και μοχθηρία.

«Αυτή η εξήγηση, επιθεωρητά, είναι τρομερά διασκεδαστική», είπε.

«Ξέρετε, τώρα που το σκέφτομαι, είναι καθ' όλα πιθανό και φυσικά ο γερο-Κόλιν θα το κατάπινε αμάσητο». Ο Νάιτζελ απόλαυσε τη σκέψη περιχαρής για μερικές στιγμές. Έπειτα έγνεψε αρνητικά, με έκφραση λύπης. «Όμως η Σίλια δε θα συναινούσε», συμπλήρωσε. «Ήταν σοβαρή κοπέλα. Ποτέ δε θα περιγελούσε τον Κόλιν. Έτρεφε γλυκερά αισθήματα για δαύτον».

«Εσείς δεν έχετε κάποια δική σας θεωρία, κύριε Τσάπμαν, ως προς τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στην εστία; Όπως, λόγου χάρη, για το μελάνι που χύθηκε στα χαρτιά της δεσποινίδος Τζόνστον;»

«Αν θεωρείτε ότι το έκανα εγώ, επιθεωρητά, δε στέκει σε καμία περίπτωση. Ασφαλώς υπήρχε η εντύπωση πως ήμουν ο υπαίτιος, λόγω του πράσινου μελανιού, αλλά, αν θέλετε τη δική μου γνώμη, αυτό ήταν καθαρή κακία».

«Ποιο πράγμα ήταν κακία;»

«Ότι χρησιμοποίησαν το μελάνι μου. Κάποιος μεταχειρίστηκε εσκεμμένα το μελάνι μου για να με ενοχοποιήσει. Υπάρχει πολλή κακία μαζεμένη εδώ μέσα, επιθεωρητά».

Ο επιθεωρητής τον κοίταξε αυστηρά.

«Τι ακριβώς εννοείτε όταν λέτε ότι υπάρχει μαζεμένη κακία;»

Ο Νάιτζελ κλείστηκε μεμιάς στο καβούκι του και χρησιμοποίησε ουδέτερο τόνο.

«Δεν εννοώ κάτι συγκεκριμένο... μόνο ότι, όταν πολλοί άνθρωποι είναι κλεισμένοι στον ίδιο χώρο, γίνονται μικροπρεπείς».

Ο επόμενος στη λίστα του επιθεωρητή Σαρπ ήταν ο Λέοναρντ Μπέιτσον. Ο Λεν Μπέιτσον ήταν ακόμα πιο νευρικός από τον Νάιτζελ, αν και στην περίπτωση του το άγχος ήταν εμφανές με άλλο τρόπο. Ήταν καχύποπτος και εριστικός.

«Εντάξει, λοιπόν!» ξέσπασε, μόλις ολοκληρώθηκαν οι πρώτες, τυπικές ερωτήσεις. «Εγώ έβαλα καφέ στη Σίλια και της τον έδωσα. Και τι μ' αυτό;»

«Της σερβίρατε τον καφέ μετά το δείπνο... αυτό λέτε, κύριε Μπέιτσον;»

«Ναι. Δηλαδή γέμισα το φλιτζάνι από το σαμοβάρι, το άφησα δίπλα της και, όσο απίστευτο κι αν σας φαίνεται, δεν είχε μορφήνη μέσα».

«Την είδατε να πίνει τον καφέ;»

«Όχι, δεν την είδα να τον πίνει. Αλλάζαμε θέσεις διαρκώς κι εγώ έμπλεξα σ' έναν καβγά αμέσως μετά. Δεν πρόσεξα αν ήπια τον καφέ της. Είχε κι άλλο κόσμο γύρω της».

«Μάλιστα. Δηλαδή ισχυρίζεστε ότι οποιοσδήποτε θα μπορούσε να ρίξει τη μορφήνη στο φλιτζάνι του καφέ της;»

«Για δοκιμάστε να ρίξετε κάτι στο φλιτζάνι του άλλου! Θα σας δουν οι πάντες».

«Όχι απαραίτητα», είπε ο Σαρπ.

Ο Λεν ξεσπάθωσε επιθετικά:

«Τι, διάολο, κίνητρο νομίζετε πως είχα για να δηλητηριάσω τη φουκαριάρα την κοπέλα; Δεν είχα τίποτα εναντίον της».

«Δεν υπαινίχθηκα ότι θέλατε όντως να τη δηλητηριάσετε».

«Μόνη της το πήρε το δηλητήριο. Έτσι πρέπει να έγινε. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση».

«Ενδεχομένως να το πιστεύαμε, αν δεν ήταν στη μέση το πλαστό αποχαιρετιστήριο σημείωμα».

«Βλακείες πλαστό! Η ίδια το έγραψε, έτσι δεν είναι;»

«Το έγραψε ως μέρος επιστολής το πρωί της ίδιας μέρας».

«Ε, λοιπόν, μπορεί να έσκισε ένα κομμάτι και να το χρησιμοποίησε στην αυτοκτονία της».

«Ελάτε τώρα, κύριε Μπέιτσον. Αν θέλατε να γράψετε ένα αποχαιρετιστήριο σημείωμα, θα το γράφατε. Δε θα παίρνατε ένα γράμμα που απευθύνεται σε κάποιον άλλον για να σκίσετε προσεκτικά μια συγκεκριμένη φράση».

«Μπορεί και να το έκανα. Οι άνθρωποι κάνουν ένα σωρό παράξενα πράγματα».

«Σε αυτή την περίπτωση πού είναι το υπόλοιπο γράμμα;»

«Πού θέλετε να ξέρω; Δική σας δουλειά είναι αυτό, όχι δική μου».

«Και την αντιμετωπίζω πολύ σοβαρά. Καλά θα κάνετε, κύριε Μπέιτσον, να απαντάτε στις ερωτήσεις μου κόσμια».

«Ωραία, λοιπόν, τι θέλετε να σας πω; Δε σκότωσα την κοπέλα και δεν είχα λόγο να τη σκοτώσω».

«Τη συμπαθούσατε;»

«Τη συμπαθούσα πολύ. Ήταν αξιαγάπητο πιτσιρίκι. Λίγο χαζούλα, αλλά καλό παιδί», είπε ο Λεν, λιγότερο εχθρικά.

«Την πιστέψατε όταν ομολόγησε πως είχε διαπράξει τις κλοπές που είχαν θορυβήσει τους ενοίκους της εστίας τελευταία;»

«Βασικά, ναι, την πίστεψα, αφού το δήλωσε η ίδια. Αν και οφείλω να πω ότι μου φάνηκε αλλόκοτο».

«Δε σας φαινόταν πιθανό να είχε διαπράξει τις κλοπές;»

«Όχι, δε μου φαινόταν πιθανό».

Η επιθετικότητα του Λέοναρντ είχε καταλαγιάσει τώρα που δε βρισκόταν πια σε θέση άμυνας, και απασχολούσε το μυαλό του με ένα πρόβλημα που του κινούσε εμφανώς την περιέργεια.

«Δεν έμοιαζε με τον τύπο του κλεπτομανούς, αν με εννοείτε»,

συμπλήρωσε. «Ούτε με κλέφτρα».

«Και δε σας έρχεται κάποιος άλλος λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να είχε κάνει ό,τι έκανε;»

«Άλλος λόγος; Τι άλλος λόγος θα μπορούσε να υπάρχει;»

«Βασικά, μπορεί να ήθελε να τραβήξει το ενδιαφέρον του κυρίου Κόλιν Μακνάμπ».

«Δεν είναι λίγο τραβηγμένο;»

«Όντως όμως του κίνησε το ενδιαφέρον».

«Ναι, φυσικά. Ο γερο-Κόλιν είναι μανιώδης λάτρης κάθε ψυχολογικής ανωμαλίας».

«Ορίστε, λοιπόν. Αν η Σίλια Όστιν γνώριζε αυτό το χαρακτηριστικό του...»

Ο Λεν έγνεψε αρνητικά.

«Εδώ πέφτετε έξω. Δε θα ήταν ικανή να σκαρφιστεί τέτοιο εγχείρημα. Να το καταστρώσει, εννοώ. Δεν είχε τις αναγκαίες γνώσεις».

«Εσείς έχετε τις γνώσεις, ωστόσο, έτσι δεν είναι;»

«Τι εννοείτε;»

«Εννοώ ότι, με απολύτως αγνές προθέσεις, μπορεί να της είχατε προτείνει ένα τέτοιο σχέδιο».

Ο Λεν γέλασε κοφτά.

«Πιστεύετε ότι θα έκανα τέτοια χοντρή βλακεία; Δεν είστε καλά».

Ο επιθεωρητής άλλαξε προσέγγιση.

«Πιστεύετε ότι η Σίλια Όστιν έχυσε το μελάνι στα χαρτιά της Ελίζαμπεθ Τζόνστον ή ότι το έκανε κάποιος άλλος;»

«Κάποιος άλλος. Η Σίλια είπε πως δεν το έκανε... και την πιστεύω. Η Σίλια ποτέ δε θύμωνε με την Μπες· σε αντίθεση με ορισμένους».

«Ποιοι θύμωναν μαζί της... και γιατί;»

«Τους εκνεύριζε επί τούτου, ξέρετε τι λέω». Ο Λεν το συλλογίστηκε για μερικές στιγμές. «Αν κάποιος προέβαινε σε μια βιαστική δήλωση, τον κοιτούσε από την άλλη μεριά του τραπεζιού κι έλεγε με αυτή τη διδακτική φωνή της: *Δυστυχώς, αυτό που λες δε στηρίζεται από τα δεδομένα. Οι νόμοι της στατιστικής καταδεικνύουν αποδεδειγμένα...* Κάπως έτσι. Βασικά, ήταν εκνευριστικό, ξέρετε... ιδίως για όσους έχουν την τάση να προβαίνουν σε βεβιασμένες δηλώσεις, όπως ο Νάιτζελ Τσάπμαν, λόγου χάρη».

«Α, ναι. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν».

«Επιπλέον, το μελάνι ήταν πράσινο».

«Οπότε θεωρείτε πως το έκανε ο Νάιτζελ;»

«Βασικά, είναι τουλάχιστον πιθανόν. Είναι εκδικητικός τύπος, ξέρετε, και νομίζω ότι μπορεί να ήταν και ελαφρώς φυλετικό το κίνητρο. Είναι ο μόνος από εμάς, πρακτικά, που τρέφει τέτοια αισθήματα».

«Μπορείτε να σκεφτείτε κάποιον άλλον που να ενοχλούσε η δεσποινίς Τζόνστον με την ακριβολογία της και τη συνήθεια να διορθώνει τους άλλους;»

«Βασικά, ο Κόλιν Μακνάμπ είχε ενοχληθεί μερικές φορές μαζί της και είχε κάνει έξαλλη και την Τζιν Τόμλινσον μια δυο φορές».

Ο Σαρπ έκανε ακόμα μερικές τυπικές ερωτήσεις, όμως ο Λεν Μπέιτσον δεν είχε κάτι χρήσιμο να προσθέσει. Στη συνέχεια ο Σαρπ είδε τη Βάλερι Χόμπχαους.

Η Βάλερι ήταν ψύχραιμη, κομψή και επιφυλακτική. Επεδείκνυε πολύ λιγότερη νευρική απ' ό,τι οι άνδρες που είχαν προηγηθεί. Τη συμπαθούσε τη Σίλια, είπε. Η Σίλια δεν ήταν ιδιαιτέρως εύστοχη και ήταν τελείως αξιοθρήνητο το πώς είχε ερωτευτεί τον Κόλιν Μακνάμπ.

«Πιστεύετε ότι ήταν κλεπτομανής, δεσποινίς Χόμπχαους;»

«Βασικά, υποθέτω πως ναι. Δεν ξέρω και πολλά επί του θέματος».

«Πιστεύετε πως την υποκίνησε κάποιος άλλος σε αυτές τις πράξεις;»

Η Βάλερι ανασήκωσε τους ώμους.

«Εννοείτε, προκειμένου να τραβήξει την προσοχή αυτού του επηρμένου βλάκα, του Κόλιν;»

«Πουλιά στον αέρα πιάνετε, δεσποινίς Χόμπχαους. Ναι, αυτό εννοώ. Δεν της το προτείνετε εσείς, υποθέτω;»

Η Βάλερι έδειξε να βρίσκει την ιδέα διασκεδαστική.

«Ε, όχι, αγαπητέ, με τίποτα, ιδίως αν σκεφτείτε ότι μια αγαπημένη μου μαντίλα έγινε κομμάτια. Δεν είμαι τόσο αλτρούστρια».

«Πιστεύετε ότι της το πρότεινε κάποιος άλλος;»

«Απίθανο μου φαίνεται. Θα έλεγα ότι της προέκυψε φυσικά».

«Τι εννοείτε όταν λέτε φυσικά;»

«Βασικά, υποψιάστηκα πρώτη φορά ότι η κλέφτρα ήταν η Σίλια όταν έγινε ο χαμός με το γοβάκι της Σάλι. Η Σίλια ζήλευε τη Σάλι. Στη Σάλι Φιντς αναφέρομαι. Είναι μακράν η ελκυστικότερη κοπέλα στην εστία και ο Κόλιν τής έδινε κάμποση προσοχή. Οπότε, τη βραδιά του εν λόγω πάρτι, το γοβάκι της Σάλι εξαφανίζεται και πρέπει να πάει φορώντας ένα παλιό μαύρο φουστάνι και μαύρα παπούτσια. Και να σου η Σίλια, με μίαν

έκφραση ικανοποίησης... γελούσαν και τα μουστάκια της. Για να είμαι σαφής, βέβαια, δεν την είχα υποψιαστεί για όλες τις άλλες μικροκλοπές... τα βραχιόλια και τις πούδρες».

«Ποιος θεωρούσατε ότι ήταν υπεύθυνος γι' αυτά;»

Η Βάλερι ανασήκωσε τους ώμους.

«Α, δεν ξέρω. Κάποια απ' τις καθαρίστριες είχα σκεφτεί».

«Και το σκισμένο σακίδιο;»

«Υπήρξε και σκισμένο σακίδιο; Το είχα ξεχάσει. Τελείως άσκοπο μου φαίνεται».

«Μένετε εδώ αρκετό καιρό, έτσι δεν είναι, δεσποινίς Χόμπχαους;»

«Ναι, βασικά. Θα έλεγα ότι είμαι μάλλον η παλιότερη ένοικος. Που πάει να πει ότι έχω κλείσει δυόμισι χρόνια στην εστία».

«Άρα, κατά πάσα πιθανότητα γνωρίζετε περισσότερα γι' αυτό το μέρος από οποιονδήποτε άλλον...»

«Ναι, έτσι θα έλεγα».

«Έχετε καθόλου δικές σας απόψεις για τον θάνατο της Σίλια Όστιν; Κάποια ιδέα ως προς το κίνητρο;»

Η Βάλερι έγνεψε αρνητικά. Η όψη της τώρα είχε σοβαρέψει.

«Όχι», απάντησε. «Ήταν φριχτό αυτό που συνέβη. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι κάποιος μπορεί να επιθυμούσε τον θάνατο της Σίλια. Ήταν μια συμπαθής, άκακη κοπελίτσα και είχε μόλις αρραβωνιαστεί και...»

«Και; Τι άλλο;» την παρότρυνε ο επιθεωρητής.

«Αναρωτιέμαι αν αυτός ήταν ο λόγος», είπε η Βάλερι μιλώντας αργά. «Ότι είχε αρραβωνιαστεί. Ότι θα ζούσε ευτυχισμένη. Μα, αυτό σημαίνει πως κάποιος είναι... τρελός...»

Ξεστόμισε τη λέξη με μια ελαφριά ανατριχίλα και ο επιθεωρητής Σαρπ την κοίταξε σκεπτικός.

«Πράγματι», είπε. «Δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την τρέλα. Έχετε κάποια θεωρία ως προς τη ζημιά που υπέστησαν τα έγγραφα της Ελίζαμπεθ Τζόνστον;»

«Όχι. Ήταν κι αυτό μεγάλη κακία. Δεν πιστεύω επ' ουδενί ότι η Σίλια θα έκανε τέτοιο πράγμα».

«Καμιά ιδέα ως προς τον πιθανό ένοχο;»

«Βασικά... έχω μια ιδέα, αλλά δεν είναι λογική».

«Είναι παράλογη;»

«Δε σας ενδιαφέρει ένα απλό προαίσθημα, έτσι δεν είναι, επιθεωρητά;»

«Θα με ενδιέφερε πολύ. Θα το εκλάβω ως προαίσθημα και θα μείνει μεταξύ μας».

«Βασικά, μπορεί πιθανότατα να κάνω λάθος, αλλά έχω την αίσθηση ότι το έκανε η Πατρίσια Λέιν».

«Αλήθεια; Τώρα όντως με εκπλήσσετε, δεσποινίς Χόμπχαους. Δε θα πήγαινε το μυαλό μου στην Πατρίσια Λέιν. Δείχνει να είναι μία καθ' όλα ισορροπημένη, φιλική νεαρά».

«Δε λέω ότι το έκανε σίγουρα. Απλώς μπορώ να σκεφτώ για ποιον λόγο ενδεχομένως να το έκανε».

«Και ποιος είναι αυτός ο λόγος;»

«Βασικά, η Πατρίσια αντιπαθούσε τη Μαύρη Μπες. Η Μαύρη Μπες εκνεύριζε συνεχώς τον Νάιτζελ, τον αγαπημένο της Πατρίσια, τον έβαζε στη θέση του, ξέρετε, όταν καμιά φορά ξεφούρνιζε ανόητες δηλώσεις, καταπώς το συνηθίζει».

«Θεωρείτε πιθανότερο ο υπαίτιος να ήταν η Πατρίσια Λέιν απ' ό,τι ο ίδιος ο Νάιτζελ;»

«Α, ναι. Δε νομίζω ότι ο Νάιτζελ θα έμπαινε στον κόπο, και σαφώς δε θα το έκανε χρησιμοποιώντας το πολυαγαπημένο του μελάνι. Είναι ευφυέστατος. Αλλά πρόκειται για το είδος της χαζομάρας που θα έκανε η Πατρίσια χωρίς να σκεφτεί ότι μπορεί να ενέπλεκε τον μονάκριβο Νάιτζελ της ως ύποπτο».

«Η, απ' την άλλη, μπορεί να το έκανε κάποιος που είχε προηγούμενα με τον Νάιτζελ και ήθελε να δημιουργήσει την αίσθηση ότι ο Νάιτζελ ήταν ο υπαίτιος».

«Ναι, είναι κι αυτό πιθανό».

«Ποιος αντιπαθεί τον Νάιτζελ Τσάπμαν;»

«Α, η Τζιν Τόμλινσον καταρχάς. Επίσης, ο Νάιτζελ καβγαδίζει κάθε τρεις και λίγο με τον Λεν Μπέιτσον».

«Μπορείτε να σκεφτείτε, δεσποινίς Χόμπχαους, με ποιον τρόπο μπορεί να χορηγήθηκε η μορφίνη στη Σίλια Όστιν;»

«Το έχω σκεφτεί πολύ. Φυσικά, υποθέτω ότι ο καφές είναι το προφανέστερο μέσο. Ήμασταν όλοι στο καθιστικό, πέρα δώθε επί ώρα. Ο καφές της Σίλια ήταν σε ένα τραπεζάκι δίπλα της και πάντα περίμενε μέχρι ο καφές να κρυώσει σχεδόν τελείως για να τον πιει. Υποθέτω ότι οποιοσδήποτε είχε το επαρκές θράσος μπορεί να έριξε ένα χάπι ή κάτι τέτοιο στο φλιτζάνι της χωρίς να γίνει αντιληπτός, αλλά θα ήταν μεγάλο

ρίσκο. Θέλω να πω, πρόκειται για κάτι που μπορεί πολύ εύκολα να γίνει αντιληπτό».

«Η μορφίνη», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ, «δεν ήταν σε μορφή δισκίου».

«Τι ήταν τότε; Σκόνη;»

«Ναι».

Η Βάλερι συνοφρυώθηκε.

«Αυτό θα ήταν ακόμα δυσκολότερο, έτσι δεν είναι;»

«Μπορείτε να σκεφτείτε κάτι άλλο εκτός από τον καφέ;»

«Καμιά φορά έπινε ένα ζεστό γάλα προτού πλαγιάσει. Δε νομίζω, ωστόσο, ότι εκείνο το βράδυ ήπие γάλα».

«Μπορείτε να μου περιγράψετε τι ακριβώς συνέβη εκείνη τη βραδιά στο καθιστικό;»

«Βασικά, όπως είπα πριν, καθόμασταν και κουβεντιάζαμε. Κάποιος άνοιξε το ράδιο. Τα περισσότερα αγόρια, νομίζω, βγήκαν. Η Σίλια έπεσε σχετικά νωρίς, όπως και η Τζιν Τόμλινσον. Η Σάλι κι εγώ μείναμε ξύπνιες ως αργά. Εγώ έγραφα κάτι γράμματα και η Σάλι μελετούσε κάτι σημειώσεις. Νομίζω ότι έπεσα τελευταία».

«Ήταν μια συνηθισμένη βραδιά, δηλαδή;»

«Απολύτως, επιθεωρητά».

«Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Χόμπχαους. Θα φωνάξετε τη δεσποινίδα Λέιν;»

Η Πατρίσια Λέιν έδειχνε ανήσυχη, αλλά όχι φοβισμένη. Οι ερωταποκρίσεις δεν απέφεραν τίποτα το νεότερο. Ερωτηθείσα για τη ζημιά στα έγγραφα της Ελίζαμπεθ Τζόνστον, η Πατρίσια είπε πως δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι η Σίλια ήταν η υπεύθυνη.

«Όμως το αρνήθηκε, δεσποινίς Λέιν, και δη σθεναρότατα».

«Ε, φυσικά το αρνήθηκε», είπε η Πατρίσια. «Τι θα έκανε; Νομίζω ότι ντρεπόταν για την πράξη της. Όμως ταιριάζει, έτσι δεν είναι, με όλα τα άλλα συμβάντα...»

«Ξέρετε τι ανακαλύπτω σε αυτή την υπόθεση, δεσποινίς Λέιν; Πως τίποτα δεν ταιριάζει ιδιαίτερα με τα υπόλοιπα».

«Υποθέτω», είπε η Πατρίσια κοκκινίζοντας, «ότι θα θεωρούσατε πως ο Νάιτζελ κατέστρεψε τα χαρτιά της Μπες. Εξαιτίας του μελανιού. Είναι απολύτως βλακώδες. Θέλω να πω, ο Νάιτζελ δε θα χρησιμοποιούσε το δικό του μελάνι, αν έκανε κάτι τέτοιο. Δε θα ήταν τόσο ανόητος. Μα έτσι κι αλλιώς δε θα το έκανε».

«Δεν είχε πάντα αγαστές σχέσεις με τη δεσποινίδα Τζόνστον, έτσι δεν είναι;»

«Α, η Ελίζαμπεθ ενίοτε γινόταν εκνευριστική, αλλά δεν τον ενοχλούσε στ' αλήθεια». Η Πατρίσια έγειρε προς το μέρος του όλο σοβαρότητα. «Θα ήθελα να προσπαθήσω να σας βοηθήσω να καταλάβετε ένα δυο πράγματα, επιθεωρητά. Για τον Νάιτζελ Τσάπμαν, εννοώ. Βλέπετε, ο Νάιτζελ σε μεγάλο βαθμό είναι ο χειρότερος εχθρός του εαυτού του. Είμαι η πρώτη που θα παραδεχόταν ότι έχει τρομερά δύστροπο χαρακτήρα. Κάνει τους άλλους να είναι προκατειλημμένοι απέναντί του. Είναι αγενής και σαρκαστικός, και κοροϊδεύει τους άλλους, οπότε δημιουργεί αντιπάθειες και όλοι έχουν τη χειρότερη γνώμη για αυτόν. Όμως στην πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετικός από την εντύπωση που δίνει. Είναι από αυτούς τους ντροπαλούς, δυστυχείς ανθρώπους που κατά βάθος θέλουν να είναι συμπαθείς, μα, από κάτι σαν πνεύμα αντιλογίας, καταλήγουν να λένε και να κάνουν το αντίθετο από αυτό που προτίθενται να πουν και να κάνουν».

«Α», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Πολύ ατυχές εκ μέρους τους».

«Ναι, αλλά στην ουσία δεν μπορούν να κάνουν κι αλλιώς, ξέρετε. Το πρόβλημα πηγάζει από τη δυστυχισμένη παιδική ηλικία. Η οικογενειακή ζωή του Νάιτζελ ήταν μες στη δυστυχία. Ο πατέρας του ήταν τρομερά αυστηρός και απότομος, και δεν του έδειχνε ίχνος κατανόησης. Επίσης, φερόταν άθλια στη μητέρα του. Όταν εκείνη πέθανε, οι δυο τους καβγάδισαν πάρα πολύ άσχημα και ο πατέρας του πέταξε τον Νάιτζελ στον δρόμο και είπε ότι δε θα του έδινε ούτε πένα και ότι θα έπρεπε να τα βγάλει πέρα χωρίς την παραμικρή βοήθεια. Ο Νάιτζελ είπε ότι δεν ήθελε καμιά βοήθεια από τον πατέρα του και ότι δε θα τη δεχόταν, ακόμα κι αν του την πρόσφερε. Στη διαθήκη της η μητέρα του τού άφησε ένα μικρό ποσό και έκτοτε ούτε έγγραψε ξανά στον πατέρα του ούτε τον συνάντησε ποτέ. Φυσικά, πιστεύω ότι ήταν κρίμα, κατά κάποιον τρόπο, αλλά ο πατέρας του είναι χωρίς αμφιβολία απαίσιος άνθρωπος. Δε θα απορούσα αν αυτό έκανε τον Νάιτζελ πικρόχολο κι ανάποδο. Από τον θάνατο της μητέρας του κι έπειτα, δεν είχε ποτέ κανέναν να τον νοιάζεται και να τον φροντίζει. Η υγεία του είναι εύθραυστη, αν και έχει τρομερά κοφτερό μυαλό. Ζει ανάπηρος και απλώς αδυνατεί να εκδηλώσει τον πραγματικό του εαυτό».

Η Πατρίσια Λέιν σώπασε. Ήταν αναποκοκκινισμένη και ελαφρώς λαχανιασμένη από τον μεγάλο, σοβαρό μονόλογό της. Ο επιθεωρητής Σαρπ την περιεργάστηκε σκεπτικός. Είχε πετύχει κι άλλες Πατρίσια Λέιν στο

παρελθόν. Είναι ερωτευμένη με τον τύπο, σκέφτηκε. Αυτός δεν πρέπει να δίνει δυνάρα για εκείνη, αλλά πιθανότατα δέχεται τη μητρική στοργή της. Ο πατέρας, το δίχως άλλο, φαίνεται να είναι ένας φιλοπόλεμος γεροπαράξενος, αλλά θα έλεγα ότι και η μητέρα ήταν ανόητη που κακόμαθε τόσο τον γιο της με τις φροντίδες της, διευρύνοντας το χάσμα μεταξύ γιου και πατέρα. Έχω δει κάμποσες παρόμοιες περιπτώσεις. Αναρωτιόταν κατά πόσο ο Νάιτζελ Τσάπμαν έβρισκε έστω και λίγο ελκυστική τη Σίλια Όστιν. Φαινόταν απίθανο, αλλά μπορεί και να έστεκε. Κι αν ήταν έτσι, σκέφτηκε, η Πατρίσια Λέιν μπορεί να ήταν φοβερά χολωμένη με το ενδιαφέρον του. Τόσο χολωμένη, που να ήθελε να κάνει κακό στη Σίλια; Τόσο χολωμένη, που να έκανε φόνο; Όχι, δεν μπορεί· ούτως ή άλλως, το γεγονός ότι η Σίλια είχε αρραβωνιαστεί τον Κόλιν Μακνάμπ θα ακύρωνε το συγκεκριμένο κίνητρο για φόνο. Έδιωξε την Πατρίσια Λέιν και ζήτησε να μιλήσει με την Τζιν Τόμλινσον.

Η δεσποινίς Τόμλινσον ήταν μια βλοσυρή νεαρά είκοσι επτά ετών, με ξανθά μαλλιά, αρμονικά χαρακτηριστικά και ένα εξόχως σουφρωμένο στόμα. Κάθισε και είπε με καθωσπρέπει τόνο:

«Μάλιστα, επιθεωρητά. Πώς μπορώ να βοηθήσω;»

«Είμαι περίεργος κατά πόσον μπορείτε να μας δια φωτίσετε, δεσποινίς Τόμλινσον, ως προς την τραγική αυτή υπόθεση».

«Είναι σοκαριστικό. Στ' αλήθεια σοκαριστικό», είπε η Τζιν. «Ήταν έτσι κι αλλιώς φριχτή η σκέψη ότι η Σίλια είχε αυτοκτονήσει, αλλά τώρα που υποτίθεται ότι πρόκειται για φόνο...» Σώπασε και κούνησε το κεφάλι περίλυπα.

«Είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι δε δηλητηριάστηκε από μόνη της», είπε ο Σαρπ. «Γνωρίζετε από πού προήλθε το δηλητήριο;»

Η Τζιν έγνεψε καταφατικά.

«Απ' ό,τι κατάλαβα, προέρχεται από το νοσοκομείο Σεντ Κάθριν, όπου εργαζόταν. Μα, αυτό δεν καθιστά πολύ πιο πιθανό το ενδεχόμενο της αυτοκτονίας;»

«Αυτή ήταν η πρόθεση, αναμφίβολα», είπε ο επιθεωρητής.

«Ποιος άλλος μπορεί να προμηθεύτηκε το δηλητήριο εκτός από τη Σίλια;»

«Πολλά άτομα», απάντησε ο επιθεωρητής Σαρπ, «αν ήταν αποφασισμένα. Ακόμα κι εσείς, δεσποινίς Τόμλινσον», είπε, «μπορεί να κατορθώνατε να το εξασφαλίσετε, αν το επιθυμούσατε».

«Ελάτε, επιθεωρητά Σαρπ!» Η φωνή της Τζιν ήταν αψιά από την αγανάκτηση.

«Επισκεπτόσασταν το φαρμακείο συχνά, έτσι δεν είναι;»

«Πήγαινα για να δω τη Μίλντρεντ Κάρεϊ, ναι. Αν και, βεβαίως, ούτε που θα μου περνούσε ποτέ από το μυαλό να πειράξω το ντουλάπι με τα δηλητήρια».

«Θα μπορούσατε όμως...»

«Εννοείται πως δε θα έκανα ποτέ τέτοιο πράγμα!»

«Ελάτε τώρα, δεσποινίς Τόμλινσον. Ας υποθέσουμε ότι η φίλη σας ήταν απασχολημένη, ότι ετοιμάζε, ας πούμε, τα φάρμακα των θαλάμων, και η άλλη κοπέλα ήταν στο γκισέ και εξυπηρετούσε τους ασθενείς. Συμβαίνει συχνά να βρίσκονται μόνο δύο άτομα στον μπροστινό χώρο του φαρμακείου. Θα μπορούσατε να περάσετε ανέμελα στο πίσω μέρος, εκεί όπου βρίσκονται τα ράφια και οι φιάλες. Θα μπορούσατε να σουφρώσετε ένα μπουκάλι από το ντουλάπι και να το χώσετε στην τσέπη σας· κανείς από τους υπαλλήλους του φαρμακείου δε θα φανταζόταν τι είχατε κάνει».

«Ενίσταμαι σφόδρα στον υπαινιγμό σας, επιθεωρητά Σαρπ. Πρόκειται για μια... για μια... ξεδιάντροπη κατηγορία».

«Μα, δε σας κατηγορώ, δεσποινίς Τόμλινσον. Κάθε άλλο. Μη με παρεξηγείτε. Μου είπατε πως θα ήταν ανέφικτο να κάνετε κάτι παρόμοιο κι εγώ προσπαθώ να σας δείξω ότι ήταν εφικτό. Δεν υπονοώ επ' ουδενί ότι κλέψατε το δηλητήριο. Στο κάτω κάτω», πρόσθεσε, «για ποιον λόγο να το κάνετε;»

«Ακριβώς. Μου φαίνεται ότι δε συνειδητοποιείτε, επιθεωρητά Σαρπ, πως ήμουν φίλη της Σίλια».

«Πολλοί άνθρωποι δηλητηριάζονται από τους φίλους τους. Είναι μια ερώτηση που οφείλουμε να υποβάλλουμε στον εαυτό μας ενίοτε: *Πότε ο φίλος δεν είναι φίλος;*»

«Η Σίλια κι εγώ δεν είχαμε καμιά διαφωνία· τίποτα σχετικό. Τη συμπαθούσα πολύ».

«Είχατε λόγο να υποπτεύεστε πως ευθυνόταν για τις κλοπές στην εστία;»

«Όχι, κανέναν. Ήταν η μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής μου. Θεωρούσα ανέκαθεν ότι η Σίλια είχε αυστηρές αρχές. Ούτε που θα διανοούμουν ότι ήταν ικανή για κάτι τέτοιο».

«Βέβαια», είπε ο Σαρπ, παρατηρώντας την προσεκτικά, «οι κλεπτομανείς δεν μπορούν να αντισταθούν στ' αλήθεια στην παρόρμησή τους, έτσι δεν είναι;»

Τα χείλη της Τζιν Τόμλινσον σούφρωσαν ακόμα περισσότερο. Έπειτα τα άνοιξε και μίλησε.

«Δε θα έλεγα ότι υποστηρίζω αυτή την άποψη, επιθεωρητά Σαρπ. Είμαι παλαιών αρχών και πιστεύω ότι η κλοπή είναι κλοπή».

«Πιστεύετε ότι η Σίλια έκλεβε αντικείμενα επειδή, πραγματικά, ήθελε να τα αποκτήσει;»

«Σαφέστατα».

«Απλή ανεντιμότητα, δηλαδή;»

«Δυστυχώς».

«Α!» αναφώνησε ο επιθεωρητής Σαρπ γνέφοντας αρνητικά. «Κρίμα!»

«Ναι, είναι πάντα μεγάλη αναστάτωση, όταν αισθάνεσαι ότι κάποιος σε απογοήτευσε».

«Είχε προταθεί, απ' ό,τι ξέρω, να μας φωνάξετε... να ειδοποιηθεί η αστυνομία, εννοώ».

«Ναι. Αυτό θα ήταν το ορθό, κατά τη γνώμη μου».

«Πιστεύετε, ίσως, πως θα έπρεπε να είχαμε ειδοποιηθεί ούτως ή άλλως;»

«Πιστεύω ότι θα ήταν το πρόπον. Ναι, δεν είμαι της άποψης, ξέρετε, ότι οι άνθρωποι που επιδεικνύουν τέτοιες συμπεριφορές πρέπει να μένουν ατιμώρητοι».

«Όπως κάποιος αυτοαποκαλείται κλεπτομανής ενώ στην πραγματικότητα είναι κλέφτης, εννοείτε;»

«Βασικά, λίγο ως πολύ, ναι... αυτό εννοώ».

«Αντ' αυτού, όλα είχαν αίσιο τέλος και η δεσποινίς Όστιν όδευε προς τα στέφανα».

«Φυσικά, τίποτα δεν πρέπει να σε εκπλήσσει όταν πρόκειται για τον Κόλιν Μακνάμπ», είπε με κακία η Τζιν Τόμλινσον. «Είμαι βέβαιη πως είναι άθεος και ο πλέον κακόπιστος, είρων, ανυπόφορος νέος. Φέρεται σε όλους αγενέστατα. Κατά τη γνώμη μου, είναι κομμουνιστής!»

«Α!» είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Κακό αυτό!» Κούνησε το κεφάλι.

«Υποστήριξε τη Σίλια, πιστεύω, επειδή ο ίδιος δεν έχει ουσιώδεις αρχές περί ιδιοκτησίας. Πιθανότατα νομίζει ότι οι πάντες οφείλουν να αρπάζουν οτιδήποτε τους γυαλίζει».

«Μολαταύτα», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ, «η δεσποινίς Όστιν ομολόγησε».

«Αφού την ξετρύπωσαν, ναι», είπε κοφτά η Τζιν.

«Ποιος την ξετρύπωσε;»

«Αυτός ο κύριος που ήρθε εδώ... πώς τον λένε, να δεις... Πουαρό».

«Γιατί θεωρείτε ότι την ξετρύπωσε, δεσποινίς Τόμλινσον; Ο ίδιος δεν είπε κάτι. Απλώς σας συμβούλευσε να ειδοποιήσετε την αστυνομία».

«Πρέπει να της έδωσε να καταλάβει ότι ήξερε την αλήθεια. Προφανώς διαπίστωσε ότι το παιχνίδι ήταν χαμένο και έσπευσε να ομολογήσει».

«Και το μελάνι στα χαρτιά της Ελίζαμπεθ Τζόνστον; Ομολόγησε και γι' αυτό».

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Υποθέτω πως ναι».

«Λάθος υποθέτετε», είπε ο Σαρπ. «Αρνήθηκε με πάθος ότι είχε την παραμικρή ανάμειξη στο συγκεκριμένο συμβάν».

«Ε, μπορεί να έγινε έτσι. Οφείλω να πω ότι δεν το βρίσκω πολύ πιθανό».

«Θεωρείτε πιθανότερο να το έκανε ο Νάιτζελ Τσάπμαν;»

«Όχι, ούτε ο Νάιτζελ μου φαίνεται πως θα έκανε τέτοιο πράγμα. Βρίσκω πολύ πιο πιθανό να ευθύνεται ο κύριος Ακιμπόμπο».

«Αλήθεια; Γιατί να το κάνει;»

«Από ζήλια. Όλοι αυτοί οι έγχρωμοι ζηλεύουν φοβερά ο ένας τον άλλον και είναι τρομερά υστερικοί».

«Ενδιαφέρον, δεσποινίς Τόμλινσον. Πότε είδατε τελευταία φορά τη Σίλια Όστιν;»

«Το βράδυ της Παρασκευής, μετά το δείπνο».

«Ποια ανέβηκε πρώτη να πλαγιάσει; Εκείνη ή εσείς;»

«Εγώ».

«Δεν μπήκατε στην κάμαρά της ούτε την είδατε μετά την αποχώρησή σας από το καθιστικό;»

«Όχι».

«Και δεν έχετε ιδέα ποιος μπορεί να έριξε τη μορφίνη στον καφέ της... εφόσον της χορηγήθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο;»

«Την παραμικρή ιδέα».

«Δεν είδατε τη μορφίνη κάπου μες στην εστία ή στο δωμάτιο κάποιου;»

«Όχι. Όχι, δε νομίζω».

«Δε νομίζετε; Τι εννοείτε μ' αυτό, δεσποινίς Τόμλινσον;»

«Βασικά, απλώς αναρωτιόμουν. Είχαμε βάλει αυτό το ανόητο στοίχημα, ξέρετε».

«Τι στοίχημα;»

«Ένας... ε, δυο τρία απ' τα αγόρια διαφωνούσαν...»

«Για ποιο θέμα διαφωνούσαν;»

«Περί φόνου και πώς μπορείς να τον διαπράξεις. Συγκεκριμένα, μιλούσαν για δηλητήρια».

«Ποιοι ήταν αναμεμειγμένοι στη συζήτηση;»

«Βασικά, νομίζω ότι ο Κόλιν και ο Νάιτζελ άρχισαν την κουβέντα κι έπειτα χώθηκε κι ο Λεν Μπέιτσον... και ήταν κι η Πατρίσια μπροστά...»

«Μπορείτε να θυμηθείτε, με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ακρίβεια, τι ελέγχθη σε εκείνη την περίπτωση... τι κατεύθυνση ακολούθησε η

διαφωνία;»

Η Τζιν Τόμλινσον το σκέφτηκε για λίγο.

«Βασικά, η αρχή έγινε με μια κουβέντα περί δολοφονίας με δηλητήριο, κάποιος είπε ότι το δύσκολο είναι να προμηθευτείς το δηλητήριο, ότι ο δολοφόνος συνήθως εντοπίζεται είτε μέσω της πώλησης του δηλητηρίου είτε λόγω της δυνατότητάς του να το προμηθευτεί, και ο Νάιτζελ είπε ότι δεν ήταν επ' ουδενί αναγκαίο. Είπε ότι μπορούσε να σκεφτεί τρεις διαφορετικές μεθόδους με τις οποίες οποιοσδήποτε θα μπορούσε να εξασφαλίσει το δηλητήριο και κανείς ποτέ δε θα το ανακάλυπτε. Ο Λεν Μπέιτσον είπε ότι έλεγε λόγια του αέρα. Ο Νάιτζελ είπε όχι, καθόλου, και ήταν πανέτοιμος να το αποδείξει. Η Πατ είπε ότι φυσικά και είχε δίκιο ο Νάιτζελ. Είπε ότι είτε ο Λεν είτε ο Κόλιν θα μπορούσαν να σουφρώσουν όποτε ήθελαν δηλητήριο από το νοσοκομείο, το ίδιο και η Σίλια, όπως πρόσθεσε. Και ο Νάιτζελ είπε ότι δεν εννοούσε διόλου αυτό. Είπε ότι, αν η Σίλια έπαιρνε κάτι από το φαρμακείο, θα γινόταν αντιληπτό. Αργά ή γρήγορα θα το αναζητούσαν και θα έβλεπαν ότι έλειπε. Και η Πατ είπε όχι, εφόσον έπαιρνε το μπουκάλι και έχυνε ένα μέρος του υγρού και το αντικαθιστούσε με κάτι άλλο. Τότε ο Κόλιν γέλασε και είπε ότι σε αυτή την περίπτωση θα είχαν, αργά ή γρήγορα, σοβαρά παράπονα από τους ασθενείς. Αλλά ο Νάιτζελ είπε ότι ασφαλώς και δεν αναφερόταν σε ειδικές περιστάσεις. Είπε ότι ο ίδιος, που δεν είχε ιδιαίτερη πρόσβαση, ούτε ως γιατρός ούτε ως εργαζόμενος σε φαρμακείο, μπορούσε εύκολα να προμηθευτεί τρία διαφορετικά δηλητήρια με τρεις διαφορετικές μεθόδους. Ο Λεν Μπέιτσον είπε: *Ωραία, λοιπόν, αλλά ποιες είναι οι μέθοδοί σου;* Και ο Νάιτζελ είπε: *Δε θα σ' το πω τώρα, αλλά σε πάω στοίχημα ότι σε τρεις εβδομάδες μπορώ να σου φέρω δείγματα από τρία θανατηφόρα δηλητήρια.* Τότε ο Λεν Μπέιτσον είπε ότι στοιχημάτιζε πέντε λίρες πως δε θα τα κατάφερνε».

«Λοιπόν;» είπε ο επιθεωρητής Σαρπ, μόλις σταμάτησε η Τζιν.

«Λοιπόν, δε συνέβη τίποτα, νομίζω, για ένα διάστημα, κι έπειτα, ένα βράδυ στο καθιστικό, ο Νάιτζελ είπε: *Και τώρα, παιδιάδες, δείτε... κράτησα τον λόγο μου.* Κι έριξε τρία αντικείμενα στο τραπέζι. Ένα σωληνάριο με δισκία σκοπολαμίνης, ένα φιαλίδιο με βάμμα δακτυλίτιδας και ένα μικροσκοπικό μπουκαλάκι με τρυγική μορφίνη».

«Τρυγική μορφίνη! Είχε ετικέτα το μπουκαλάκι;» είπε απότομα ο επιθεωρητής.

«Ναι, είχε ετικέτα του Σεντ Κάθριν. Το θυμάμαι διότι, όπως είναι φυσικό, μου τράβηξε την προσοχή».

«Και τα άλλα δύο;»

«Δεν πρόσεξα. Δεν ήταν νοσοκομειακές προμήθειες, νομίζω».

«Τι συνέβη κατόπιν;»

«Βασικά, όπως ήταν αναμενόμενο, άρχισαν να μιλούν και να κομπάζουν, και ο Λεν Μπέιτσον είπε: Έλα τώρα, αν είχες κάνει φόνο, σύντομα θα έβρισκαν ότι το δηλητήριο ήταν στην κατοχή σου. Και ο Νάιτζελ είπε: Ούτε κατά διάνοια. Δεν είμαι ειδικός γιατρός. Δεν έχω καμία σχέση με κλινικές ή νοσοκομεία, και κανείς δε θα με συνέδεε επ' ουδενί με τούτα εδώ. Δεν τα αγόρασα από φαρμακείο. Ο Κόλιν Μακνάμπ έβγαλε την πίπα από το στόμα και είπε: Όχι, δε θα μπορούσες ποτέ να τα αγοράσεις. Κανείς φαρμακοποιός δε θα σου πουλούσε αυτές τις τρεις ουσίες χωρίς συνταγή γιατρού. Τέλος πάντων, τσακώθηκαν λίγο, αλλά στο τέλος ο Λεν είπε ότι θα πλήρωνε το στοίχημα. Δεν μπορώ να το πληρώσω τώρα, γιατί είμαι λίγο ζορισμένος από μετρητά, αλλά δε συντρέχει λόγος αμφιβολίας· ο Νάιτζελ απέδειξε τον ισχυρισμό του, είπε κι έπειτα πρόσθεσε: Τι θα κάνουμε με αυτά τα ένοχα λάφυρα; Ο Νάιτζελ χαμογέλασε πλατιά και είπε: Καλύτερα να τα ξεφορτωθούμε προτού συμβεί κανένα ατύχημα. Έτσι, άδειασαν το σωληνάριο και έριξαν τα δισκία στη φωτιά, άδειασαν και τη σκόνη που είχε το μπουκαλάκι της τρυγικής μορφίνης και την πέταξαν κι αυτή στη φωτιά. Το βάμμα δακτυλίτιδας το έχυσαν στην τουαλέτα».

«Και τα φιαλίδια;»

«Δεν ξέρω τι απέγιναν τα φιαλίδια... Φαντάζομαι ότι, πιθανότατα, τα έριξαν απλώς στον κάλαθο των ακρήστων».

«Αλλά το καθαυτό δηλητήριο καταστράφηκε;»

«Ναι. Είμαι βέβαιη. Το είδα με τα μάτια μου».

«Και αυτό συνέβη... πότε;»

«Α, πριν από κάνα δεκαπενθήμερο και κάτι, νομίζω».

«Μάλιστα. Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Τόμλινσον».

Η Τζιν παρέμεινε στη θέση της, θέλοντας εμφανώς να μάθει κι άλλα.

«Πιστεύετε ότι είναι σημαντικό;»

«Ενδεχομένως. Ποιος ξέρει».

Ο επιθεωρητής Σαρπ παρέμεινε βλοσυρά στοχαστικός για μερικές στιγμές. Έπειτα κάλεσε πάλι τον Νάιτζελ Τσάπμαν.

«Μόλις παρέστην μάρτυς σε μία λίαν ενδιαφέρουσα δήλωση της

δεσποινίδος Τζιν Τόμλινσον», είπε.

«Α! Εναντίον τίνος σας δηλητηριάζει το μυαλό η αγαπητή Τζιν; Εμού;»

«Μου ανέφερε διάφορα δηλητήρια, και σε σύνδεση με εσάς, κύριε Τσάπμαν».

«Εγώ δηλητήρια; Θεός φυλάξοι!»

«Αρνείστε ότι προ μερικών εβδομάδων βάλατε ένα στοίχημα με τον κύριο Μπέιτσον ως προς τις μεθόδους απόκτησης δηλητηρίων κατά τρόπους που θα απέκλειαν τον εντοπισμό σας;»

«Α, αυτό λέτε!» Ο Νάιτζελ, αίφνης, διαφωτίστηκε. «Ναι, φυσικά! Παράξενο που μου διέφυγε τελείως. Ούτε καν θυμόμουν ότι η Τζιν ήταν παρούσα. Δεν πιστεύετε όμως στ' αλήθεια ότι μπορεί να έχει πιθανή σημασία για την υπόθεση...»

«Βασικά, ποτέ δεν ξέρεις. Παραδέχεστε την πράξη σας, λοιπόν;»

«Α, ναι, είχαμε στήσει καβγά για το θέμα. Ο Κόλιν και ο Λεν ήταν τρομερά απόλυτοι ως προς αυτό το θέμα, οπότε τους είπα ότι με λίγη ευστροφία καθένας μπορεί να αποκτήσει την κατάλληλη ποσότητα δηλητηρίου... είπα, μάλιστα, ότι μπορούσα να σκεφτώ τρεις διαφορετικές μεθόδους απόκτησής του και μπορούσα να αποδείξω τους ισχυρισμούς μου, δήλωσα, κάνοντάς τους πράξη».

«Και αυτό κάνατε εν συνεχεία;»

«Αυτό έκανα, κύριε επιθεωρητά».

«Και ποιες ήταν αυτές οι τρεις μέθοδοι, κύριε Τσάπμαν;»

Ο Νάιτζελ έγειρε το κεφάλι ελαφρώς στο πλάι.

«Δε μου ζητάτε να ενοχοποιήσω τον εαυτό μου, ελπίζω;» είπε. «Το δίχως άλλο, θα με προειδοποιούσατε, φαντάζομαι».

«Δεν έχουμε φτάσει ακόμα στο σημείο των προειδοποιήσεων, κύριε Τσάπμαν, ωστόσο εξυπακούεται, δεν είστε αναγκασμένος να ενοχοποιήσετε τον εαυτό σας, καταπώς το θέτετε. Στην πραγματικότητα, είστε απολύτως ελεύθερος να αρνηθείτε να απαντήσετε στις ερωτήσεις μου, εφόσον αυτό επιθυμείτε».

«Δε θα έλεγα ότι θέλω να αρνηθώ». Ο Νάιτζελ το σκέφτηκε για μερικές στιγμές και ένα αμυδρό χαμόγελο τρεμόπαιζε στα χείλη του.

«Βέβαια», είπε, «αυτό που έκανα συνιστούσε, το δίχως άλλο, παράβαση του νόμου. Θα μπορούσατε να με συλλάβετε και τώρα γι' αυτό, αν το θέλατε. Από την άλλη, μιλάμε για υπόθεση δολοφονίας και, αν κάτι σχετίζεται με τον θάνατο της φουκαριάρας της Σίλια, υποθέτω πως οφείλω

να σας το πω».

«Αυτή θα ήταν σαφώς μια συνετή προσέγγιση».

«Σύμφωνοι, λοιπόν. Θα μιλήσω».

«Ποιοι ήταν οι τρεις τρόποι;»

«Λοιπόν». Ο Νάιτζελ έγειρε στην πολυθρόνα του. «Κάθε λίγο και λιγάκι διαβάξεις στις εφημερίδες για γιατρούς που χάνουν επικίνδυνα φάρμακα από τα αμάξια τους... έτσι δεν είναι; Το κοινό ενημερώνεται για τον σχετικό κίνδυνο».

«Μάλιστα».

«Βασικά, σκαρφίστηκα μια απλούστατη μέθοδο: να κατέβεις στην ύπαιθρο, να ακολουθήσεις έναν επαρχιακό γιατρό στις επισκέψεις του και, όταν είναι πρόσφορες οι συνθήκες, να ανοίξεις απλώς την πόρτα του αυτοκινήτου του, να σκαλίσεις την ιατρική τσάντα του και να αποσπάσεις ό,τι επιθυμείς. Βλέπετε, σε τέτοιες περιοχές της επαρχίας ο γιατρός δεν παίρνει πάντα μαζί του την τσάντα στο σπίτι. Εξαρτάται από το είδος του ασθενούς που επισκέπτεται».

«Και λοιπόν;»

«Λοιπόν, αυτό είναι όλο. Θέλω να πω, αυτή είναι η μέθοδος υπ' αριθμόν ένα. Χρειάστηκε να κατασκοπεύσω τρεις γιατρούς μέχρι να βρω τον απρόσεκτο. Από εκεί κι έπειτα ήταν παιχνιδάκι. Το αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο μπροστά σε μια αγροικία, σε ένα εντελώς μοναχικό σημείο. Άνοιξα την πόρτα, έψαξα την τσάντα, έβγαλα ένα σωληνάριο με δισκία σκοπολαμίνης κι αυτό ήταν όλο».

«Α! Και η μέθοδος υπ' αριθμόν δύο;»

«Αυτή προϋπέθετε, κατά βάθος, ένα ελαφρό άρμεγμα της αγαπητής Σίλια. Ήταν τελείως ανύποπτη. Σας είπα πως ήταν ανόητη, δεν είχε ιδέα τι ετοίμαζα. Της έπιασα απλώς την κουβέντα για τα λατινικά ορνιθοσκαλίσματα στις συνταγές των γιατρών και της ζήτησα να μου γράψει μια συνταγή όπως τη γράφει ο γιατρός... για βάμμα δακτυλίτιδας. Ενέδωσε, εντελώς ανυποψίαστη. Το μόνο που χρειάστηκε να κάνω κατόπιν ήταν να βρω έναν γιατρό στον τηλεφωνικό κατάλογο, που να μένει σε μακρινό προάστιο του Λονδίνου, και να προσθέσω τα αρχικά του ή μια ελαφρώς ακατάληπτη υπογραφή. Κατόπιν πήγα τη συνταγή σε ένα φαρμακείο σε μια πολύβουη περιοχή του Λονδίνου, όπου ο φαρμακοποιός θα ήταν απίθανο να γνωρίζει την υπογραφή του εν λόγω γιατρού, και έλαβα το φάρμακο χωρίς την παραμικρή δυσκολία. Η δακτυλίτιδα

συνταγογραφείται ευρέως για καρδιοπάθειες κι εγώ είχα γράψει τη συνταγή σε χαρτί αλληλογραφίας ξενοδοχείου».

«Ευφύεστατο», είπε ξερά ο επιθεωρητής Σαρπ.

«Όντως ενοχοποιώ τον εαυτό μου! Το ακούω στον τόνο της φωνής σας».

«Και η τρίτη μέθοδος;»

Ο Νάιτζελ δεν απάντησε μεμιάς.

«Ακούστε. Για τι πράξεις καθίσταμαι κατηγορούμενος με όσα λέω;» είπε μετά.

«Η κλοπή φαρμάκων από ξεκλείδωτο όχημα συνιστά κλοπή αντικειμένου μεγάλης αξίας», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Η πλαστογράφιση συνταγής...»

Ο Νάιτζελ τον διέκοψε.

«Δεν πρόκειται ακριβώς για πλαστογράφιση, έτσι; Θέλω να πω, δεν εισέπραξα χρήματα γι' αυτήν ούτε ήταν ακριβής απομίμηση της υπογραφής κάποιου γιατρού. Θέλω να πω, εάν γράψω μια συνταγή και προσθέσω το όνομα Χ.Ρ. Τζέιμς, δεν μπορείτε να πείτε ότι πλαστογραφώ το όνομα ενός συγκεκριμένου Τζέιμς, έτσι δεν είναι;» Συνέχισε με ένα μάλλον πονηρό μειδίαμα. «Καταλαβαίνετε τι λέω; Έχω εκτεθεί στον κίνδυνο. Αν θέλετε να το πάρετε αγρίως όλο αυτό... βασικά... είμαι προφανώς ένοχος. Από την άλλη, εάν...»

«Μάλιστα, κύριε Τσάπμαν, από την άλλη;»

Ο Νάιτζελ μίλησε με αιφνίδιο πάθος:

«Αντιπαθώ τον φόνο. Φριχτή πράξη, κτηνωδία. Δόλια, κακότυχη Σίλια... δεν της άξιζε να δολοφονηθεί. Θέλω να βοηθήσω. Όμως βοηθάω όντως; Νομίζω πως όχι. Με το να σας εξιστορώ τις ατασθαλίες μου, εννοώ».

«Η αστυνομία παραχωρεί ευρείες ελευθερίες, κύριε Τσάπμαν. Απ' αυτούς εξαρτάται κατά πόσον ορισμένα περιστατικά θα αντιμετωπιστούν ως ανάλαφρες φάρσες, προϊόντα ανεύθυνης φύσης. Δέχομαι τις βεβαιώσεις σας, ότι θέλετε να βοηθήσετε στην εξιχνίαση του φόνου της νεαράς. Οπότε, παρακαλώ, συνεχίστε και πείτε μου για την τρίτη μέθοδο».

«Βασικά», είπε ο Νάιτζελ, «τώρα φτάνουμε κοντά στο κόκαλο. Η διαδικασία ήταν ελαφρώς πιο ριψοκίνδυνη από τις άλλες δύο, αλλά συγχρόνως είχε και περισσότερη πλάκα. Βλέπετε, είχα πάει να επισκεφθώ μια δυο φορές τη Σίλια στο φαρμακείο. Ήξερα τα κατατόπια».

«Οπότε καταφέρατε να σουφρώσετε το μπουκαλάκι από το ντουλάπι;»

«Όχι, όχι, δεν ήταν τόσο απλό. Δε θα ήταν δίκαιο, κατά τη γνώμη μου.

Και, παρεμπιπτόντως, εφόσον επρόκειτο για αληθινό φόνο... τουτέστιν, εάν είχα κλέψει το δηλητήριο με σκοπό τη δολοφονία... πιθανότατα θα θυμούνταν την παρουσία μου εκεί. Στην πραγματικότητα, είχα να περάσω από το φαρμακείο της Σίλια κοντά έξι μήνες. Όχι, ήξερα ότι η Σίλια πήγαινε πάντα στο πίσω δωματιάκι στις έντεκα και τέταρτο για το... δεκατιανό της, τρόπον τινά... ένα φλιτζάνι καφέ κι ένα μπισκότο. Οι κοπέλες ήταν στο γκισέ εκ περιτροπής, δύο τη φορά. Ήταν και μια νεοφερμένη, που μόλις είχε φτάσει και σαφώς δε θα με αναγνώριζε. Ιδού, λοιπόν, τι έκανα. Μπήκα στο φαρμακείο φορώντας λευκή ποδιά και στηθοσκόπιο στον λαιμό. Ήταν μόνο η καινούργια στο γκισέ και είχε κάμποσους στην ουρά. Μπήκα με αέρα, πήγα στο ντουλάπι με τα δηλητήρια, πήρα ένα μπουκάλι, έκανα τον γύρο, μέχρι το διαχωριστικό, και είπα στην κοπέλα: *Μέχρι τι περιεκτικότητας αδρεναλίνη έχουμε;* Εκείνη μου είπε κι εγώ έγνεψα καταφατικά· έπειτα τη ρώτησα αν είχε δυο ταμπλέτες παρακεταμόλη, γιατί είχα πει την προηγούμενη και είχα φριχτό πονοκέφαλο. Τις κατάπια και βγήκα πάλι φουριόζος. Ούτε που υποψιάστηκε πως δεν ήμουν γιατρός ή φοιτητής ιατρικής. Παιχνιδάκι. Η Σίλια ούτε που αντιλήφθηκε την παρουσία μου».

«Στηθοσκόπιο...» είπε όλο περιέργεια ο επιθεωρητής Σαρπ. «Πού το βρήκατε το στηθοσκόπιο;»

Ξάφνου ο Νάιτζελ χασκογέλασε.

«Του Λεν Μπέιτσον ήταν», είπε. «Το σούφρωσα».

«Από δω μέσα;»

«Ναι».

«Έτσι εξηγείται, λοιπόν, η κλοπή του στηθοσκοπίου. Δεν ήταν έργο της Σίλια».

«Όχι, για τον Θεό! Ποιος κλεπτομανής θα έκλεβε ένα στηθοσκόπιο;»

«Και τι το κάνατε κατόπιν;»

«Βασικά, αναγκάστηκα να το βάλω ενέχυρο», είπε ο Νάιτζελ απολογητικά.

«Δεν ήταν πλήγμα αυτό για τον Μπέιτσον;»

«Μεγάλο πλήγμα. Αλλά αν δεν του εξηγούσα τις μεθόδους μου, και δε σκόπευα να το κάνω, δεν μπορούσα να του πω τι είχε απογίνει. Ωστόσο», πρόσθεσε ο Νάιτζελ χαρωπά, «τον έβγαλα έξω λίγες μέρες μετά και του χάρισα μια ξέφρενη, μια αξέχαστη βραδιά».

«Είστε τρομερά ανεύθυνος νέος», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ.

«Έπρεπε να βλέπατε τα μούτρα τους», είπε ο Νάιτζελ και το χαμόγελό του φάρδυνε κι άλλο, «όταν τους αράδιασα τα τρία δηλητήρια στο τραπέζι και τους είπα ότι είχα καταφέρει να τα κλέψω χωρίς να πάρει χαμπάρι κανείς την κλοπή τους».

«Μου δηλώνετε», είπε ο επιθεωρητής, «ότι είχατε τρεις τρόπους να δηλητηριάσετε κάποιον, με τρία διαφορετικά δηλητήρια, και ότι σε καμία από τις περιπτώσεις η κατοχή του δηλητηρίου δε θα οδηγούσε σε εσάς».

Ο Νάιτζελ έγνεψε καταφατικά.

«Σύμφωνοι», είπε. «Και δεδομένων των συνθηκών, δεν είναι πολύ ευχάριστη παραδοχή. Το θέμα όμως είναι ότι τα δηλητήρια πετάχτηκαν πριν από δυο βδομάδες και βάλε».

«Έτσι νομίζετε, κύριε Τσάπμαν, μα αυτό δε σημαίνει πως η γνώμη σας αληθεύει κιόλας».

Ο Νάιτζελ τον κοίταξε κατάματα.

«Τι εννοείτε;»

«Για πόσο διάστημα είχατε στην κατοχή σας τα δηλητήρια;»

Ο Νάιτζελ το σκέφτηκε.

«Βασικά, το σωληνάριο με τη σκοπολαμίνη γύρω στις δέκα μέρες, νομίζω. Την τρυγική μορφήνη, γύρω στις τέσσερις μέρες. Και το βάμμα δακτυλίτιδας το είχα πάρει το απόγευμα της επίμαχης μέρας».

«Και πού φυλάγατε τα εν λόγω φάρμακα... τη σκοπολαμίνη και τη μορφήνη, δηλαδή;»

«Σε ένα συρτάρι της σιφονιέρας μου, κρυμμένα πίσω από τις κάλτσες μου».

«Ήξερε κανείς άλλος ότι τα είχατε εκεί;»

«Όχι. Όχι, είμαι βέβαιος ότι κανείς δεν το ήξερε».

Ωστόσο, ο επιθεωρητής Σαρπ είχε αντιληφθεί ένα αμυδρό κόμπιασμα στη φωνή του, μα προσώρας δεν το σχολίασε.

«Είχατε πει σε κανέναν τι κάνατε; Είχατε εκμυστηρευθεί τις μεθόδους σας; Τους τρόπους που θα μεταχειριζόσασταν για αυτές τις κλοπές;»

«Όχι. Τουλάχιστον... όχι, σε κανέναν».

«Είπατε τουλάχιστον, κύριε Τσάπμαν».

«Βασικά, όντως δεν το είπα σε κανέναν. Στην πραγματικότητα, σκεφτόμουν να το πω στην Πατ, αλλά κατέληξα πως δε θα ενέκρινε το όλο σχέδιο. Είναι πολύ αυστηρή η Πατ, οπότε την απέρριψα».

«Δεν της αναφέρατε την κλοπή από το αυτοκίνητο του γιατρού ούτε τη

συνταγή ούτε τη μορφίνη από το νοσοκομείο;»

«Βασικά, της είπα για τη δακτυλίτιδα κατόπιν εορτής· ότι είχα γράψει μια συνταγή και την είχα πάρει από το φαρμακείο και ότι είχα μασκαρευτεί γιατρός στο νοσοκομείο. Δυστυχώς, η Πατ δεν το βρήκε διασκεδαστικό. Δεν της είπα για τα δισκία που είχα σουφρώσει από το αυτοκίνητο. Φοβόμουν ότι θα έβγαζε καπνούς από τα νεύρα της».

«Της είπατε ότι σκοπεύατε να καταστρέψετε τις ουσίες και ότι κερδίζατε το στοίχημα;»

«Ναι. Ήταν τρομερά ανήσυχη. Άρχισε να επιμένει να επιστρέψω τα κλοπιμαία... και τα συναφή».

«Η εν λόγω ενέργεια ουδέποτε σας πέρασε από τον νου;»

«Όχι, προς Θεού! Θα ήταν μοιραίο· θα βρισκόμουν άσχημα μπλεγμένος. Όχι, οι τρεις μας πετάξαμε τα δύο δηλητήρια στη φωτιά και το τελευταίο στην τουαλέτα, κι αυτό ήταν όλο. Ούτε γάτα ούτε ζημιά».

«Έτσι λέτε εσείς, κύριε Τσάπμαν, αλλά πιθανότατα έγινε ζημιά».

«Μα, πώς είναι δυνατόν, τη στιγμή που τα δηλητήρια πετάχτηκαν καταπώς σας λέω;»

«Σας πέρασε ποτέ από το μυαλό, κύριε Τσάπμαν, ότι μπορεί κάποιος να είδε την κρυψώνα σας ή να τα βρήκε τυχαία, ή ότι μπορεί κάποιος να άδειασε το μπουκάλι της μορφίνης και να αντικατέστησε το περιεχόμενο με κάτι άλλο;»

«Για τον Θεό, όχι!» Ο Νάιτζελ τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Ποτέ δε μου πέρασε από το μυαλό τέτοια υπόθεση. Αρνούμαι να το πιστέψω».

«Αλλά είναι ένα ενδεχόμενο, κύριε Τσάπμαν».

«Μα δεν μπορεί να το ήξερε κανείς».

«Θα έλεγα», είπε ξερά ο επιθεωρητής, «ότι σε ένα ενδιαίτημα αυτού του είδους μπορεί να συμβαίνουν ένα σωρό πράγματα που δε χωρά ο νους».

«Ψαχούλεμα, εννοείτε;»

«Ναι».

«Ίσως έχετε ένα δίκιο σ' αυτό».

«Ποιοι από τους φοιτητές θα μπορούσαν, υπό φυσιολογικές συνθήκες, σε οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας, να βρεθούν στην κάμαρά σας;»

«Βασικά, συγκατοικώ με τον Λεν Μπέιτσον. Τα περισσότερα αγόρια μπαينوβγαίνουν κάθε τόσο στο δωμάτιο. Τα κορίτσια όχι. Τα κορίτσια δεν επιτρέπεται να βρίσκονται στους ορόφους των κοιτώνων μας. Ευπρέπεια. Βίος αγνότητας».

«Δεν επιτρέπεται, αλλά φαντάζομαι ότι σας επισκέπτονται, έτσι;»
«Όποιος θέλει μπορεί», είπε ο Νάιτζελ. «Μες στη μέρα. Το απόγευμα, λόγου χάρη, είναι νέκρα».

«Έχει επισκεφθεί ποτέ η δεσποινίς Λέιν την κάμαρά σας;»
«Ελπίζω να μην το εννοείτε με τον τρόπο που υπονοεί ο τόνος σας. Η Πατ έρχεται καμιά φορά στο δωμάτιό μου για να μου φέρει τις κάλτσες που μου καρικώνει. Τίποτα περισσότερο».

Γέρνοντας προς το μέρος του, ο επιθεωρητής Σαρπ είπε:
«Συνειδητοποιείτε, κύριε Τσάπμαν, ότι το άτομο που θα μπορούσε πιο εύκολα απ' όλους να αφαιρέσει το δηλητήριο από το μπουκάλι και να το γεμίσει με κάποιο υποκατάστατο ήσασταν εσείς;»

Ο Νάιτζελ τον κοίταξε με όψη, αίφνης, σκληρή και αποστεωμένη.
«Ναι», είπε. «Το κατάλαβα πριν από ενάμισι λεπτό. Θα μπορούσα να είχα κάνει ακριβώς αυτό που λέτε. Αλλά δεν είχα κανέναν απολύτως λόγο να βγάλω από τη μέση τη συγκεκριμένη κοπέλα, επιθεωρητά, και δεν το έκανα. Και πάλι, όμως, το πρόβλημα παραμένει... συνειδητοποιώ ότι δεν έχω να σας προσφέρω επ' αυτού παρά μόνο τον λόγο μου».

Η ιστορία του στοιχήματος και η καταστροφή των δηλητηρίων επαληθεύτηκε από τους Λεν Μπέιτσον και Κόλιν Μακνάμπ. Ο Σαρπ κράτησε τον Κόλιν Μακνάμπ μετά την αποχώρηση των άλλων δύο.

«Δε θέλω να σας προξενήσω περισσότερη οδύνη απ' ό,τι είναι αναγκαίο, κύριε Μακνάμπ», είπε. «Συνειδητοποιώ τι σημαίνει για εσάς ότι η αρραβωνιαστικιά σας δηλητηριάστηκε το βράδυ της αναγγελίας των αρραβώνων σας».

«Δε θα χρειαστεί», είπε ο Κόλιν Μακνάμπ ανέκφραστος. «Δεν υπάρχει λόγος να ασχοληθείτε με τα αισθήματά μου. Ρωτήστε με απλώς ό,τι θέλετε, ό,τι θεωρείτε πως μπορεί να σας φανεί χρήσιμο».

«Η γνώμη σας, ως ειδικού, ήταν πως η συμπεριφορά της Σίλια Όστιν είχε ψυχολογική προέλευση;»

«Δε χωρεί αμφιβολία επ' αυτού», είπε ο Κόλιν Μακνάμπ. «Αν θέλετε να σας αναλύσω τη θεωρία της όλης κατάστασης...»

«Όχι, όχι», έσπευσε να πει ο επιθεωρητής Σαρπ. «Δέχομαι τον λόγο σας επ' αυτού, εξάλλου είστε φοιτητής ψυχολογίας».

«Τα παιδικά της χρόνια υπήρξαν ιδιαιτέρως ατυχή. Έχτισαν εντός της έναν συναισθηματικό φραγμό...»

«Μάλιστα, μάλιστα». Ο επιθεωρητής Σαρπ ήθελε απεγνωσμένα να αποφύγει να ακούσει την ιστορία ακόμα μίας δύστυχης παιδικής ηλικίας. Είχε χορτάσει με του Νάιτζελ.

«Τη βρίσκατε ελκυστική για κάμποσο διάστημα;»

«Δε θα το έθετα ακριβώς έτσι», είπε ο Κόλιν και συλλογίστηκε ευσυνείδητα το ζήτημα. «Καμιά φορά αυτά τα πράγματα σε αιφνιδιάζουν με τον τρόπο που εκδηλώνονται, ως ξαφνική συνειδητοποίηση. Ασυνείδητα ή μη, την έβρισκα ελκυστική, όμως δεν το γνώριζα. Καθώς δεν έχω πρόθεση να παντρευτώ νέος, είχα, το δίχως άλλο, εγείρει σθεναρές αντιστάσεις στην όλη ιδέα στον συνειδητό μου νου».

«Μάλιστα. Έτσι. Ήταν ευτυχής η Σίλια Όστιν με τους αρραβώνες σας; Θέλω να πω, εξέφρασε καθόλου αμφιβολίες; Αβεβαιότητες; Δεν είχε τίποτα

που ένιωθε πως όφειλε να μοιραστεί μαζί σας;»

«Προέβη σε λεπτομερή ομολογία των πράξεών της. Δεν απέμενε κάτι στο μυαλό της που να την ανησυχεί».

«Και σκοπεύατε να παντρευτείτε πότε;»

«Όχι σύντομα. Δεν είμαι επί του παρόντος σε θέση να συντηρήσω σύζυγο».

«Είχε καθόλου εχθρούς η Σίλια στην εστία; Άτομα που την αντιπαθούσαν;»

«Απίθανο μου φαίνεται. Το 'χω σκεφτεί διεξοδικά το συγκεκριμένο ερώτημα, επιθεωρητά. Η Σίλια έχαιρε ευρείας συμπάθειας εδώ. Είμαι της γνώμης ότι το ζήτημα που επέφερε το τέλος της δεν ήταν προσωπικό».

«Τι εννοείτε λέγοντας ότι δεν ήταν προσωπικό;»

«Δε θέλω να καταστώ ιδιαζόντως σαφής για την ώρα. Η ιδέα που έχω είναι αόριστη και ούτε ο ίδιος είμαι πεπεισμένος ότι στέκει».

Ο επιθεωρητής ήταν αδύνατον να τον μετακινήσει από αυτή τη θέση.

Οι δύο τελευταίοι φοιτητές που θα ανακρίνονταν ήταν η Σάλι Φιντς και η Ελίζαμπεθ Τζόνστον. Ο επιθεωρητής δέχτηκε πρώτη τη Σάλι Φιντς.

Η Σάλι ήταν μία ελκυστική κοπέλα με έναν θύσανο κόκκινα μαλλιά και μάτια λαμπερά και ευφυή. Έπειτα από μερικές τυπικές ερωτήσεις η Σάλι Φιντς ανέλαβε αίφνης τα ηνία της συνομιλίας.

«Ξέρετε τι θα ήθελα, επιθεωρητά; Θα ήθελα να σας πω την άποψή μου. Την προσωπική μου άποψη. Κάτι δεν πάει καλά σε αυτή την εστία... καθόλου καλά. Και είμαι βέβαιη γι' αυτό».

«Εννοείτε, επειδή κάποιος δηλητηρίασε τη Σίλια Όστιν;»

«Όχι, αναφέρομαι και στο παρελθόν. Έχω ένα προαίσθημα εδώ και καιρό. Δε μ' άρεσαν όσα συνέβαιναν εδώ μέσα. Δε μ' άρεσε το σακίδιο που έγινε λουρίδες ούτε μ' άρεσε που κάποιος καταξέσκισε τη μαντίλα της Βάλερι. Δε μ' άρεσε το μελάνι που χύθηκε στις σημειώσεις της Μαύρης Μπες. Σκόπευα να φύγω από δω... και να φύγω πάραυτα. Κι αυτός παραμένει ο σκοπός μου· που σημαίνει, μόλις μας δώσετε το ελεύθερο να φύγουμε».

«Θέλετε να πείτε ότι κάτι σας φοβίζει, δεσποινίς Φιντς;»

Η Σάλι έγνεψε καταφατικά.

«Ναι, δυστυχώς. Εδώ μέσα πλανιέται κάποιος... ή κάτι... τελείως αδίστακτο. Η εστία δεν είναι... πώς ακριβώς να το θέσω... δεν είναι αυτό που φαίνεται. Όχι, όχι, επιθεωρητά, δεν αναφέρομαι σε κομμουνιστές. Το έπιασα στο ακρόχειλό σας. Δεν αναφέρομαι στους κομμουνιστές. Μπορεί

να μην πρόκειται καν για κάτι το εγκληματικό. Δεν ξέρω. Όμως πάω στοίχημα ό,τι θέλετε πως αυτή η σιχαμένη γριά ξέρει τα πάντα».

«Ποια γριά; Δεν αναφέρεστε στην κυρία Χάμπαρντ...»

«Όχι. Όχι στη μητέρα Χάμπαρντ. Είναι αξιαγάπητη. Τη Νικολέτις εννοώ. Αυτή τη γριά λύκαινα».

«Ενδιαφέρον, δεσποινίς Φιντς. Θα μπορούσατε να γίνετε περισσότερο σαφής; Σχετικά με την κυρία Νικολέτις, εννοώ».

Η Σάλι έγνεψε αρνητικά.

«Όχι. Αυτό είναι το μόνο αδύνατο. Μπορώ μονάχα να σας πω ότι, κάθε φορά που διασταυρώνονται οι δρόμοι μας, ανατριχιάζω. Κάτι αλλόκοτο συμβαίνει εδώ μέσα, επιθεωρητά».

«Μακάρι να ήσασταν λίγο πιο σαφής».

«Μακάρι να μπορούσα. Θα νομίζετε ότι τα βγάζω από το μυαλό μου. Ε, λοιπόν, ίσως να είμαι φαντασιόπληκτη, όμως κι άλλα άτομα το αισθάνονται. Όπως ο Ακιμπόμπο. Ο οποίος φοβάται. Νομίζω ότι και η Μαύρη Μπες φοβάται, αν και δε θα το ομολογούσε. Επίσης νομίζω, επιθεωρητά, ότι η Σίλια ήξερε κάτι επ' αυτού».

«Ήξερε κάτι για ποιο πράγμα;»

«Αυτό είναι το θέμα. Τι ήξερε; Μα, ορισμένα απ' αυτά που είπε... την τελευταία μέρα. Ότι όλα θα ξεκαθάρizαν. Είχε παραδεχτεί τη δική της συμμετοχή σε όσα συνέβαιναν, αλλά με κάποιον τρόπο άφησε να εννοηθεί πως υπήρχαν κι άλλα πράγματα που ήθελε να ξεκαθαρίσει. Νομίζω ότι γι' αυτόν τον λόγο δολοφονήθηκε».

«Όμως αν επρόκειτο για κάτι τόσο σοβαρό...»

Η Σάλι τον διέκοψε.

«Θα έλεγα ότι δεν είχε ιδέα περί της σοβαρότητάς του. Δεν ήταν ιδιαίτερα ξύπνια, ξέρετε. Χαζούλα ήταν. Είχε ψυλλιαστεί κάτι, μα δεν αντιλαμβανόταν διόλου ότι αυτό το κάτι που είχε ψυλλιαστεί ήταν επικίνδυνο. Τέλος πάντων, αυτό το προαίσθημα έχω».

«Μάλιστα. Ευχαριστώ... Η τελευταία φορά που είδατε τη Σίλια Όστιν ήταν στο κοινόχρηστο καθιστικό μετά το χθεσινοβραδινό δείπνο, σωστά;»

«Ακριβώς. Στην πραγματικότητα, την είδα κι αργότερα».

«Την είδατε αργότερα; Πού; Στην κάμαρά της;»

«Όχι. Όταν κίνησα ν' ανέβω να πλαγιάσω, την είδα να βγαίνει από την εξώπορτα την ίδια στιγμή που εγώ έβγαινα από το καθιστικό».

«Από την εξώπορτα; Έβγαινε από την εστία, εννοείτε;»

«Μάλιστα».

«Πολύ αναπάντεχο. Ουδείς άλλος ανέφερε κάτι σχετικό».

«Θεωρώ ότι δεν το ήξεραν. Είναι βέβαιο ότι μας καληνύχτισε και είπε ότι θα ανέβαινε να πλαγιάσει και, αν δεν την είχα δει, θα είχα υποθέσει κι εγώ ότι είχε όντως πέσει για ύπνο».

«Ενώ στην πραγματικότητα ανέβηκε πάνω, φόρεσε κάτι ζεστό κι έπειτα έφυγε από την εστία. Σωστά;»

Η Σάλι έγνεψε καταφατικά.

«Και νομίζω ότι είχε βγει να συναντήσει κάποιον».

«Μάλιστα. Κάποιον εκτός εστίας; Ή μήπως κάποιον από τους φοιτητές;»

«Βασικά, η διαίσθησή μου λέει ότι θα συναντιόταν με κάποιον από τους φοιτητές. Βλέπετε, αν ήθελε να μιλήσει με κάποιον κατ' ιδίαν, οι χώροι της εστίας δεν προσφέρονταν ιδιαίτερα. Μπορεί κάποιος να της πρότεινε να βγει και να τον συναντήσει κάπου έξω».

«Έχετε ιδέα τι ώρα επέστρεψε;»

«Απολύτως καμία».

«Ο Τζερόνιμο, ο υπηρέτης, θα ξέρει;»

«Θα ήξερε αν επέστρεφε μετά τις έντεκα, διότι τότε μανταλώνει και αλυσοδένει την πόρτα. Μέχρι τότε, όποιος είχε κλειδί θα μπορούσε να μπει».

«Ξέρετε τι ώρα ήταν όταν την είδατε να βγαίνει από την εστία;»

«Πρέπει να 'ταν... γύρω στις δέκα. Ίσως δέκα και κάτι, αλλά όχι πολύ μετά τις δέκα».

«Μάλιστα. Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες, δεσποινίς Φιντς».

Τελευταία απ' όλους ο επιθεωρητής υποδέχτηκε την Ελίζαμπεθ Τζόνστον. Εντυπωσιάστηκε μεμιάς με τη χαμηλών τόνων ικανότητα της κοπέλας. Απαντούσε στις ερωτήσεις του με ευφυή αποφασιστικότητα κι έπειτα περίμενε να περάσει στο επόμενο θέμα.

«Η Σίλια Όστιν», της είπε, «διαμαρτυρήθηκε εντόνως, λέγοντας ότι δεν κατέστρεψε αυτή τα έγγραφά σας, δεσποινίς Τζόνστον. Την πιστεύετε;»

«Δε νομίζω ότι ήταν δουλειά της Σίλια, όχι».

«Δε γνωρίζετε τον υπαίτιο;»

«Η προφανής απάντηση είναι ο Νάιτζελ Τσάπμαν. Αλλά μου φαίνεται υπερβολικά προφανής. Ο Νάιτζελ είναι οξυδερκής. Δε θα χρησιμοποιούσε το δικό του μελάνι».

«Και αν όχι ο Νάιτζελ, τότε ποιος;»

«Εδώ το πράγμα δυσκολεύει. Όμως νομίζω ότι η Σίλια ήξερε τον ένοχο... ή, τουλάχιστον, είχε μαντέψει την ταυτότητά του».

«Σας το είπε;»

«Όχι ευθέως, αλλά ήρθε στο δωμάτιό μου τη βραδιά του θανάτου της, προτού κατέβουμε για το δείπνο. Ήρθε να μου πει πως, μολονότι ήταν υπεύθυνη για τις κλοπές, δεν είχε σαμποτάρει τη δουλειά μου. Τη ρώτησα αν ήξερε τον υπεύθυνο».

«Και τι σας είπε;»

«Μου είπε», η Ελίζαμπεθ σώπασε προς στιγμήν, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί για την εγκυρότητα όσων θα ξεστόμιζε, *«Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, γιατί δεν καταλαβαίνω τον λόγο... Μπορεί να έγινε κατά λάθος, να ήταν ατύχημα... Είμαι βέβαιη ότι όποιος το έκανε νιώθει φριχτές τύψεις και θα ήθελε στ' αλήθεια να ομολογήσει... Κι έπειτα πρόσθεσε: Είναι ορισμένα πράγματα που δεν καταλαβαίνω, όπως οι γλόμποι του ηλεκτρικού τη μέρα που ήρθε η αστυνομία».*

Ο Σαρπ τη διέκοψε.

«Τι εννοούσε με τους γλόμπους και την αστυνομία;»

«Δεν ξέρω. Το μόνο που είπε η Σίλια ήταν: *Δεν τους έβγαλα εγώ.* Κι έπειτα είπε: *Αναρωτιέμαι αν είχε σχέση με το διαβατήριο...* Εγώ τη ρώτησα ποιο διαβατήριο εννοούσε κι εκείνη απάντησε: *Νομίζω ότι κάποιος μπορεί να έφτιαξε πλαστό διαβατήριο».*

Ο επιθεωρητής έμεινε αμίλητος για μερικές στιγμές.

Ιδού, επιτέλους, ένα αδρό σχήμα είχε αρχίσει να παίρνει μορφή. Ένα διαβατήριο...

«Τι άλλο σας είπε;» τη ρώτησε.

«Τίποτα. Μόνο: *Έτσι κι αλλιώς, αύριο θα ξέρω περισσότερα γι' αυτό».*

«Ωστε είπε αυτά τα λόγια; *Αύριο θα ξέρω περισσότερα γι' αυτό;* Τρομερά σημαντικό σχόλιο, δεσποινίς Τζόνστον».

«Όντως».

Κάτι σχετικό με διαβατήριο – και μια επίσκεψη της αστυνομίας... Προτού έρθει στην οδό Χίκορι, είχε μελετήσει σχολαστικά τους φακέλους. Οι αρχές παρακολουθούσαν επιμελώς τις εστίες που στέγαζαν αλλοδαπούς φοιτητές. Το 26 της οδού Χίκορι είχε καλή φήμη. Οι λιγοστές λεπτομέρειες του φακέλου ήταν αμελητέες και ασήμαντες. Ένας φοιτητής από τη Δυτική Αφρική καταζητούνταν από την αστυνομία του Σέφιλντ για υπεξαίρεση των πόρων μιας γυναίκας που τον συντηρούσε· ο εν λόγω φοιτητής είχε

διαμείνει στην οδό Χίκορι για λίγες μέρες κι έπειτα μετακόμισε και σε εύθετο χρόνο συνελήφθη και απελάθηκε. Ένας τυπικός έλεγχος όλων των πανσιόν και των εστιών είχε πραγματοποιηθεί σχετικά με έναν Ευρασιάτη που ήθελε να βοηθήσει τις αρχές στην έρευνα δολοφονίας της συζύγου ενός ταβερνιάρη κοντά στο Κέμπριτζ. Η υπόθεση είχε λήξει όταν ο εν λόγω νεαρός είχε μπει στο αστυνομικό τμήμα του Χαλ και είχε ομολογήσει τον φόνο. Μια άλλη έρευνα είχε εστιάσει σε έναν φοιτητή που διένεμε φυλλάδια ανατρεπτικού περιεχομένου. Όλα τα συμβάντα είχαν λάβει χώρα καιρό πριν και αποκλείεται να συνδέονταν καθ' οιονδήποτε τρόπο με τον θάνατο της Σίλια Όστιν.

Αναστέναξε και, υψώνοντας το βλέμμα, είδε τα σκούρα ευφυή μάτια της Ελίζαμπεθ Τζόνστον να τον παρατηρούν.

Παρορμητικά, είπε: «Πείτε μου, δεσποινίς Τζόνστον, είχατε ποτέ το προαίσθημα... την εντύπωση... ότι κάτι κακό συμβαίνει σ' αυτό το μέρος;»

Η κοπέλα έδειξε να εκπλήσσεται.

«Με ποιον τρόπο... κακό;»

«Κι εγώ δεν ξέρω. Σκέφτομαι κάτι που μου είπε η δεσποινίς Σάλι Φιντς».

«Α, η Σάλι Φιντς!»

Ο τόνος της φωνής της του φάνηκε δυσδιάκριτος, όμως του κίνησε το ενδιαφέρον και συνέχισε:

«Η δεσποινίς Φιντς μού φαίνεται ικανή παρατηρήτρια, τόσο πονηρή όσο και πρακτική. Επέμεινε πολύ ότι κάτι... αλλόκοτο... πλανιέται εδώ μέσα, αν και της ήταν δύσκολο να διευκρινίσει τι ακριβώς ήταν αυτό».

Η Ελίζαμπεθ μίλησε απότομα:

«Σκέφτεται σαν τυπική Αμερικάνα. Είναι όλοι ίδιοι οι Αμερικάνοι, αγχωμένοι, φοβισμένοι, σκαρφίζονται κάθε λογής ανοησία! Δείτε πώς γελοιοποιούνται με τα κυνήγια μαγισσών, με την υστερική τους μανία περί κατασκόπων, με την εμμονή τους με τον κομμουνισμό. Η Σάλι Φιντς είναι τυπικό δείγμα».

Το ενδιαφέρον του επιθεωρητή φούντωσε. Όστε η Ελίζαμπεθ αντιπαθούσε τη Σάλι. Γιατί; Επειδή η Σάλι ήταν Αμερικανή; Ή μήπως η Ελίζαμπεθ αντιπαθούσε τους Αμερικανούς απλώς και μόνο επειδή η Σάλι Φιντς ήταν Αμερικανή και είχε κάποιον δικό της, προσωπικό λόγο για τον οποίο αντιπαθούσε τη γοητευτική κοκκινομάλλα; Μπορεί να επρόκειτο απλώς για γυναικεία ζήλια.

Αποφάσισε να δοκιμάσει μια προσέγγιση που κάποτε του είχε φανεί

χρήσιμη.

«Όπως καταλαβαίνετε, δεσποινίς Τζόνστον», είπε μειλίχια, «σε ένα κατάλυμα σαν αυτό το επίπεδο ευφυΐας έχει μεγάλες αποκλίσεις. Ορισμένοι άνθρωποι... οι περισσότεροι... ζητούμε απλώς τα δεδομένα. Όμως όταν ερχόμαστε σε επαφή με κάποιο άτομο υψηλής ευφυΐας...»

Σώπασε. Το υπονοούμενο ήταν κολακευτικό. Θα απαντούσε;

Έπειτα από μια σύντομη παύση, απάντησε.

«Νομίζω ότι καταλαβαίνω τι εννοείτε, επιθεωρητά. Το πνευματικό επίπεδο εδώ πέρα δεν είναι, όπως είπατε, ιδιαίτερα υψηλό. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν διαθέτει μια κάποια νοητική σβελτάδα, μα το μυαλό του είναι ρηχό. Ο Λέοναρντ Μπέιτσον είναι κουμπούρας... αυτό και μόνο. Η Βάλερι Χόμπχαους έχει καλό μυαλό, αλλά οι απόψεις της περί ζωής είναι εμπορικές και παραείναι τεμπέλα για να αξιοποιήσει το μυαλό της σε οτιδήποτε άξιο λόγου. Αυτό που χρειάζεστε είναι η αποστασιοποίηση του εκπαιδευμένου νου».

«Όπως ο δικός σας, δεσποινίς Τζόνστον».

Δέχθηκε τα εύσημα αδιαμαρτύρητα. Ο επιθεωρητής συνειδητοποίησε, με κάποια περιέργεια, ότι πίσω από τον συμπαθή αέρα σεμνότητας κρυβόταν μια νεαρά απολύτως αλαζονική στην αποτίμηση των ικανοτήτων της.

«Τείνω να συμφωνήσω με τις απόψεις σας περί των συγκατοίκων σας, δεσποινίς Τζόνστον. Ο Τσάπμαν είναι ξύπνιος, αλλά παιδαριώδης. Η Βάλερι Χόμπχαους είναι μυαλωμένη, αλλά η στάση ζωής της είναι μπλαζέ. Εσείς, όπως λέτε, έχετε γυμνασμένο μυαλό. Γι' αυτό εκτιμώ τις τοποθετήσεις σας... τις απόψεις μιας ισχυρής, αποστασιοποιημένης διάνοιας».

Προς στιγμήν φοβήθηκε ότι το είχε παρακάνει, όμως οι φόβοι του ήταν αβάσιμοι.

«Τίποτα κακό δε συμβαίνει σε αυτό το μέρος, επιθεωρητά. Μη δίνετε σημασία στη Σάλι Φιντς. Πρόκειται για μια αξιόλογη, καλώς διοικούμενη εστία. Είμαι βέβαιη ότι δε θα βρείτε ίχνος ανατρεπτικών δραστηριοτήτων εδώ μέσα».

Ο επιθεωρητής Σαρπ εξεπλάγη ελαφρώς.

«Δεν είχα, στ' αλήθεια, κατά νου τις ανατρεπτικές δραστηριότητες».

«Α, μάλιστα». Η κοπέλα ξαφνιάστηκε λίγο. «Σκεφτόμουν όσα είχε πει η Σίλια για το διαβατήριο. Αλλά εξετάζοντας την υπόθεση αμερόληπτα και ζυγίζοντας όλες τις αποδείξεις, μου φαίνεται απολύτως προφανές ότι ο

λόγος για τον θάνατο της Σίλια ήταν αυτό που εγώ θα αποκαλούσα προσωπικός... κάποια σεξουαλική επιπλοκή, ενδεχομένως. Είμαι βέβαιη ότι δεν είχε την παραμικρή σχέση με την εστία ή με οποιαδήποτε... συμβάντα εδώ μέσα. Είμαι σίγουρη πως τίποτα δεν τρέχει. Αν κάτι συνέβαινε, θα το είχα αντιληφθεί... είμαι τρομερά αντιληπτικός τύπος».

«Μάλιστα. Λοιπόν, σας ευχαριστώ, δεσποινίς Τζόνστον. Υπήρξατε ευγενέστατη και πολύ εξυπηρετική».

Η Ελίζαμπεθ Τζόνστον βγήκε από το καθιστικό. Ο επιθεωρητής Σαρπ απέμεινε να κοιτά την κλειστή πόρτα και ο αρχιφύλακας Κομπ χρειάστηκε να του μιλήσει δύο φορές μέχρι να επανέλθει.

«Τι έγινε;»

«Τελειώσαμε, λέω, κύριε επιθεωρητά».

«Μάλιστα... Και τι αποκομίσαμε; Ψίχουλα. Αλλά ένα έχω να σου πω, Κομπ. Θα ξανάρθω αύριο, με ένταλμα έρευνας. Θα φύγουμε τώρα μιλώντας ανέμελα και θα νομίσουν πως όλα τέλειωσαν. Όμως κάτι τρέχει εδώ πέρα. Αύριο θα το κάνω φύλλο και φτερό... δεν είναι και τόσο εύκολο, όταν δεν ξέρεις τι γυρεύεις, αλλά υπάρχει το ενδεχόμενο να ανακαλύψω κάτι που θα μου προσφέρει κάποιο ίχνος. Η κοπέλα που μόλις βγήκε έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον. Διαθέτει το εγώ του Ναπολέοντα και έχω τη βάσιμη υποψία πως κάτι ξέρει».

Ο Ηρακλής Πουαρό, απασχολημένος με την αλληλογραφία του, έκανε μια παύση στη μέση μιας πρότασης που υπαγόρευε. Η δεσποινίς Λέμον ύψωσε τα μάτια με απορία.

«Μάλιστα, κύριε Πουαρό;»

«Ο νους μου ξεστρατίζει!» Ο Πουαρό κούνησε αδιάφορα το χέρι. «Στο κάτω κάτω, το εν λόγω γράμμα δεν είναι σημαντικό. Δεσποινίς Λέμον, αν έχετε την καλοσύνη, καλέστε την αδελφή σας στο τηλέφωνο».

«Μάλιστα, κύριε Πουαρό».

Λίγο μετά ο Πουαρό διέσχισε την κάμαρα και πήρε το ακουστικό από το χέρι της γραμματέως του.

«Αλό!» είπε.

«Κύριε Πουαρό;»

Η κυρία Χάμπαρντ ακουγόταν λαχανιασμένη.

«Ελπίζω να μην ενοχλώ, κυρία Χάμπαρντ...»

«Έχω υπερβεί το όριο της ενόχλησης», είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Υπήρξαν αναταραχές, ναι;» ρώτησε διπλωματικά ο Πουαρό.

«Το θέτετε πολύ ευγενικά, κύριε Πουαρό. Αυτό ακριβώς συνέβη. Ο επιθεωρητής Σαρπ ολοκλήρωσε την ανάκριση όλων των φοιτητών χθες, κι έπειτα, σήμερα, επέστρεψε με ένα ένταλμα έρευνας, κι έχω να αντιμετωπίσω την υστερική παράκρουση της κυρίας Νικολέτις».

Ο Πουαρό πλατάγισε τη γλώσσα συμπονετικά.

«Μια ερωτησούλα ήθελα να κάνω μόνο», είπε αμέσως μετά. «Μου στείλατε μια λίστα με τα αντικείμενα που εξαφανίστηκαν... καθώς και με άλλα αλλόκοτα συμβάντα... αυτό που πρέπει να ρωτήσω είναι αν τα καταγράψατε κατά χρονολογική σειρά».

«Τι εννοείτε;»

«Εννοώ, ήταν τα αντικείμενα καταγεγραμμένα με την ακριβή χρονολογική σειρά της εξαφάνισής τους;»

«Όχι, δεν ήταν. Συγγνώμη, τα σημείωσα όπως μου έρχονταν. Λυπάμαι αν σας παραπλάνησα».

«Έπρεπε να σας είχα ρωτήσει νωρίτερα», είπε ο Πουαρό. «Αλλά το γεγονός δε μου είχε φανεί σημαντικό. Έχω εδώ τη λίστα σας. Ένα βραδινό γοβάκι, ένα βραχιόλι, διαμαντένιο δαχτυλίδι, πούδρα, κραγιόν, στηθοσκοπιο και τα τοιαύτα. Αλλά, απ' ό,τι λέτε, δεν ήταν αυτή η σειρά της εξαφάνισης...»

«Όχι».

«Θυμάστε τώρα... ή μήπως θα ήταν υπερβολικά δύσκολο... ποια ήταν η ακριβής αλληλουχία;»

«Βασικά, δεν ξέρω αν το θυμάμαι τώρα, κύριε Πουαρό. Βλέπετε, έχει περάσει καιρός. Θα πρέπει να το σκεφτώ. Στην πραγματικότητα, αφότου είχα μιλήσει με την αδελφή μου και ήξερα πως θα ερχόμουν να σας δω, έκανα μια λίστα και νομίζω ότι κατέγραψα τη σειρά των απολεσθέντων αντικειμένων όπως τα θυμόμουν. Θέλω να πω, το βραδινό γοβάκι, επειδή ήταν τόσο αλλόκοτο· κι έπειτα το βραχιόλι και την πούδρα και τον αναπτήρα και το διαμαντένιο δαχτυλίδι διότι ήταν όλα αντικείμενα αξίας κι έδιναν την αίσθηση ότι είχαμε κανονικό κλέφτη ανάμεσά μας· ύστερα θυμήθηκα τα υπόλοιπα μικροπράγματα και τα πρόσθεσα. Εννοώ το βορικό οξύ και τους γλόμπους και το σακίδιο. Δεν ήταν και τόσο σημαντικά και θεώρησα ειλικρινά πως είχαν εξαφανιστεί από κεκτημένη ταχύτητα».

«Μάλιστα», είπε ο Πουαρό. «Μάλιστα, κατάλαβα... Και τώρα θα ήθελα από εσάς, μαντάμ, να καθίσετε, όποτε έχετε χρόνο στη διάθεσή σας, δηλαδή...»

«Θαρρώ πως αν καταφέρω να κρεβατωθεί η κυρία Νικολέτις με το ηρεμιστικό της και ηρεμήσω τον Τζερόνιμο και τη Μαρία, θα έχω λίγο ελεύθερο χρόνο. Τι θα θέλατε να κάνω;»

«Να καθίσετε και να προσπαθήσετε να καταγράψετε, με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πιστότητα, τη χρονολογική σειρά σύμφωνα με την οποία εκδηλώθηκαν τα διάφορα συμβάντα».

«Εννοείται, κύριε Πουαρό. Το σακίδιο, νομίζω, ήταν το πρώτο, και οι γλόμπους του ηλεκτρικού... που ειλικρινά δεν πίστευα ότι συνδέονταν με τα υπόλοιπα αντικείμενα... κι έπειτα το βραχιόλι και η πούδρα... ή... όχι... το γοβάκι. Αλλά τι κάνω, δεν έχετε όρεξη να ακούτε τις εικασίες μου. Θα τα σημειώσω με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια».

«Σας ευχαριστώ, μαντάμ, θα σας είμαι ευγνώμων».

Ο Πουαρό κατέβασε το ακουστικό.

«Έχω νευριάσει με τον εαυτό μου», είπε στη δεσποινίδα Λέμον. «Έχω

αποκλίνει από τις αρχές της τάξης και της μεθόδου. Έπρεπε να είχα βεβαιωθεί εξαρχής ως προς την ακριβή σειρά με την οποία συνέβησαν αυτές οι κλοπές».

«Θεούλη μου!» είπε μηχανικά η δεσποινίς Λέμον. «Θα ολοκληρώσετε την αλληλογραφία σας τώρα, κύριε Πουαρό;»

Μα, ο Πουαρό ακόμα μια φορά έκανε μια αδιάφορη χειρονομία.

Φτάνοντας πάλι στην οδό Χίκορι με ένταλμα έρευνας το πρωί του Σαββάτου, ο επιθεωρητής Σαρπ είχε απαιτήσει να μιλήσει με την κυρία Νικολέτις, η οποία ερχόταν πάντα τα Σάββατα στην εστία για να επιβλέψει τα λογιστικά με την κυρία Χάμπαρντ. Ο ίδιος είχε εξηγήσει τι είχε σκοπό να κάνει.

Η κυρία Νικολέτις διαμαρτυρήθηκε σθεναρά.

«Μα, με προσβάλλει αυτό που λέτε! Θα μου φύγουν οι φοιτητές μου... θα φύγουν όλοι! Θα καταστραφώ!»

«Όχι, όχι, κυρία μου. Είμαι βέβαιος πως θα φερθούν λογικά. Στο κάτω κάτω, πρόκειται για υπόθεση δολοφονίας».

«Δεν είναι δολοφονία... αυτοκτονία είναι».

«Και είμαι σίγουρος ότι, έτσι και σας εξηγήσω πώς έχουν τα πράγματα, ουδείς θα προβάλει ένσταση».

Η κυρία Χάμπαρντ προσπάθησε να πει μερικά καθησυχαστικά λόγια.

«Είμαι σίγουρη», είπε, «ότι όλοι θα φερθούν λογικά... εκτός», πρόσθεσε σκεπτική, «εκτός ίσως από τους κυρίους Αχμέντ Αλί και Τσάντρα Λαλ».

«Χαζομάρες!» είπε η κυρία Νικολέτις. «Ποιος νοιάζεται για δαύτους;»

«Ευχαριστώ, κυρία μου», είπε ο επιθεωρητής. «Οπότε θα αρχίσουμε από δω, με το καθιστικό σας».

Η πρόταση προκάλεσε άλλη μια βίαιη διαμαρτυρία εκ μέρους της κυρίας Νικολέτις.

«Ψάξτε όπου θέλετε», είπε, «αλλά εδώ, όχι! Αρνούμαι».

«Λυπάμαι, κυρία Νικολέτις, αλλά οφείλω να ερευνήσω όλο το σπίτι από πάνω ως κάτω».

«Αυτό, ναι, σωστό, αλλά όχι στην κάμαρά μου. Εγώ είμαι υπεράνω του νόμου».

«Ουδείς είναι υπεράνω του νόμου. Λυπάμαι, αλλά θα πρέπει να σας ζητήσω να βγείτε από το δωμάτιο».

«Πρόκειται για αίσχος», στρίγκλισε η κυρία Νικολέτις με μανία. «Είστε αδιάκριτοι γραφειοκράτες. Θα γράψω στους πάντες. Θα γράψω στον βουλευτή μου! Στις εφημερίδες!»

«Γράψτε όπου θέλετε, κυρία μου», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Την κάμαρά σας θα την ψάξω».

Καταπιάστηκε μεμιάς με το γραφείο. Μια μεγάλη κούτα με ζαχαρωτά, ένα μάτσο χαρτιά κι ένα συνονθύλευμα από σαβούρες επιβράβευσαν την έρευνά του. Από εκεί προχώρησε σε ένα ντουλάπι στη γωνία της κάμαρας.

«Είναι κλειδωμένο. Θα μπορούσα, παρακαλώ, να έχω το κλειδί;»

«Ποτέ!» σκλήρισε η κυρία Νικολέτις. «Ποτέ, ποτέ, ποτέ δε θα σας δώσω το κλειδί! Κτήνος, γουρούνι αστυνόμε, σε φτύνω! Σε φτύνω! Φτύνω! Φτύνω!»

«Καλά θα κάνετε να μου δώσετε το κλειδί», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Ειδάλλως, θα παραβιάσω απλώς την πόρτα του ντουλαπιού».

«Δε σου δίνω το κλειδί! Θα πρέπει πρώτα να μου σκίσεις τα ρούχα για να το βρεις! Κι αυτό... αυτό κι αν θα είναι σκάνδαλο!»

«Κομπ, φέρε ένα καλέμι», είπε με απάθεια ο επιθεωρητής Σαρπ.

Η κυρία Νικολέτις έβγαλε ένα ουρλιαχτό μένους. Ο επιθεωρητής Σαρπ δεν έδωσε σημασία. Του έφεραν το καλέμι. Με δύο κοφτά κρακ η πόρτα του ντουλαπιού άνοιξε. Καθώς έγερνε προς τα έξω, ένα πλήθος από άδεια μπουκάλια μπράντι ξεχύθηκε από το ντουλάπι.

«Κτήνος! Γουρούνι! Σατανά!» τσίριζε η κυρία Νικολέτις.

«Ευχαριστώ, κυρία μου», είπε ευγενικά ο επιθεωρητής. «Τελειώσαμε εδώ πέρα».

Η κυρία Χάμπαρντ έβαλε διακριτικά τα μπουκάλια στη θέση τους ενόσω η κυρία Νικολέτις ούρλιαζε σαν υστερική.

Ένα μυστήριο –το μυστήριο του ευέξαπτου χαρακτήρα της κυρίας Νικολέτις– είχε πλέον ξεκαθαρίσει.

Ο Πουαρό τηλεφώνησε τη στιγμή που η κυρία Χάμπαρντ μετρούσε μια ικανή δόση ηρεμιστικού από το ιδιωτικό φαρμακείο του καθιστικού της. Αφού έκλεισε, επέστρεψε στην κυρία Νικολέτις, την οποία είχε αφήσει στο δικό της καθιστικό να στριγκλίζει και να τινάζει τα πόδια στον αέρα.

«Ελάτε, πιείτε αυτό εδώ», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Θα νιώσετε καλύτερα».

«Γκεστάπο!» είπε η κυρία Νικολέτις, ήσυχη πλέον, αν και κατηφής.
«Στη θέση σας, δε θα το σκεφτόμουν περισσότερο», είπε με καταπραϋντικό τόνο η κυρία Χάμπαρντ.

«Γκεστάπο!» είπε πάλι η κυρία Νικολέτις. «Γκεσταπίτες! Αυτό είναι!»
«Έχουν κι αυτοί τα καθήκοντά τους, ξέρετε», είπε η κυρία Χάμπαρντ.
«Είναι καθήκον τους να σκαλίζουν τα προσωπικά μου ντουλάπια; Τους λέω: *Αυτό δε σας αφορά*. Το κλειδώνω. Χώνω το κλειδί στο στήθος μου. Αν δεν ήσασταν εδώ, αυτόπτης μάρτυς, θα μου είχαν σκίσει τα ρούχα χωρίς ντροπή».

«Α, όχι, δε νομίζω ότι θα έφταναν σ' αυτό το σημείο», είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Έτσι λέτε εσείς! Αντ' αυτού, παίρνουν ένα καλέμι και παραβιάζουν την πόρτα του ντουλαπιού μου. Μιλάμε για δομική ζημιά στο σπίτι, για την οποία εγώ θα είμαι υπεύθυνη».

«Βλέπετε, εφόσον δεν τους δίνετε το κλειδί...»

«Και γιατί να τους δώσω το κλειδί; Δικό μου είναι. Το προσωπικό μου κλειδί. Κι αυτός είναι ο προσωπικός μου χώρος. Ο προσωπικός μου χώρος... και λέω στους αστυνομικούς *Έξω κι αυτοί δε μένουν έξω*».

«Βασικά, στο κάτω κάτω, κυρία Νικολέτις, μην ξεχνάτε ότι διεπράχθη φόνος στην εστία. Και όταν έχει γίνει φόνος, οφείλει κανείς να ανέχεται ορισμένα πράγματα που δεν είναι ιδιαιτέρως ευχάριστα υπό φυσιολογικές συνθήκες».

«Τον φτύνω και τον φόνο!» είπε η κυρία Νικολέτις. «Αυτή η Σίλια, η μικρούλα, αυτοκτονεί. Έχει έναν ανόητο δεσμό και πίνει φαρμάκι. Τέτοια πράγματα συμβαίνουν κάθε μέρα. Είναι ηλίθιες όταν ερωτεύονται αυτές οι κοπέλες... λες κι ο έρωτας έχει σημασία! Έναν χρόνο, δύο χρόνια κι όλα τελειώνουν και πάει το μέγα πάθος! Ο άντρας είναι πάντα ίδιος κι απaráλλαχτος! Μα, αυτά τα χαζοκόριτσα δεν το ξέρουν. Παίρνουν υπνωτικά και καθαριστικά, ανάβουν το γκάζι... και μετά είναι αργά».

«Ε, λοιπόν», είπε η κυρία Χάμπαρντ, κάνοντας πλήρη περιστροφή, τρόπον τινά, προς το σημείο εκκίνησης της συζήτησης, «δε θα ανησυχούσα πλέον για όλα αυτά».

«Εύκολο να το λέτε εσείς. Εγώ οφείλω να ανησυχώ. Δεν είμαι πια ασφαλής».

«Ασφαλής;» Η κυρία Χάμπαρντ την κοίταξε σαστισμένη.

«Ήταν το προσωπικό μου ντουλάπι», επέμεινε η κυρία Νικολέτις.

«Κανείς δεν ξέρει τι είχα στο ντουλάπι μου. Δεν ήθελα να το ξέρει κανείς. Και τώρα ξέρουν. Είμαι τρομερά ανήσυχη. Μπορεί να νομίσουν... τι θα νομίσουν;»

«Σε ποιους αναφέρεστε;»

Η κυρία Νικολέτις ανασήκωσε τους φαρδιούς, ωραίους ώμους της και πήρε μια έκφραση βλοσυρότητας.

«Δεν καταλαβαίνετε», είπε, «αλλά μου προκαλεί άγχος. Πολύ μεγάλο άγχος».

«Πείτε μου καλύτερα περί τίνος πρόκειται», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Ίσως έτσι να μπορώ να βοηθήσω».

«Δόξα τω Θεώ που δεν κοιμάμαι εδώ πέρα», είπε η κυρία Νικολέτις. «Οι κλειδαριές στις πόρτες είναι όλες ίδιες, μ' ένα κλειδί τις ανοίγεις όλες. Όχι, δόξα τω Θεώ που δεν κοιμάμαι εδώ πέρα».

«Κυρία Νικολέτις», είπε η κυρία Χάμπαρντ, «αν κάτι σας φοβίζει, δε θα ήταν προτιμότερο να μου πείτε απλώς τι είναι;»

Η κυρία Νικολέτις της έριξε μια κλεφτή ματιά με τα σκούρα μάτια της κι έπειτα απόστρεψε πάλι το βλέμμα.

«Το είπατε και μόνη σας», είπε υπεκφεύγοντας. «Είπατε ότι σε αυτή την εστία διεπράχθη φόνος, οπότε είναι φυσικό να ανησυχεί κανείς. Ποιος θα είναι ο επόμενος; Δε γνωρίζουμε καν τον δολοφόνο. Κι αυτό διότι οι αστυνομικοί είναι τελείως ηλίθιοι ή ενδεχομένως έχουν χρηματιστεί».

«Όλα αυτά είναι ανοησίες και το ξέρετε», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Πείτε μου, όμως, έχετε κάποιο συγκεκριμένο λόγο να αγωνιάτε στ' αλήθεια;»

Η κυρία Νικολέτις ξέσπασε σε μια από τις εκρήξεις θυμού της.

«Α, ώστε εσείς θαρρείτε πως δεν έχω λόγο να αγωνιώ; Εσείς, που πάντα έχετε την ιδανική λύση! Που τα ξέρετε όλα! Είστε τόσο θαυμάσια! Φροντίζετε τη σίτιση, διευθύνετε την εστία, ξοδεύετε ένα ποτάμι χρήματα σε τρόφιμα, ώστε οι φοιτητές να σας συμπαθούν, και τώρα θέλετε να διευθετήσετε τις δικές μου υποθέσεις! Αλλά αυτό, όχι, δεν το δέχομαι! Οι υποθέσεις μου είναι προσωπικές και κανείς δε θα τις σκαλίζει, μ' ακούτε; Όχι, κυρία Φιλοπερίεργη».

«Όπως αγαπάτε», είπε η κυρία Χάμπαρντ αγανακτισμένη.

«Είστε κατάσκοπος... ανέκαθεν το ήξερα».

«Και ποιον κατασκοπεύω;»

«Τίποτα», είπε η κυρία Νικολέτις. «Δεν υπάρχει τίποτα εδώ μέσα άξιο κατασκοπίας. Κι αν νομίζετε ότι υπάρχει, είναι επειδή το σκαρφιστήκατε

μόνη σας. Αν λένε ψέματα για μένα, θα ξέρω ποιος τους τα είπε».

«Αν θέλετε να φύγω», είπε η κυρία Χάμπαρντ, «μπορείτε να το πείτε ευθέως».

«Όχι, δε θα φύγετε. Το απαγορεύω. Όχι επί του παρόντος. Όχι! Όταν έχω όλες τις έγνοιες της αστυνομίας, του φόνου και όλα τ' άλλα στα χέρια μου... δε θα σας επιτρέψω να με εγκαταλείψετε».

«Αχ, σύμφωνοι», είπε ανήμπορα η κυρία Χάμπαρντ. «Όμως, ειλικρινά, είναι δύσκολο να ξέρω τι επιθυμείτε. Καμιά φορά νομίζω πως ούτε εσείς η ίδια δεν το ξέρετε. Καλά θα κάνετε να πλαγιάσετε στο κρεβάτι μου και να κοιμηθείτε λίγο...»

Ο Ηρακλής Πουαρό βγήκε φουριόζος από ένα ταξί στον αριθμό 26 της οδού Χίκορι.

Του άνοιξε ο Τζερόνιμο, ο οποίος τον καλωσόρισε σαν παλιόφιλο. Ένας αστυφύλακας στεκόταν στο χολ και ο Τζερόνιμο τράβηξε τον Πουαρό στην τραπεζαρία κι έκλεισε την πόρτα.

«Είναι φριχτό», ψιθύρισε, βοηθώντας τον Πουαρό να βγάλει το πανωφόρι του. «Έχουμε αστυνομία εδώ όλη την ώρα! Ρωτάνε πράματα, πάνε εδώ, πάνε εκεί, κοιτάνε σε ντουλάπια, κοιτάνε σε συρτάρια, μέχρι στην κουζίνα της Μαρία μπαίνουν. Μαρία έξαλλη. Λέει ότι θέλει να χτυπήσει αστυνόμο με τον πλάστη, αλλά της λέω *άσε καλύτερα*. Λέω, *αστυνόμος δε θα χαρεί αν φάει χτύπημα με πλάστη* και μετά θα μας ντροπιάσουν περισσότερο αν το κάνει Μαρία».

«Διαθέτετε εξαίρετο αισθητήριο», είπε με επιδοκιμασία ο Πουαρό. «Είναι διαθέσιμη η κυρία Χάμπαρντ;»

«Σας πάω πάνω να τη δείτε».

«Μια στιγμή». Ο Πουαρό τον σταμάτησε. «Θυμάστε τη μέρα που εξαφανίστηκαν κάτι γλόμποι του ηλεκτρικού;»

«Α, ναι, θυμάμαι. Αλλά πάει καιρός από τότε. Ένας... δυο... τρεις μήνες πάνε».

«Ποιοι ακριβώς γλόμποι είχαν κλαπεί;»

«Ο ένας στο χολ και νομίζω στο καθιστικό. Κάποιος έκανε φάρσα. Έβγαλε όλους τους γλόμπους».

«Δε θυμάστε την ακριβή ημερομηνία;»

Ο Τζερόνιμο πήρε μια βαθυστόχαστη έκφραση.

«Δε θυμάμαι», είπε. «Αλλά νομίζω ήταν τη μέρα που ήρθε ο αστυνόμος, κάπου τον Φλεβάρη...»

«Αστυνόμος; Από πού κι ως πού είχε έρθει αστυνόμος;»

«Ήρθε να δει την κυρία Νικολέτις σχετικά μ' έναν φοιτητή. Πολύ κακός φοιτητής, από Αφρική είχε έρθει. Δεν πάει δουλειά. Πάει σε γραφείο ανεργίας, παίρνει επίδομα κι έπειτα βρίσκει γυναίκα που βγαίνει με άντρες

για λογαριασμό του. Πολύ κακό αυτό. Η αστυνομία πολύ αντίθετη. Όλα αυτά στο Μάντσεστερ, νομίζω, ή στο Σέφιλντ. Οπότε το 'σκασε από κει κι ήρθε εδώ, αλλά η αστυνομία τον κυνήγησε και μίλησαν για δαύτον με την κυρία Χάμπαρντ. Μάλιστα. Κι εκείνη λέει ο τύπος δεν έμεινε εδώ διότι δεν της άρεσαν τα μούτρα του και τον έδιωξε».

«Μάλιστα. Προσπαθούσαν να τον εντοπίσουν».

«Παρακαλώ;»

«Προσπαθούσαν να τον βρουν;»

«Ναι, ναι, σωστά. Τον βρίσκουν και μετά τον βάζουν φυλακή γιατί εκμεταλλεύεται γυναίκα, και δεν πρέπει να εκμεταλλεύεσαι γυναίκα. Εδώ είναι σοβαρή εστία. Τίποτα τέτοιο δε συμβαίνει εδώ».

«Κι εκείνη τη μέρα εξαφανίστηκαν οι γλόμποι;»

«Ναι. Επειδή ανάβω διακόπτη και δε γίνεται τίποτα. Και πάω καθιστικό και ούτε εκεί γλόμπος, και κοιτάω στο συρτάρι για ανταλλακτικά και βλέπω ότι έχουν κλέψει τους γλόμπους. Οπότε κατεβαίνω κουζίνα και ρωτάω Μαρία μήπως ξέρει πού έχει εύκαιρους γλόμπους... αλλά εκείνη θυμώνει γιατί δεν της αρέσει που έρχεται η αστυνομία και λέει δεν είναι δική της δουλειά οι γλόμποι, οπότε πήρα μόνο κεριά».

Ο Πουαρό απορρόφησε την εν λόγω ιστορία ακολουθώντας τον Τζερόνιμο στα σκαλιά που οδηγούσαν στην κάμαρα της κυρίας Χάμπαρντ.

Ο Πουαρό δέχτηκε ένα εγκάρδιο καλωσόρισμα από την κυρία Χάμπαρντ, που έδειχνε κουρασμένη και ταλαιίωρη. Μεμιάς, άπλωσε ένα φύλλο χαρτί προς το μέρος του.

«Έβαλα τα δυνατά μου, κύριε Πουαρό, και κατέγραψα τα γεγονότα με τη σωστή σειρά, αλλά δε θα έλεγα πως το αποτέλεσμα είναι και εκατό τοις εκατό ακριβές. Βλέπετε, είναι πολύ δύσκολο, όταν αναθυμάσαι μια περίοδο μηνών, να θυμάσαι πότε ακριβώς συνέβη τούτο και τ' άλλο».

«Σας είμαι ολόψυχα ευγνώμων, μαντάμ. Η κυρία Νικολέτις; Πώς είναι;»

«Της έδωσα ένα ηρεμιστικό και ελπίζω να κοιμάται. Έκανε τρομερό σωματά με το ένταλμα. Αρνιόταν να ανοίξει ένα ντουλάπι στην κάμαρά της και ο επιθεωρητής το παραβίασε και χύθηκαν από μέσα ένα σωρό άδεια μπουκάλια μπράντι».

«Α!» είπε ο Πουαρό με ένα επιφώνημα όλο τακτ.

«Κάτι που εξηγεί πολλά», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω πώς δεν το είχα σκεφτεί ως τώρα, έχοντας δει αντίστοιχες ποσότητες μπουκαλιών στη Σιγκαπούρη. Μα, είμαι σίγουρη πως όλα αυτά

δε σας ενδιαφέρουν».

«Όλα με ενδιαφέρουν», είπε ο Πουαρό.

Κάθισε και περιεργάστηκε το χαρτί που του είχε δώσει η κυρία Χάμπαρντ.

«Α!» είπε έπειτα από μερικές στιγμές. «Βλέπω ότι τώρα το σακίδιο βρίσκεται στην κορυφή της λίστας».

«Μάλιστα. Δεν ήταν τρομερά σημαντικό, αλλά τώρα θυμάμαι, μετά βεβαιότητας, ότι συνέβη προτού αρχίσουν να εξαφανίζονται τα κοσμήματα και τα τοιαύτα. Το περιστατικό μπλέχτηκε με ορισμένα προβλήματα που είχαμε σχετικά μ' έναν από τους έγχρωμους φοιτητές μας. Είχε φύγει μια δυο μέρες προτού συμβεί αυτό, και θυμάμαι να λέω ότι μπορεί να ήταν πράξη εκδίκησης εκ μέρους του. Είχαμε, βασικά, κάτι ψιλομπελάδες».

«Α! Κάτι σχετικό μου ανέφερε και ο Τζερόνιμο. Είχατε καλέσει την αστυνομία, νομίζω; Καλά λέω;»

«Ναι. Απ' ό,τι φαίνεται, διεξήγαν μια έρευνα από το Σέφιλντ ή το Μπέρμινγχαμ, ή κάπου εκεί. Η υπόθεση είχε γίνει σκάνδαλο. Επί χρήμασι ασέλγεια και τα συναφή. Αργότερα πέρασε κι από δίκη. Στην πραγματικότητα, είχε μείνει εδώ μόνο τρεις τέσσερις μέρες. Και επειδή δε μου άρεσε η συμπεριφορά του, ο αέρας του, του είπα ότι το δωμάτιό του ήταν πιασμένο κι έπρεπε να φύγει. Δεν εξεπλάγην διόλου όταν ήρθε η αστυνομία. Φυσικά, δεν ήξερα να τους πω πού είχε πάει, αλλά τον εντόπισαν μια χαρά».

«Και κατόπιν τούτου βρήκατε το σακίδιο;»

«Ναι, έτσι νομίζω... δε θυμάμαι σίγουρα. Βλέπετε, ο Λεν Μπέιτσον θα πήγαινε για πεζοπορία και δεν έβρισκε το σακίδιό του πουθενά, κι έκανε κακό χαμό για δαύτο, κι όλοι βαλθήκαμε να ψάχνουμε· με τα πολλά ο Τζερόνιμο το βρήκε καταχωνιασμένη πίσω από τον λέβητα, καταξεσκισμένο. Πολύ παράξενο... και άσκοπο, κύριε Πουαρό».

«Οντως», συμφώνησε ο Πουαρό. «Παράξενο και άσκοπο».

Παρέμεινε σκεπτικός για μερικές στιγμές.

«Και την ίδια εκείνη μέρα, όταν η αστυνομία ήρθε να σας ρωτήσει σχετικά με τον εν λόγω Αφρικανό φοιτητή, ορισμένοι γλόμπι εξαφανίστηκαν... τουλάχιστον, έτσι λέει ο Τζερόνιμο. Συνέβη την ίδια μέρα αυτό;»

«Να σας πω την αλήθεια, δε θυμάμαι. Ναι, ναι, νομίζω ότι έχετε δίκιο, διότι θυμάμαι να κατεβαίνω κάτω με τον επιθεωρητή της αστυνομίας και

να μπαίνω μαζί του στο καθιστικό· είχε αναμμένα κεριά. Θέλαμε να ρωτήσουμε τον Ακιμπόμπο αν ο άλλος νεαρός του είχε μιλήσει καθόλου ή αν του είχε πει πού σκόπευε να μείνει».

«Ποιος άλλος ήταν στο καθιστικό;»

«Α, νομίζω ότι στο μεταξύ είχαν επιστρέψει οι περισσότεροι φοιτητές. Είχε βραδιάσει, ξέρετε, ήταν γύρω στις έξι. Ρώτησα τον Τζερόνιμο για τους γλόμπους και είπε ότι είχαν αφαιρεθεί. Τον ρώτησα γιατί δεν τους αντικατέστησε και μου είπε ότι είχαμε ξεμείνει από γλόμπους.

Εκνευρίστηκα αρκετά, διότι μου φάνηκε ανόητο, αναίτιο καλαμπούρι. Σαν αστείο το είδα τότε, όχι ως κλοπή, αλλά εξεπλάγην που δεν είχαμε άλλους γλόμπους, διότι κατά κανόνα έχουμε μεγάλο απόθεμα. Και πάλι, όμως, δεν το πήρα σοβαρά, κύριε Πουαρό... όχι εκείνη τη στιγμή».

«Οι γλόμποι και το σακίδιο...» είπε στοχαστικά ο Πουαρό.

«Μολαταύτα, μου φαίνεται πιθανόν», είπε η κυρία Χάμπαρντ, «αυτά τα δύο συμβάντα να μην έχουν καμία απολύτως σύνδεση με τις ατασθαλίες της Σίλια. Θυμάστε ότι αρνήθηκε σθεναρά πως είχε αγγίξει το σακίδιο».

«Ναι, ναι, είναι γεγονός. Πόσο σύντομα, έπειτα απ' αυτό, άρχισαν οι κλοπές;»

«Ω Θεούλη μου, κύριε Πουαρό, δε φαντάζεστε πόσο δυσκολεύομαι να τα θυμηθώ όλα αυτά! Για να δω... ήταν Μάρτιος, όχι, Φεβρουάριος... τέλη Φεβρουαρίου. Ναι, ναι, νομίζω ότι η Ζενεβιέβ ανέφερε πως έλειπε το βραχιόλι της περίπου μία εβδομάδα αργότερα. Ναι, κάπου μεταξύ 20 και 25 Φεβρουαρίου».

«Και κατόπιν τούτου οι κλοπές εξακολούθησαν σχεδόν συνεχόμενα;»

«Μάλιστα».

«Και το σακίδιο ανήκε στον Λεν Μπέιτσον;»

«Μάλιστα».

«Και θύμωσε τρομερά με την καταστροφή του;»

«Βασικά, μην το βλέπετε έτσι, κύριε Πουαρό», είπε η κυρία Χάμπαρντ με ένα αμυδρό χαμόγελο. «Ο Λεν Μπέιτσον είναι τέτοιος τύπος νέου, ξέρετε. Ανοιχτόκαρδος, γενναιόδωρος, τρομερά καλοσυνάτος, αλλά έχει χαρακτήρα φλογερό... δε μασάει τα λόγια του».

«Τι περιείχε το σακίδιο... κάτι ξεχωριστό;»

«Α, όχι, ένα συνηθισμένο σακίδιο ήταν».

«Θα μπορούσατε να μου δείξετε ένα παρόμοιο;»

«Α, ναι, σαφώς. Έχει και ο Κόλιν ένα, νομίζω, ολόιδιο. Και ο Νάιτζελ,

επίσης... Στην πραγματικότητα, έχει και ο Λεν ένα τώρα, διότι αναγκάστηκε να πάει να αγοράσει καινούργιο. Οι φοιτητές κατά κανόνα τα αγοράζουν από το μαγαζί στο τέρμα του δρόμου. Είναι εξαιρετικά εφοδιασμένο με κάθε λογής εξοπλισμό για κατασκήνωση και πεζοπορία. Σορτς, υπνόσακους, όλα τα συναφή. Είναι και πολύ φθηνός... πολύ φθηνότερος από τα πολυκαταστήματα».

«Θα μπορούσα να δω ένα από αυτά τα σακίδια, μαντάμ;»

Η κυρία Χάμπαρντ, εξυπηρετική όπως πάντα, τον οδήγησε στο δωμάτιο του Κόλιν Μακνάμπ. Ο ίδιος ο Κόλιν έλειπε, όμως η κυρία Χάμπαρντ άνοιξε την ντουλάπα, έσκυψε και πήρε ένα σακίδιο, το οποίο πρόσφερε στον Πουαρό.

«Ιδού, κύριε Πουαρό. Είναι ακριβώς ίδιο με αυτό που εξαφανίστηκε και βρήκαμε σκισμένο».

«Θα χρειαζόταν επίμονο σκίσιμο», μουρμούρισε ο Πουαρό, καθώς ψηλάφισε με επιδοκιμασία το σακίδιο. «Δεν μπορείς να το κόψεις με ένα απλό ψαλιδάκι του κεντήματος».

«Α, όχι, δε θα περίμενε κανείς ότι... βασικά, ότι θα ήταν δουλειά κοπέλας, λόγου χάρη. Θα χρειαζόταν κάποια δύναμη, θαρρώ. Δύναμη και... μοχθηρία, ξέρετε».

«Ξέρω, πώς. Διόλου ευχάριστο. Πολύ δυσάρεστο ως σκέψη».

«Έπειτα, όταν εν συνεχεία βρέθηκε η μαντίλα της Βάλερι, που είχε γίνει κι αυτή κομμάτι, το πράγμα θύμιζε... πώς να το θέσω... κάποιον ανισόρροπο».

«Α», είπε ο Πουαρό. «Μα, νομίζω πως επ' αυτού κάνετε λάθος, μαντάμ. Δε νομίζω ότι η όλη υπόθεση έχει οτιδήποτε το ανισόρροπο. Νομίζω ότι έκρυβε στόχο, πρόθεση και, τρόπον τινά, μέθοδο».

«Βασικά, θεωρώ πως οι γνώσεις σας επ' αυτών, κύριε Πουαρό, υπερβαίνουν σαφώς τις δικές μου», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Το μόνο που έχω να πω είναι ότι δε μου αρέσει όλο αυτό. Κατά την κρίση μου, έχουμε στην εστία ένα σωρό συμπαθέστατους φοιτητές και θα με δυσχερανούσε τρομερά να πιστέψω ότι ένας εξ αυτών ή μία είναι... βασικά, δε θα ήθελα να ξέρω τι ακριβώς είναι».

Ο Πουαρό είχε προχωρήσει ως την μπαλκονόπορτα. Την άνοιξε και βγήκε στο παλιομοδίτικο μπαλκόνι.

Ο χώρος έβλεπε στο πίσω μέρος του σπιτιού. Κάτω βρισκόταν ένας μικρός κήπος, γεμάτος κάπνα από τις καμινάδες.

«Είναι πιο ήσυχα εδώ απ' ό,τι στην πρόσοψη, υποθέτω», είπε.

«Κατά κάποιον τρόπο. Όμως η οδός Χίκορι δεν είναι στ' αλήθεια πολύβουος δρόμος. Και απ' αυτή τη μεριά, τις νύχτες, έχετε όλα τα γατιά. Σκούζουν, ξέρετε, και αναποδογυρίζουν τα καπάκια των κάδων».

Ο Πουαρό χαμήλωσε το βλέμμα σε τέσσερις κακοπαθημένες όρθιες σταχτοθήκες και σε διάφορα άλλα σκουπίδια.

«Το λεβητοστάσιο πού βρίσκεται;»

«Είναι εκείνη εκεί η πόρτα, δίπλα στο καρβουνιάρικο».

«Μάλιστα».

Κοίταξε κάτω στοχαστικά.

«Ποιοι άλλοι έχουν δωμάτια που βλέπουν σε αυτή την αυλή;»

«Ο Νάιτζελ Τσάπμαν και ο Λεν Μπέιτσον μοιράζονται τη διπλανή κάμαρα».

«Και μετά τη δική τους;»

«Μετά είναι το διπλανό σπίτι και οι κοιτώνες των κοριτσιών. Πρώτα το παλιό δωμάτιο της Σίλια και μετά της Ελίζαμπεθ Τζόνστον και της Πατρίσια Λέιν. Της Βάλερι και της Τζιν Τόμλινσον βλέπουν μπροστά».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά και ξαναμπήκε στην κάμαρα.

«Πολύ τακτικός αυτός ο νέος», μουρμούρισε κοιτώντας γύρω του με επιδοκιμασία.

«Ναι. Η κάμαρα του Κόλιν είναι πάντα στην τρίχα. Ορισμένα αγόρια αφήνουν πίσω τους μαύρο χάλι», σχολίασε η κυρία Χάμπαρντ. «Πού να δείτε το δωμάτιο του Λεν Μπέιτσον». Και πρόσθεσε με επιείκεια: «Αλλά είναι καλό παιδί, κύριε Πουαρό».

«Λέτε ότι τα τρία αυτά σακίδια αγοράστηκαν από το κατάστημα στο τέρμα του δρόμου;»

«Μάλιστα».

«Πώς λέγεται το κατάστημα;»

«Ελάτε τώρα, κύριε Πουαρό, με αυτές τις ερωτήσεις... Πού να θυμάμαι; Μάμπερλεϊ, νομίζω. Ή Κέλσο. Όχι, ξέρω ότι δε μοιάζουν τα ονόματα στην ουσία, αλλά στο μυαλό μου είναι παρόμοια. Αν και φυσικά, για να είμαι ειλικρινής, φταίει ότι είχα δύο γνωστούς, Κέλσο και Μάμπερλεϊ, που έμοιαζαν μεταξύ τους».

«Α», είπε ο Πουαρό. «Αυτός είναι ένας από τους λόγους για όσα με ενθουσιάζουν πάντα. Ο αθέατος συνδετικός κρίκος».

Έριξε άλλη μια ματιά από την μπαλκονόπορτα και κάτω στον κήπο, κι

έπειτα αποχαιρέτησε την κυρία Χάμπαρντ και έφυγε από την εστία.

Προχώρησε στην οδό Χίκορι, ώσπου έφτασε στη γωνία και έστριψε στον κεντρικό δρόμο. Δε δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει το μαγαζί που του είχε περιγράψει η κυρία Χάμπαρντ. Στη βιτρίνα του διέθετε πληθώρα από καλάθια του πικνίκ, σακίδια, θερμός, αθλητικές εξαρτήσεις κάθε λογής, σκελές, χακί πουκάμισα, καπέλα με επένδυση κράνους, αντίσκηνα, μαγιό, λάμπες ποδηλάτων και φακούς· στην πραγματικότητα, πρόσφερε ό,τι πιθανόν μπορεί να χρειαζόταν η αθλούμενη νιότη. Η επωνυμία του καταστήματος, επισήμανε, δεν ήταν ούτε Μάμπερλεϊ ούτε Κέλσο, αλλά Χικς. Αφού περιεργάστηκε προσεκτικά τα εμπορεύματα που υπήρχαν στη βιτρίνα, ο Πουαρό μπήκε στο μαγαζί και συστήθηκε λέγοντας πως ήθελε πολύ να αγοράσει ένα σακίδιο για έναν υποθετικό ανιψιό.

«Κάνει... le camping, βλέπετε», είπε ο Πουαρό, με όλο τον ξενικό αέρα του. «Πάει με άλλους φοιτητές, όλοι με τα πόδια, και ό,τι χρειάζεται το παίρνει μαζί του στην πλάτη, και τα αμάξια και τα φορτηγά που περνάνε τον παίρνουν μαζί τους».

Ο ιδιοκτήτης, ένας μικροκαμωμένος εξυπηρετικός άνδρας με αμμουδερά ξανθά μαλλιά, έσπευσε να αποκριθεί.

«Α, οτοστόπ», είπε. «Όλοι το κάνουν τη σήμερον ημέρα. Τα λεωφορεία και τα τρένα, βέβαια, πρέπει να χάνουν ένα σωρό λεφτά. Ορισμένοι από αυτούς τους νέους γυρνούν ολάκερη την Ευρώπη με οτοστόπ. Λοιπόν, εσείς, κύριε, αυτό που χρειάζεστε είναι σακίδιο. Ένα οποιοδήποτε σακίδιο;»

«Απ' ό,τι καταλαβαίνω. Έχετε ποικιλία, λοιπόν;»

«Έχουμε ένα δυο πιο ελαφριά μοντέλα για τις κοπέλες, αλλά τούτο δω είναι το εμπόρευμα που πωλείται πιο συχνά. Είναι γερό, ανθεκτικό, αντέχει τη φθορά και είναι πάμφθηνο».

Έβγαλε ένα χοντρό σακίδιο από караβόπανο, το οποίο ήταν, εξ όσων μπορούσε να κρίνει ο Πουαρό, πανομοιότυπο με αυτό που είχε δει στο δωμάτιο του Κόλιν. Ο Πουαρό το περιεργάστηκε, έκανε ακόμα μερικές εξωτικές και περιττές ερωτήσεις, και στο τέλος το αγόρασε.

«Ναι, ναι, πουλάμε κάμποσα από δαύτα τελευταία», είπε ο άνδρας καθώς το τύλιγε σε δέμα.

«Εδώ γύρω μένουν πολλοί φοιτητές σε εστίες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Η γειτονιά έχει πολλούς φοιτητές».

«Είναι κι ένα κατάλυμα, νομίζω, στην οδό Χίκορι...»

«Α, ναι, έχω πολλούς νεαρούς πελάτες από κει. Και κοπέλες. Συνήθως έρχονται για είδη εξοπλισμού πριν από τις εξορμήσεις τους. Είμαι πιο φτηνός από τα πολυκαταστήματα, όπως τονίζω πάντα. Ιδού, κύριε, και είμαι βέβαιος ότι ο ανιψιός σας θα ενθουσιαστεί από το πόσο χρήσιμο θα του φανεί τούτο δω».

Ο Πουαρό τον ευχαρίστησε και βγήκε με το δέμα του.

Είχε κάνει μόλις ένα δυο βήματα, όταν ένα χέρι έπεσε στον ώμο του.

Ήταν ο επιθεωρητής Σαρπ.

«Και ό,τι ήθελα να σας δω», είπε ο Σαρπ.

«Ολοκληρώσατε την έρευνα της εστίας;»

«Την έψαξα την εστία, αλλά δε νομίζω ότι κατάφερα και πολλά. Έχει εδώ δίπλα ένα μαγαζί που φτιάχνει συμπαθή σάντουιτς και σερβίρει καφέ. Ελάτε μαζί μου, αν δεν είστε βιαστικός. Θα ήθελα να μιλήσουμε».

Το μαγαζί με τα σάντουιτς ήταν σχεδόν έρημο. Οι δύο άνδρες μετέφεραν τα πιάτα τους σε ένα τραπεζάκι στη γωνία.

Εκεί, ο Σαρπ εξιστόρησε τα αποτελέσματα της ανάκρισης των φοιτητών.

«Το μόνο άτομο εναντίον του οποίου διαθέτουμε τα όποια αποδεικτικά στοιχεία είναι ο Τσάπμαν», είπε. «Και ακόμα και σ' αυτόν παραείναι πολλά! Τρία είδη δηλητηρίου είχαν περάσει από τα χέρια του! Μα, δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι έτρεφε μίσος για τη Σίλια Όστιν και δε νομίζω ότι θα ήταν τόσο ανυπόκριτος στις ενέργειές του, αν ήταν στ' αλήθεια ένοχος».

«Αυτό μας οδηγεί σε άλλα ενδεχόμενα...»

«Ναι, όλα αυτά τα πράγματα μες στο συρτάρι. Πόση ανοησία!»

Συνέχισε μιλώντας για την Ελίζαμπεθ Τζόνστον και όσα είχε δηλώσει πως της είχε πει η Σίλια.

«Αν αυτό που είπε αληθεύει, είναι σημαντικό».

«Τρομερά σημαντικό», συμφώνησε ο Πουαρό.

Ο επιθεωρητής πρόφερε αργά μια φράση από μάλλον είχε διαβάσει κάπου: «*Την επαύριον θα γνωρίζω περισσότερα*».

«Κι έτσι... η επαύριον δεν έρχεται ποτέ για τη δόλια κοπέλα. Η έρευνα στην εστία... απέφερε τίποτα;»

«Ήταν ένα δυο πράγματα που μου φάνηκαν... πώς να το θέσω... μάλλον αναπάντεχα».

«Όπως;»

«Η Ελίζαμπεθ Τζόνστον είναι μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Βρήκαμε την κάρτα του κόμματος στα πράγματά της».

«Μάλιστα», είπε σκεπτικός ο Πουαρό. «Αυτό είναι όντως ενδιαφέρον».

«Δε θα το περίμενες», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. «Ούτε εγώ το περίμενα, μέχρι χθες που την ανέκρινα. Έχει πολύ ζωνήρη προσωπικότητα η νεαρά».

«Θα έλεγα πως συνιστά αξιόλογο νέο μέλος του κόμματος», είπε ο Ηρακλής Πουαρό. «Πρόκειται για κοπέλα σπάνιας ευφυΐας...»

«Εγώ το βρήκα ενδιαφέρον», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ, «διότι ποτέ δεν αναφερόταν κραυγαλέα στις πολιτικές της συμπάθειες, καταπώς φαίνεται. Στην εστία το έχει κρατήσει μυστικό. Δεν ξέρω κατά πόσον έχει σχέση με την υπόθεση της Σίλια Όστιν, εννοώ, αλλά είναι κάτι που πρέπει να έχουμε υπ' όψιν».

«Τι άλλο βρήκατε;»

Ο επιθεωρητής Σαρπ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

«Η δεσποινίς Πατρίσια Λέιν στο συρτάρι της είχε ένα μαντίλι τρομερά λεκιασμένο με πράσινο μελάνι».

Τα φρύδια του Πουαρό υψώθηκαν.

«Πράσινο μελάνι; Η Πατρίσια Λέιν! Ωστε ίσως να ήταν αυτή που πήρε το μελάνι, το έχυσε στα χαρτιά της Ελίζαμπεθ Τζόνστον και κατόπιν σκούπισε τα χέρια της. Μα, το δίχως άλλο...»

«Το δίχως άλλο, δε θα ήθελε να στρέψει τις υποψίες στον αγαπημένο της Νάιτζελ», ολοκλήρωσε ο Σαρπ.

«Αυτό θα περίμενε κανείς. Βέβαια, μπορεί κάποιος άλλος να έχωσε το μαντίλι στο συρτάρι της».

«Πολύ πιθανό».

«Τίποτε άλλο;»

«Βασικά», είπε ο Σαρπ και στοχάστηκε για μερικές στιγμές. «Απ' ό,τι φαίνεται, ο πατέρας του Λέοναρντ Μπέιτσον νοσηλεύεται στο Ψυχιατρείο Λόνγκγουιθ Βέλ ως μόνιμος τρόφιμος. Δε θεωρώ πως έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όμως...»

«Όμως ο πατέρας του Λεν Μπέιτσον είναι παράφρων. Πιθανότατα δεν έχει σημασία, όπως λέτε, αλλά πρόκειται για ένα γεγονός που οφείλουμε να φυλάξουμε στη μνήμη μας. Θα ήταν ίσως ενδιαφέρον να γνωρίζαμε τι είδους μανία έχει».

«Ο Μπέιτσον είναι συμπαθής νέος», είπε ο Σαρπ, «αν και βεβαίως, όταν θυμώνει, γίνεται ανεξέλεγκτος».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά. Ξάφνου θυμήθηκε τη Σίλια Όστιν,

ολοζώντανη, να του λέει: *Εννοείται πως δε θα έσκιζα σακίδιο. Έτσι κι αλλιώς, έγινε πάνω στον θυμό.* Πώς ήξερε ότι επρόκειτο για έκρηξη θυμού; Είχε δει τον Λεν Μπέιτσον να ξεσκίζει το σακίδιο; Επανήλθε στο παρόν κι άκουσε τον Σαρπ να λέει, χαμογελώντας πλατιά:

«...και ο κύριος Αχμέντ Αλί έχει εκτεταμένη συλλογή πορνογραφίας και ερωτικών καρτ ποστάλ, πράγμα που εξηγεί γιατί έγινε έξω φρενών με την έρευνά μου».

«Συναντήσατε πολλές διαμαρτυρίες;»

«Κάμποσες. Μια Γαλλίδα έπαθε υστερική κρίση και ένας Ινδός, ονόματι Τσάντρα Λαλ, με απείλησε με διεθνές επεισόδιο. Είχε μερικά φυλλάδια ανατρεπτικού περιεχομένου στα υπάρχοντά του... τη συνήθη νερόβραστη προπαγάνδα... ενώ ένας από τους Δυτικοαφρικανούς είχε μερικά εξόχως τρομακτικά σουβενίρ και φετίχ. Ναι, το ένταλμα έρευνας σαφώς σου αποκαλύπτει την αλλόκοτη πλευρά της ανθρώπινης φύσης. Ακούσατε για την κυρία Νικολέτις και το κλειδωμένο ντουλάπι της;»

«Ναι, κάτι πήρε τ' αυτί μου».

Ο επιθεωρητής Σαρπ χασκογέλασε.

«Δεν έχω δει τόσα μαζεμένα άδεια μπουκάλια μπράντι στη ζωή μου! Και είχε αφρίσει, να πέσει να μας φάει!»

Γέλασε κι έπειτα, απότομα, σοβάρεψε.

«Όμως δε βρήκαμε αυτό που αναζητούσαμε», είπε. «Τα μόνα διαβατήρια ήταν απολύτως νόμιμα».

«Δεν μπορεί να περιμένετε πως ένα αντικείμενο, όπως το πλαστό διαβατήριο, θα ξεχαστεί μες στη μέση για να το βρείτε εσείς, mon ami. Δεν είχε διεξαχθεί ποτέ επίσημη έρευνα στο 26 της οδού Χίκορι για το διαβατήριο, έτσι δεν είναι; Το τελευταίο εξάμηνο, ας πούμε...»

«Όχι. Θα σας πω τις μόνες περιστάσεις κατά τις οποίες επισκεφθήκαμε την εστία... εντός του χρονικού πλαισίου που αναφέρετε».

Τις ανέφερε καταλεπτώς.

Ο Πουαρό άκουγε συνοφρυωμένος.

«Όλα αυτά δε βγάζουν νόημα», είπε και κούνησε το κεφάλι. «Η κατάσταση θα αποκτήσει νόημα αν την πιάσουμε από την αρχή».

«Τι θα χαρακτηρίζατε αρχή, Πουαρό;»

«Το σακίδιο, φίλε μου», είπε ο Πουαρό σιγανά. «Το σακίδιο. Όλα αυτά άρχισαν με ένα σακίδιο».

Η κυρία Νικολέτις ανέβηκε τα σκαλιά του υπογείου, όπου είχε μόλις κατορθώσει να εξοργίσει τόσο τον Τζερόνιμο όσο και την ευέξαπτη Μαρία.

«Ψεύτες και κλέφτες!» είπε η κυρία Νικολέτις με βροντερή, θριαμβική φωνή. «Όλοι οι Ιταλοί είναι ψεύτες και κλέφτες!»

Η κυρία Χάμπαρντ, που μόλις κατέβαινε τη σκάλα, έβγαλε έναν κοφτό, εκνευρισμένο στεναγμό.

«Είναι κρίμα», είπε, «που τους αναστατώνετε την ώρα που ετοιμάζουν το δείπνο».

«Και τι με νοιάζει;» είπε η κυρία Νικολέτις. «Εγώ δεν πρόκειται να δειπνήσω εδώ».

Η κυρία Χάμπαρντ κατέπνιξε την κοφτερή απάντηση που της ήρθε στα χείλη.

«Θα γυρίσω, ως συνήθως, τη Δευτέρα», είπε η κυρία Νικολέτις.

«Μάλιστα, κυρία Νικολέτις».

«Και πείτε, παρακαλώ, σε κάποιον να επιδιορθώσει το φύλλο του ντουλαπιού μου, Δευτέρα πρωί πρωί. Ο λογαριασμός θα πάει στην αστυνομία, καταλάβετε; Στην αστυνομία!»

Η κυρία Χάμπαρντ είχε όψη αμφιβολίας.

«Και θέλω καινούργιους ηλεκτρικούς γλόμπους στους σκοτεινούς διαδρόμους... πιο δυνατούς. Οι διάδρομοι είναι θεοσκότεινοι».

«Είχατε πει ρητά ότι θέλατε γλόμπους χαμηλής έντασης στους διαδρόμους... για λόγους οικονομίας».

«Αυτό ήταν την περασμένη εβδομάδα», είπε απότομα η κυρία Νικολέτις. «Τώρα... είναι αλλιώς τα πράγματα. Τώρα κοιτάω πίσω από τον ώμο μου και αναρωτιέμαι διαρκώς ποιος μ' ακολουθεί».

Άραγε η εργοδότριά της δραματοποιούσε την κατάσταση, αναρωτήθηκε η κυρία Χάμπαρντ, ή μήπως όντως φοβόταν κάποιον ή κάτι; Η κυρία Νικολέτις είχε τόσο μόνιμο το χούι της υπερβολής, που ποτέ δεν ήξερες πόση ακριβώς σημασία να δώσεις στις δηλώσεις της.

Η κυρία Χάμπαρντ είπε με τόνο αμφίβολο:

«Είστε βέβαιη ότι πρέπει να βγείτε μόνη σας; Μήπως θέλετε να έρθω κι εγώ μαζί σας;»

«Θα είμαι πιο ασφαλής εκεί απ' ό,τι εδώ, αυτό σας το υπογράφω!»

«Μα, τι ακριβώς φοβάστε; Αν ήξερα, ενδεχομένως να μπορούσα...»

«Δε σας αφορά. Δε λέω τίποτα. Το βρίσκω αφόρητο που με περιλούζετε συνέχεια με ερωτήσεις».

«Συγγνώμη. Είμαι βέβαιη...»

«Και τώρα προσβληθήκατε». Η κυρία Νικολέτις της χαμογέλασε πλατιά, με πρόσωπο που έλαμπε. «Είμαι δύστροπη και αγενής... σαφώς. Αλλά είναι πολλά που με βασανίζουν. Και να θυμάστε ότι σας εμπιστεύομαι και στηρίζομαι σε εσάς. Τι θα έκανα χωρίς εσάς, αγαπητή μου κυρία Χάμπαρντ, ούτε κι εγώ ξέρω. Ορίστε, σας χαιρετώ μ' ένα φιλί στον αέρα. Καλό Σαββατοκύριακο! Καλό βράδυ!»

Η κυρία Χάμπαρντ την είδε να βγαίνει από την εξώπορτα και να την κλείνει στο διάβα της. Εκτονώνοντας τα αισθήματά της με ένα μάλλον ανεπαρκές «Αν είναι ποτέ δυνατόν», η κυρία Χάμπαρντ γύρισε προς τα σκαλιά της κουζίνας.

Η κυρία Νικολέτις κατέβηκε τα μπροστινά σκαλιά του κτιρίου, πέρασε την πύλη και έστριψε αριστερά. Η οδός Χίκορι ήταν αρκετά φαρδιά. Τα σπίτια βρίσκονταν σε απόσταση από τον δρόμο, στο βάθος των κήπων τους. Στο τέρμα του δρόμου, μερικά λεπτά περπάτημα από το 26, βρισκόταν μία από τις κεντρικές λεωφόρους του Λονδίνου, κατά μήκος της οποίας περνούσαν με βουή τα φορτηγά. Στην άκρη του δρόμου είχε φανάρια για πεζούς, καθώς και μία παμπ, Το Κολιέ της Βασίλισσας, στη γωνία. Η κυρία Νικολέτις προχωρούσε καταμεσής του πεζοδρομίου και κάθε τόσο έριχνε αγωνιώδεις ματιές πίσω της, μα δεν υπήρχε ψυχή. Τάχυνε λίγο το βήμα καθώς πλησίαζε το Κολιέ της Βασίλισσας. Ρίχνοντας άλλη μια βιαστική ματιά πίσω της, τρύπωσε, μάλλον ένοχα, στην παμπ.

Σιγοπίνοντας το διπλό μπράντι που είχε παραγγείλει, το σθένος της αναζωπυρώθηκε. Δεν έμοιαζε πλέον με την προηγούμενη φοβισμένη, αγχωμένη γυναίκα. Η έχθητά της για την αστυνομία, ωστόσο, δεν είχε καταλαγιάσει. Μέσα από τα δόντια της ψέλλισε «Γκεστάπο! Θα μου το πληρώσουν! Ναι, θα μου το πληρώσουν!» και αποτελείωσε το ποτό της. Παρήγγειλε κι άλλο και στοχάστηκε μελαγχολικά τα πρόσφατα συμβάντα. Ατυχές, τρομερά ατυχές που η αστυνομία είχε ανακαλύψει, με τέτοια αγένεια, τα κρυφά της αποθέματα· ήταν μάταιο να ελπίζει ότι η είδηση δε

θα έκανε τον γύρο των φοιτητών και των λοιπών. Η κυρία Χάμπαρντ θα ήταν διακριτική, ενδεχομένως, ή μπορεί και να μην ήταν, διότι, στην ουσία, μπορούσες ποτέ να εμπιστευτείς και κανέναν... Αυτά τα πράγματα πάντα μαθαίνονται. Ο Τζερόνιμο το ήξερε. Πιθανότατα το είχε κιόλας πει στη γυναίκα του κι εκείνη θα το έλεγε στις καθαρίστριες και η είδηση θα διασπειρόταν όλο και περισσότερο, ώσπου... Η κυρία Νικολέτις τινάχτηκε με δύναμη στο άκουσμα μιας φωνής πίσω της.

«Α, κυρία Νικ, δεν ήξερα ότι ήταν το στέκι σας το μαγαζί».

«Α, εσύ είσαι...» είπε εκείνη. «Νόμιζα...»

«Ποιος νομίσате πως ήταν; Ο Κακός Λύκος; Τι πίνετε; Πιείτε άλλο ένα, κερασμένο από μένα».

«Τα άγχη φταίνε», εξήγησε όλο αξιοπρέπεια η κυρία Νικολέτις. «Οι αστυνόμοι που σκαλίζουν το σπίτι μου, που φέρνουν αναστάτωση. Η δόλια μου καρδιά. Πρέπει να την προσέχω την καρδιά μου. Δε μ' αρέσει το ποτό, μα, ειλικρινά, χωρίς αυτό είμαι τρομερά αδύναμη. Και σκέφτηκα ότι μια στάλα μπράντι...»

«Φάρμακο το μπράντι. Ορίστε».

Η κυρία Νικολέτις έφυγε από το Κολιέ της Βασίλισσας λίγο μετά, νιώθοντας αναζωογονημένη και πανευτυχής. Δε θα έπαιρνε το λεωφορείο, αποφάσισε. Ήταν τόσο γλυκιά η νύχτα, που ο αέρας θα της έκανε καλό. Ναι, σαφώς το αεράκι θα την ωφελούσε. Δεν παραπατούσε ακριβώς, αλλά ήταν μια ιδέα ασταθής. Ένα μπράντι λιγότερο, ενδεχομένως, θα ήταν συνετότερο, όμως σε λίγο ο δροσερός αέρας θα της καθάριζε το κεφάλι. Στο κάτω κάτω, ποιος είπε ότι μια κυρία δεν μπορεί να πίνει ένα ποτηράκι στην κάμαρά της μια στο τόσο; Πού το επιλήψιμο; Δεν ήταν, να πεις, ότι είχε επιτρέψει ποτέ στον εαυτό της να μεθύσει. Να μεθύσει; Εννοείται πως ποτέ δεν ήταν μεθυσμένη. Και, τέλος πάντων, αν δεν τους άρεσε, αν την εκνεύριζαν, κοντοζύγωνε η ώρα που θα τους έλεγε πού να πάνε! Ήξερε κι αυτή ένα δυο πραγματάκια, έτσι; Τι κι αν δεν της άρεσε να ανοίγει αδιακρίτως το στόμα της! Η κυρία Νικολέτις τίναξε φιλοπόλεμα το κεφάλι κι έκανε μια απότομη στροφή για να αποφύγει ένα ταχυδρομικό κουτί που ερχόταν καταπάνω της απειλητικά. Αναμφίβολα, το κεφάλι της γύριζε ελαφρώς. Αν έκλεινε τα μάτια για μια δυο στιγμές...

Ο αστυφύλακας Μποτ διέσχιζε μεγαλοπρεπώς την περιοχή του, όταν τον

πλεύρισε ένας συνεσταλμένος υπάλληλος.

«Είναι μια κυρία πεσμένη εκεί κάτω, κύριε αξιωματικέ... πρέπει να λιποθύμησε ή κάτι τέτοιο. Έχει σωριαστεί σαν κουβάρι».

Ο αστυφύλακας Μποτ έστρεψε τα ζωηρά βήματά του προς την κατεύθυνση που του υπέδειξαν, και έσκυψε πάνω από τη σωριασμένη μορφή. Μια έντονη οσμή μπράντι επιβεβαίωσε τις υποψίες του.

«Ξεράθηκε», είπε. «Απ' το μεθύσι. Α, μην ανησυχείτε, κύριε, θα το αναλάβουμε εμείς».

Ο Ηρακλής Πουαρό, έχοντας τελειώσει το κυριακάτικο πρωινό του, σκούπισε με προσοχή κάθε ίχνος της ζεστής σοκολάτας από τα μουστάκια του και πέρασε στο καθιστικό του.

Αραδιασμένα τακτικά πάνω στο τραπέζι βρίσκονταν τέσσερα σακίδια, όλα τους με την τιμή ακέραιη – συνεπεία των οδηγιών που είχε δώσει στον Τζορτζ. Ο Πουαρό έβγαλε από το περιτύλιγμά του το σακίδιο που είχε αγοράσει προχθές και το έβαλε μαζί με τα άλλα. Το αποτέλεσμα ήταν ενδιαφέρον. Το σακίδιο που είχε αγοράσει από τον κύριο Χικς δεν έδειχνε, εξ όσων μπορούσε να κρίνει, ουδόλως κατώτερο των σακιδίων που ο Τζορτζ είχε αγοράσει από διάφορα άλλα καταστήματα. Όμως ήταν αισθητά φθηνότερο.

«Ενδιαφέρον», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

Κοίταξε επίμονα τα σακίδια.

Έπειτα, τα περιεργάστηκε λεπτομερώς: το εσωτερικό και το εξωτερικό, τα γύρισε το μέσα έξω, ψηλάφισε τις ραφές, τις τσέπες, τις λαβές. Έπειτα σηκώθηκε, πήγε στο μπάνιο και επέστρεψε με ένα μικρό μαχαίρι για τους κάλους. Γυρνώντας το σακίδιο που είχε αγοράσει από τον κύριο Χικς το μέσα έξω, επιτέθηκε στον πάτο με το μαχαιράκι. Μεταξύ της εσωτερικής φόδρας και του πάτου υπήρχε ένα χοντρό κομμάτι κυματιστού υλικού που έμοιαζε με χοντρό ραβδωτό χαρτόνι. Ο Πουαρό κοίταξε το διαμελισμένο σακίδιο με τρομερή περιέργεια.

Εν συνεχεία βάλθηκε να σκίζει και τα υπόλοιπα σακίδια.

Στο τέλος, έκανε πίσω και επιθεώρησε το μέγεθος της καταστροφής που είχε μόλις επιφέρει.

Πήρε το τηλέφωνο προς το μέρος του και, έπειτα από μία βραχεία καθυστέρηση, κατάφερε να συνδεθεί με τον επιθεωρητή Σαρπ.

«Ακούστε, mon cher», είπε. «Θέλω να μάθω μόνο δύο πράγματα». Από την πλευρά του επιθεωρητή Σαρπ ακούστηκε κάτι σαν χάχανο. «Ξέρω δυο πράγματα για μια φοράδα / και το ένα είναι μάλλον χοντράδα», σχολίασε.

«Παρακαλώ;» είπε ο Πουαρό σαστισμένος. «Τίποτα. Τίποτα. Ένα ποιηματάκι που ήξερα παλιά. Ποια είναι τα δύο πράγματα που θέλετε να μάθετε;»

«Αναφέρατε χθες ορισμένες έρευνες της αστυνομίας στην οδό Χίκορι κατά το τελευταίο τρίμηνο. Θα μπορούσατε να μου πείτε τις συγκεκριμένες ημερομηνίες, καθώς και τι ώρα πραγματοποιήθηκαν οι επισκέψεις;»

Ο επιθεωρητής δεν άργησε να επιστρέψει στο τηλέφωνο.

«Πρώτη έρευνα, ως προς τον Ινδό που διένεμε ανατρεπτική προπαγάνδα, 18 Δεκεμβρίου του περασμένου έτους... στις 3.30 μ.μ.».

«Πολύ παλιά».

«Έρευνα υπ' όψιν Μόνταγκιου Τζόουνς, Ευρασιάτη, που καταζητούνταν σχετικά με τη δολοφονία της δεσποινίδος Άλις Κομπ, εκ Κέμπριτζ... 24 Φεβρουαρίου... 5.30 μ.μ. Έρευνα αναφορικά με τον Ουίλιαμ Ρόμπινσον, γηγενή της Δυτικής Αφρικής, καταζητούμενο από την αστυνομία του Σέφιλντ... 6 Μαρτίου, 11 π.μ.».

«Α! Σας ευχαριστώ!»

«Αλλά αν θεωρείτε ότι οποιαδήποτε από αυτές τις υποθέσεις θα μπορούσε να συνδέεται με...»

Ο Πουαρό τον διέκοψε.

«Όχι, δεν έχουν καμία σχέση. Με ενδιαφέρει μόνο η ώρα της ημέρας κατά την οποία πραγματοποιήθηκαν οι επισκέψεις».

«Τι σκαρώνετε, Πουαρό;»

«Ανατέμνω σακίδια, φίλε μου. Τρομερά ενδιαφέρον», είπε και κατέβασε απαλά το ακουστικό.

Έβγαλε από το πορτοφόλι του την επιμελημένη λίστα που του είχε δώσει την προηγούμενη μέρα η κυρία Χάμπαρντ. Είχε ως εξής:

Σακίδιο (του Λεν Μπέιτσον)

Ηλεκτρικοί γλόμποι

Βραχιόλι (της Ζενεβιέβ)

Διαμαντένιο δαχτυλίδι (της Πατρίσια)

Πούδρα (της Ζενεβιέβ)

Βραδινό γοβάκι (της Σάλι)
Κραγιόν (της Ελίζαμπεθ Τζόνστον)
Σκουλαρίκια (της Βάλερι)
Στηθοσκόπιο (του Λεν Μπέιτσον)
Άλατα μπάνιου (;)
Κομματιασμένη μαντίλα (της Βάλερι)
Παντελόνι (του Κόλιν)
Βιβλίο μαγειρικής (;)
Βορικό οξύ (του Τσάντρα Λαλ)
Καρφίτσα με στρας (της Σάλι)
Μελάνι χυμένο στις σημειώσεις της Ελίζαμπεθ
(Έβαλα τα δυνατά μου. Δεν είναι απολύτως ακριβές. Λ. Χάμπαρντ)

Ο Πουαρό περιεργάστηκε κάμποσο τη λίστα.

Αναστέναξε και μονολόγησε σιγανά: «Ναι... σαφώς... πρέπει να αποκλείσουμε τα ασήμαντα αντικείμενα...»

Είχε μια ιδέα ποιος μπορούσε να τον βοηθήσει σε αυτό. Ήταν Κυριακή. Οι περισσότεροι φοιτητές θα ήταν στην εστία.

Κάλεσε το 26 της οδού Χίκορι και ζήτησε να μιλήσει με τη δεσποινίδα Βάλερι Χόμπχαους. Μια κλειστή, έντονα λαρυγγική φωνή έδειχνε να αμφιβάλλει κατά πόσο η Βάλερι θα είχε σηκωθεί ακόμα, αλλά είπε ότι θα πήγαινε να δει.

Έπειτα από λίγο άκουσε μια μπάσα, βραχνή φωνή:

«Σας ομιλεί η Βάλερι Χόμπχαους».

«Εδώ Ηρακλής Πουαρό. Με θυμάστε;»

«Φυσικά, κύριε Πουαρό. Πώς μπορώ να βοηθήσω;»

«Θα ήθελα, αν είναι δυνατόν, να συζητούσαμε ένα δυο πράγματα».

«Σαφώς».

«Μπορώ, λοιπόν, να περάσω από την οδό Χίκορι;»

«Μάλιστα. Θα σας περιμένω. Θα πω στον Τζερόνιμο να σας φέρει στην κάμαρά μου. Τις Κυριακές είμαστε ο ένας πάνω στον άλλο».

«Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Χόμπχαους. Ειλικρινά ευγνώμων».

Ο Τζερόνιμο άνοιξε με μια περίτεχνη κίνηση την πόρτα στον Πουαρό και κατόπιν, σκύβοντας προς το μέρος του, μίλησε με τον συνήθη συνωμοτικό τόνο του.

«Σας ανεβάζουμε στη δεσποινίς Βάλερι πολύ ήσυχα. Ήσυχα, σουτ,

σουτ!»

Φέρνοντας το δάχτυλο στα χείλη, τον οδήγησε στη σκάλα και από εκεί σε ένα ευρύχωρο δωμάτιο με θέα στην οδό Χίκορι. Ήταν καλόγουστα επιπλωμένο και αρκετά πολυτελές για χώρο που συνδύαζε καθιστικό και κρεβατοκάμαρα. Το ντιβάνι ήταν καλυμμένο με ένα φθαρμένο αλλά πανέμορφο περσικό χαλί και είχε ένα ελκυστικό καρυδένιο σεκρετέρ Κουίν Αν, που ο Πουαρό θεώρησε πιθανόν να αποτελούσε αυθεντικό κομμάτι της επίπλωσης της εστίας.

Η Βάλερι Χόμπχαους στεκόταν έτοιμη να τον καλωσορίσει. Έδειχνε κουρασμένη, κατά τη γνώμη του, και είχε μαύρους κύκλους στα μάτια.

«Μα, είστε περίφημα εδώ!» είπε στα γαλλικά ο Πουαρό προϋπαντώντας την. «Είναι σικ. Έχει ατμόσφαιρα».

Η Βάλερι χαμογέλασε.

«Μένω εδώ πολύ καιρό», είπε. «Δυόμισι χρόνια. Κοντά τρία. Έχω απλώσει ρίζες, λίγο πολύ, και έχω φέρει δικά μου αντικείμενα».

«Δεν είστε φοιτήτρια, έτσι, μαντμαζέλ;»

«Α, όχι. Ασχολούμαι με το εμπόριο. Εργάζομαι».

«Σε εταιρεία καλλυντικών... σωστά;»

«Ναι. Είμαι μία απ' τις εμπορούς του Σαμπρίνα Φερ... είναι ένα σαλόνι ομορφιάς. Στην πραγματικότητα, έχω κι ένα μικρό μερίδιο στην επιχείρηση. Προωθούμε και μια σειρά άλλα, παράπλευρα προϊόντα πέρα από είδη ομορφιάς. Αξεσουάρ, τέτοια πράγματα. Μικρές παρισινές καινοτομίες. Και αυτός είναι ο τομέας μου».

«Ταξιδεύετε σχετικά συχνά στο Παρίσι και στην Ευρώπη;»

«Α, ναι, μια φορά τον μήνα, ενίοτε και πιο συχνά».

«Ζητώ συγγνώμη», είπε ο Πουαρό, «αν γίνομαι υπερβολικά περίεργος...»

«Και γιατί όχι;» τον έκοψε απότομα. «Στις περιστάσεις που βρισκόμαστε πρέπει όλοι να υπομείνουμε την περιέργεια. Χθες απάντησα σε ένα σωρό ερωτήσεις του επιθεωρητού Σαρπ. Νομίζω θα σας πήγαινε καλύτερα μια καρέκλα με όρθια ράχη απ' ό,τι μια χαμηλή πολυθρόνα, κύριε Πουαρό».

«Επιδεικνύετε οξυδέρκεια, μαντμαζέλ». Ο Πουαρό κάθισε προσεκτικά και μονοκόμματα σε μια καρέκλα με ψηλή ράχη και μπράτσα.

Η Βάλερι κάθισε στο χαμηλό ντιβάνι. Του πρόσφερε ένα τσιγάρο, πήρε ένα κι εκείνη και το άναψε. Ο Πουαρό την περιεργάστηκε επιμελώς. Είχε μια αγχώδη, λιγνή γοητεία που του φαινόταν πιο ελκυστική από τα συνήθη πρότυπα ομορφιάς. *Ευφυής και γοητευτική γυναίκα*, σκέφτηκε.

Αναρωτήθηκε αν η νευρικότητά της ήταν αποτέλεσμα της πρόσφατης έρευνας ή αν επρόκειτο για φυσικό συστατικό του χαρακτήρα της. Θυμήθηκε πως είχε κάνει λίγο πολύ την ίδια σκέψη για εκείνη το βράδυ που είχε έρθει να δειπνήσει.

«Ο επιθεωρητής Σαρπ σάς υπέβαλε σε ερωτήσεις;» ρώτησε.

«Ναι, μάλιστα».

«Και του είπατε όλα όσα γνωρίζετε;»

«Ασφαλώς».

«Αναρωτιέμαι», είπε ο Πουαρό, «αν αυτό αληθεύει».

Η κοπέλα τον κοίταξε με μια έκφραση ειρωνείας.

«Δεν ακούσατε τις απαντήσεις μου στον επιθεωρητή Σαρπ, οπότε δεν μπορείτε να το κρίνετε», απάντησε.

«Α, όχι. Μία από τις μικρές ιδέες μου είναι μόνο. Μου έρχονται, ξέρετε... αυτές οι μικρές ιδέες. Εδώ μέσα». Και χτύπησε απαλά το κεφάλι του.

Θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει ότι ο Πουαρό, όπως έκανε ενίοτε, παρίστανε εσκεμμένα τον τσαρλατάνο. Η Βάλερι, ωστόσο, δε χαμογέλασε. Τον κοιτούσε με ευθύβολο βλέμμα. Όταν μίλησε, ο τόνος της ήταν κάπως απότομος.

«Να περάσουμε στο θέμα μας, κύριε Πουαρό;» ρώτησε. «Ειλικρινά, δεν ξέρω πού το πάτε».

«Μα, ασφαλώς, δεσποινίς Χόμπχαους», είπε και έβγαλε από την τσέπη του ένα πακετάκι.

«Μπορείτε, υποθέτω, να μαντέψετε τι έχω εδώ μέσα;»

«Δεν είμαι μάντισσα, κύριε Πουαρό. Δεν μπορώ να διαπεράσω το χαρτί περιτυλίγματος με το βλέμμα».

«Εδώ μέσα έχω», είπε ο Πουαρό, «το δαχτυλίδι που εκλάπη από τη δεσποινίδα Πατρίσια Λέιν».

«Το δαχτυλίδι των αρραβώνων; Θέλω να πω, των αρραβώνων της μητέρας της; Μα, από πού κι ως πού το έχετε εσείς;»

«Της ζήτησα να μου το δανείσει πριν από μια δυο μέρες».

Τα κάπως έκπληκτα φρύδια της Βάλερι καβάλησαν ξανά το μέτωπό της.

«Μάλιστα», σχολίασε.

«Με ενδιέφερε το δαχτυλίδι», είπε ο Πουαρό. «Με ενδιέφερε στην εξαφάνισή του, στην επιστροφή του και σ' ό,τι άλλο είχε σχέση με δαύτο. Οπότε, ζήτησα από τη δεσποινίδα Λέιν να μου το δανείσει. Δέχτηκε μεμιάς. Κι εγώ το πήγα αμέσως σ' έναν φίλο μου χρυσοχό».

«Αλήθεια;»

«Ζήτησα να μου κάνει μία έκθεση ως προς το διαμάντι. Μεγαλούτσικος λίθος, αν θυμάστε, με ένα σύνολο μικρότερες πέτρες συνωθούμενες εκατέρωθεν. Το θυμάστε... μαντμαζέλ;»

«Νομίζω, ναι. Όχι πολύ καλά».

«Πέρασε όμως από τα χέρια σας, έτσι δεν είναι; Βρέθηκε στο πιάτο της σούπας σας».

«Έτσι επεστράφη! Α, ναι, το θυμάμαι. Κόντεψα να το καταπιώ». Η Βάλερι έβγαλε ένα κοφτό γέλιο.

«Όπως είπα, πήγα το δαχτυλίδι στον φίλο μου τον χρυσοχόο και τον ρώτησα τη γνώμη του για το διαμάντι. Ξέρετε τι μου απάντησε;»

«Πού να ξέρω;»

«Μου απάντησε ότι ο λίθος δεν ήταν διαμάντι. Ήταν ένα απλό ζιργκόν. Ένα λευκό ζιργκόν».

«Α!» Τον κοίταξε στα μάτια. Κι έπειτα συνέχισε με τόνο ελαφρώς αβέβαιο. «Θέλετε να πείτε ότι... η Πατρίσια νόμιζε πως το πετράδι ήταν διαμάντι, ενώ ήταν ένα απλό ζιρκόνιο ή...»

Ο Πουαρό έγνεφε αρνητικά.

«Όχι, δεν εννοώ αυτό. Ήταν το δαχτυλίδι αρραβώνων, απ' ό,τι κατάλαβα, της μητέρας της Πατρίσια Λέιν. Η δεσποινίς Πατρίσια Λέιν είναι κόρη καλής οικογενείας και οι δικοί της, θα έλεγα, τουλάχιστον προ φόρων, είχαν τον τρόπο τους. Σε τέτοιους κύκλους, μαντμαζέλ, ξοδεύονται πολλά χρήματα σε δαχτυλίδια αρραβώνων. Το δαχτυλίδι αρραβώνων πρέπει να είναι ελκυστικό... διαμαντένιο ή να περιέχει κάποιον άλλον πολύτιμο λίθο. Είμαι βέβαιος ότι ο πατέρας της δεσποινίδος Λέιν δε θα είχε δώσει στη μητέρα της δαχτυλίδι αρραβώνων παρά μόνο αν ήταν αξίας».

«Σ' αυτό», είπε η Βάλερι, «δε θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο. Ο πατέρας της Πατρίσια ήταν μικρός προύχοντας της υπαίθρου, νομίζω».

«Ως εκ τούτου», είπε ο Πουαρό, «φαίνεται πως ο πολύτιμος λίθος στο δαχτυλίδι αντικαταστάθηκε με ένα άλλο πετράδι σε ύστερο χρόνο».

«Υποθέτω», είπε η Βάλερι αργά, «ότι η Πατ μπορεί να έχασε το διαμάντι, να μην είχε λεφτά να το αντικαταστήσει και να έβαλε ένα ζιργκόν στη θέση του».

«Πιθανώς», είπε ο Ηρακλής Πουαρό, «αν και δε νομίζω ότι συνέβη αυτό».

«Ε, λοιπόν, κύριε Πουαρό, μιας και μαντεύουμε, τι πιστεύετε ότι όντως

συνέβη;»

«Νομίζω», είπε ο Πουαρό, «ότι το δαχτυλίδι εκλάπη από τη μαντμαζέλ Σίλια και ότι το διαμάντι αντικαταστάθηκε εσκεμμένα με ζιργκόν προτού επιστραφεί το κόσμημα».

Η Βάλερι ανακάθισε, ευθυτενής.

«Πιστεύετε ότι η Σίλια έκλεψε το διαμάντι επί τούτου;»

Ο Πουαρό έγνεψε αρνητικά.

«Όχι», είπε. «Πιστεύω ότι εσείς το κλέψατε, μαντμαζέλ».

Η Βάλερι Χόμπχαους έβγαλε ένα πνιχτό επιφώνημα.

«Αν είναι δυνατόν! Το βρίσκω φοβερά τραηγμένο. Και δεν έχετε την παραμικρή απόδειξη».

«Κι όμως», τη διέκοψε ο Πουαρό. «Έχω αποδείξεις. Το δαχτυλίδι επεστράφη σε ένα πιάτο της σούπας. Δείπνησα κι εγώ εδώ ένα βράδυ. Πρόσεξα πώς σέρβιραν τη σούπα. Τη σέρβιραν από μια σουπιέρα στον μπουφέ. Ως εκ τούτου, αν έβρισκε κανείς ένα δαχτυλίδι στο πιάτο της σούπας του, θα έπρεπε να είχε τοποθετηθεί εκεί είτε από το άτομο που σέρβιρε τη σούπα (εν προκειμένω, τον Τζερόνιμο) είτε από το άτομο που κρατούσε το πιάτο. Εσείς! Δε νομίζω ότι το έκανε ο Τζερόνιμο. Νομίζω ότι εσείς σκηνοθετήσατε την επιστροφή του δαχτυλιδιού στο πιάτο της σούπας κατ' αυτόν τον τρόπο, επειδή σας διασκέδαζε. Έχετε, με όλο το θάρρος της κριτικής, υπερβολικά εύθυμη αίσθηση του δραματικού. Να κρατήσετε το δαχτυλίδι στον αέρα! Να αναφωνήσετε! Νομίζω ότι ενδώσατε στο χιούμορ σας εκείνη τη στιγμή, μαντμαζέλ, και δε συνειδητοποιήσατε ότι κατ' αυτόν τον τρόπο προδοθήκατε».

«Τελειώσαμε;» είπε με περιφρόνηση η Βάλερι.

«Α, όχι, δεν τελειώσαμε ακόμα. Βλέπετε, όταν η Σίλια ομολόγησε εκείνο το βράδυ ότι ήταν υπεύθυνη για τις κλοπές στην εστία, πρόσεξα διάφορες λεπτομέρειες. Για παράδειγμα, μιλώντας για το δαχτυλίδι, είπε: *Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο πολύτιμο ήταν. Μόλις το κατάλαβα, κατάφερα να το επιστρέψω*. Πώς το κατάλαβε, δεσποινίς Βάλερι; Ποιος της είπε πόσο πολύτιμο ήταν το δαχτυλίδι; Κι έπειτα, πάλι, μιλώντας για τη σκισμένη μαντίλα, η μικρούλα δεσποινίς Σίλια είπε κάτι τέτοιο: *Αυτό δεν είχε σημασία, δεν την πείραξε τη Βάλερι...* Για ποιον λόγο δε σας πείραξε το γεγονός ότι μια μεταξωτή μαντίλα καλής ποιότητας, που σας ανήκε, έγινε λουρίδες; Εκείνη τη στιγμή σχημάτισα την εντύπωση ότι όλη η διαδικασία των κλοπών, η προγύμνασή της ως κλεπτομανούς, μέσω της οποίας θα

τραβούσε την προσοχή του Κόλιν Μακνάμπ, ήταν ιδέα όχι της Σίλια αλλά κάποιου άλλου. Κάποιου μακράν πιο ευφυούς από τη Σίλια Όστιν και με πρακτικές γνώσεις ψυχολογίας. Εσείς της είπατε ότι το δαχτυλίδι ήταν πολύτιμο· της το πήρατε και διευθετήσατε την επιστροφή του. Με τον ίδιο τρόπο που, κατά δική σας πρόταση, έκανε τη μαντίλα σας κουρέλι».

«Όλα αυτά είναι θεωρίες», είπε η Βάλερι, «και μάλιστα παρατραβηγμένες. Ο επιθεωρητής έχει ήδη αναφέρει ότι εγώ παρακίνησα τη Σίλια σε όλα αυτά τα κόλπα».

«Και τι του απαντήσατε;»

«Ότι είναι ανοησίες», είπε η Βάλερι.

«Και σε μένα τι έχετε να πείτε;»

Η Βάλερι τον κοίταξε διερευνητικά για μερικές στιγμές. Έπειτα γέλασε κοφτά, έσβησε το τσιγάρο της, έγειρε πίσω, χώνοντας ένα μαξιλαράκι στη μέση της, και είπε:

«Έχετε απόλυτο δίκιο. Εγώ την υποκίνησα».

«Μπορώ να μάθω γιατί;»

«Α, από αγνή και ανόητη καλοσύνη», είπε νευρικά η Βάλερι. «Από διάθεση να τα ανακατώσω όλα. Είχα τη Σίλια να περιφέρεται μελαγχολική σαν φαντασματάκι, να ζει με τον καημό του Κόλιν που δεν της έριχνε ματιά. Μου φαινόταν όλο τόσο χαζό. Ο Κόλιν είναι ένας απ' αυτούς τους επηρμένους, ισχυρογνώμονες νέους, που είναι χωμένοι στην ψυχολογία και στα συμπλέγματα και στους συναισθηματικούς φραγμούς και τα τοιαύτα, και σκέφτηκα ότι θα είχε μεγάλη πλάκα να τον τσιγκλούσα και να τον ρεζίλευα. Όπως και να 'χει, δεν άντεχα να βλέπω τη Σίλια τόσο δυστυχισμένη, οπότε την περιέλαβα, της μίλησα σταράτα, της εξήγησα το περίγραμμα της όλης πλεκτάνης και την παρότρυνα να το επιχειρήσει. Ήταν λίγο αγχωμένη, θεωρώ, με όλο αυτό, αλλά συγχρόνως ήταν συνεπαρμένη. Κι έπειτα, βεβαίως, ένα από τα πρώτα πράγματα που κάνει η μικρή ανόητη είναι ότι βρίσκει το δαχτυλίδι της Πατ στο μπάνιο και το σουφρώνει... ένα κόσμημα μεγάλης αξίας, για το οποίο θα γινόταν πανικός και θα φώναζαν την αστυνομία και όλο το πλάνο μπορεί να είχε σοβαρές συνέπειες. Οπότε της πήρα το δαχτυλίδι, της είπα ότι θα το επέστρεφα με κάποιον τρόπο και την παρότρυνα εφεξής να εστιάζει σε ψεύτικα κοσμήματα με στρας και σε καλλυντικά, και να κάνει και μια ζημιά σε κάτι δικό μου, που δε θα της προκαλούσε μπελάδες».

Ο Πουαρό πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Κι εγώ αυτό ακριβώς σκέφτηκα», είπε.

«Τώρα, λέω μακάρι να μην το είχα κάνει», είπε κατηφής η Βάλερι.
«Όμως, ειλικρινά, είχα καλές προθέσεις. Ακούγεται φριχτό, σαν κάτι που θα έλεγε η Τζιν Τόμλινσον, μα αυτή είναι η αλήθεια».

«Και τώρα», είπε ο Πουαρό, «φτάνουμε στην υπόθεση του δαχτυλιδιού της Πατρίσια. Η Σίλια σας το έδωσε. Εσείς θα το ανακαλύπτατε κάπου και θα το επιστρέφατε στην Πατρίσια. Αλλά προτού το επιστρέψετε στην Πατρίσια», είπε και έκανε μια παύση, «τι συνέβη;»

Είδε τα δάχτυλά της να πλέκουν και να ξεπλέκουν νευρικά την άκρη μιας εσάρπας με κρόσσια που φορούσε στον λαιμό. Συνέχισε, με ακόμα πιο πειστικό τόνο:

«Βρισκόσασταν σε οικονομικές δυσχέρειες, ε; Αυτό δεν ήταν;»

Χωρίς να υψώσει τα μάτια προς το μέρος του, συμφώνησε με ένα μικρό νεύμα.

«Είπα πως θα τα ομολογήσω όλα», είπε με πικρία στη φωνή. «Το πρόβλημα με μένα, κύριε Πουαρό, είναι ο τζόγος. Είναι ένα από τα γνωρίσματα με τα οποία γεννιέσαι και δεν μπορείς να κάνεις τίποτε για δαυτό. Είμαι μέλος μιας μικρής λέσχης στο Μείφερ... α, δε θα σας πω σε ποια... δε θέλω να δεχτούν καμία έφοδο από την αστυνομία και τα σχετικά εξαιτίας μου. Ας αρκεστούμε στο γεγονός ότι είμαι μέλος. Η λέσχη έχει ρουλέτα, μπακαρά κι όλα τα παιχνίδια. Έχω υποστεί αλλεπάλληλες χασούρες. Και είχα το δαχτυλίδι της Πατ. Έτυχε να περάσω από ένα μαγαζί που είχε στη βιτρίνα ένα δαχτυλίδι με ζιργκόν. Μονολόγησα: *Αν αυτό το διαμάντι αντικαθίστατο από ένα λευκό ζιργκόνιο, η Πατ δε θα καταλάβαινε ποτέ τη διαφορά!* Ποτέ δεν περιεργάζεσαι με προσοχή ένα δαχτυλίδι που γνωρίζεις καλά. Αν το διαμάντι σου φανεί μια ιδέα πιο θαμπό από το σύνηθες, σκέφτεσαι απλώς ότι θέλει καθάρισμα ή κάτι παρόμοιο. Σύμφωνοι, ήμουν παρορμητική. Ολίσθησα. Έβγαλα το διαμάντι και το πούλησα. Το αντικατέστησα με ένα ζιργκόν και το ίδιο βράδυ έκανα ότι το βρήκα στη σούπα μου. Διαβολεμένη χαζομάρα μου κι αυτή, συμφωνώ. Και ιδού! Τώρα τα ξέρετε όλα. Όμως, ειλικρινά, ποτέ δεν ήταν πρόθεσή μου να κατηγορηθεί η Σίλια γι' αυτό».

«Όχι, όχι, καταλαβαίνω», είπε ο Πουαρό γνέφοντας καταφατικά.
«Επρόκειτο απλώς για μια ευκαιρία που βρέθηκε στο διάβα σας. Σας φάνηκε εύκολη και την αδράξατε. Όμως σ' αυτό διαπράξατε ένα σοβαρό σφάλμα, μαντμαζέλ».

«Το αντιλαμβάνομαι», είπε ξερά η Βάλερι. Και έπειτα ξέσπασε, όλο δυστυχία: «Αλλά και τι στον διάβολο! Τι σημασία έχει πλέον; Αχ, καταδώστε με, αν το θέλετε. Πείτε το στην Πατ. Πείτε το στον επιθεωρητή. Σε όλο τον κόσμο! Ποιο θα είναι το όφελος; Πώς θα μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε ποιος σκότωσε τη Σίλια;»

Ο Πουαρό σηκώθηκε.

«Ποτέ δεν ξέρεις», είπε, «τι μπορεί να βοηθήσει και τι όχι. Πρέπει κανείς να παραμερίσει ένα σωρό ασήμαντα πράγματα που συγχέουν το ζήτημα. Είχε σημασία για μένα να μάθω ποιος είχε εμπνεύσει τη νεαρά Σίλια στον ρόλο που έπαιξε. Τώρα το γνωρίζω. Και ως προς το δαχτυλίδι, θα πρότεινα να πάτε η ίδια στη δεσποινίδα Πατρίσια Λέιν, να της πείτε τι κάνατε και να εκφράσετε τα δέοντα αισθήματα».

Η Βάλερι έκανε έναν μορφασμό.

«Θα έλεγα ότι, σε γενικές γραμμές, πρόκειται για εξαιρετική συμβουλή», είπε. «Σύμφωνοι, θα πάω στην Πατ και θα ρίξω τα μούτρα μου. Η Πατ είναι ξηγημένη κοπέλα. Θα της πω ότι, άπαξ και μαζέψω τα λεφτά, θα αντικαταστήσω το διαμάντι. Αυτό θέλετε, κύριε Πουαρό;»

«Δεν είναι τι θέλω, αλλά τι είναι ενδεδειγμένο».

Η πόρτα άνοιξε άξαφνα και μπήκε η κυρία Χάμπαρντ.

Αγκομαχούσε και η έκφραση του προσώπου της έκανε τη Βάλερι να αναφωνήσει:

«Τι έγινε, μητέρα; Τι συνέβη;»

Η κυρία Χάμπαρντ σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα.

«Η κυρία Νικολέτις».

«Η κυρία Νικ; Τι έπαθε;»

«Ω Θεέ μου. Πέθανε!»

«Πέθανε;» είπε με τραχιά φωνή η Βάλερι. «Πώς; Πότε;»

«Καταπώς φαίνεται τη μάζεψαν απ' τον δρόμο χθες τη νύχτα... την πήγαν στο αστυνομικό τμήμα. Νόμισαν πως ήταν... ήταν...»

«Μεθυσμένη;»

«Ναι, ήταν όντως πιωμένη. Μα, τέλος πάντων... πέθανε...»

«Δόλια κυρία Νικ», είπε η Βάλερι. Ένα τρέμουλο διέτρεχε τη βαθιά φωνή της.

«Τη συμπαθούσατε πολύ, μανταξέλ;» είπε μειλίχια ο Πουαρό.

«Κατά έναν παράδοξο τρόπο μπορούσε να γίνει σωστός διάλογος... αλλά ναι... τη συμπαθούσα. Όταν πρωτοήρθα εδώ... πριν από τρία χρόνια, δεν

ήταν επ' ουδενί τόσο... τόσο οξύθυμη όσο έγινε εν συνεχεία. Ήταν ευχάριστη παρέα, διασκεδαστική, καλόκαρδη. Τον τελευταίο χρόνο άλλαξε πολύ...»

Η Βάλερι κοίταξε την κυρία Χάμπαρντ.

«Υποθέτω φταίει το γεγονός ότι άρχισε να πίνει στη ζούλα... βρήκαν ένα σωρό μπουκάλια και τα συναφή στην κάμαρά της, έτσι δεν είναι;»

«Ναι». Η κυρία Χάμπαρντ κόμπιασε κι έπειτα ξεφούρνισε: «Τον εαυτό μου κατηγορώ, που την άφησα να βγει μόνη της χθες βράδυ... Κάτι τη φόβιζε, ξέρετε».

«Τη φόβιζε;»

Ο Πουαρό και η Βάλερι ξεστόμισαν τις λέξεις συγχρόνως.

Η κυρία Χάμπαρντ έγενεψε καταφατικά, όλο δυστυχία. Το πράο, στρογγυλό πρόσωπό της ήταν ταραγμένο.

«Ναι. Έλεγε και ξανάλεγε ότι δεν ήταν ασφαλής. Της ζήτησα να μου πει τι φοβόταν, μα δε μου έδωσε σημασία. Και στην περίπτωση της, φυσικά, ποτέ δεν ήξερες σε ποιο βαθμό υπερέβαλλε. Όμως τώρα... αναρωτιέμαι...»

«Δεν πιστεύετε ότι... ότι κι αυτή... ότι κι αυτή έπεσε θύμα...» είπε η Βάλερι. Η φωνή της κόπηκε, καθώς η φρίκη κατέκλυσε τα μάτια της.

«Ποιο είπαν πως ήταν το αίτιο θανάτου;» ρώτησε ο Πουαρό.

Η κυρία Χάμπαρντ είπε όλο λύπη:

«Δεν... δεν είπαν. Θα γίνει ιατροδικαστική έρευνα την Τρίτη...»

Σε μια ήσυχη αίθουσα της Νέας Σκότλαντ Γιαρντ, τέσσερις άνδρες κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι.

Της σύσκεψης προήδρευε ο αστυνομικός διευθυντής Ουάιλντινγκ, του τομέα της Δίωξης Ναρκωτικών. Πλάι του καθόταν ο αρχιφύλακας Μπελ, ένας νέος που έσφυζε από ενέργεια και αισιοδοξία, και θύμιζε κάμποσο πρόθυμο λαγωνικό. Γερμένος στην καρέκλα του, βουβός μα σε εγρήγορση, καθόταν ο επιθεωρητής Σαρπ. Ο τέταρτος της ομήγυρης ήταν ο Ηρακλής Πουαρό. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν ένα σακίδιο.

Ο διευθυντής Ουάιλντινγκ χάιδεψε το πιγούνι του σκεπτικός.

«Ενδιαφέρουσα ιδέα, κύριε Πουαρό», είπε επιφυλακτικά. «Ενδιαφέρουσα ιδέα, όντως».

«Όπως είπα, πρόκειται απλώς για μια ιδέα και μόνο», είπε ο Πουαρό.

Ο Ουάιλντινγκ έγνεψε καταφατικά.

«Έχουμε σκιαγραφήσει τη γενική μας θέση», είπε. «Το λαθρεμπόριο ποτέ δε σταματά, ασφαλώς, εξελίσσεται διαρκώς με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο. Καθαρίζουμε μια σπείρα λαθρεμπόρων κι έπειτα από ένα διάστημα το πράγμα ξαναρχίζει κάπου αλλού. Μιλώντας για τον τομέα μου, ένα σωρό εμπόρευμα έχει εισέλθει στη χώρα το τελευταίο ενάμισι έτος. Ηρωίνη ως επί το πλείστον... και μια σεβαστή ποσότητα κόκας. Υπάρχουν ποικίλες αποθήκες και σταθμοί κατά μήκος της Ευρώπης. Η γαλλική αστυνομία έχει μια δυο ιδέες ως προς το πώς φτάνει στη Γαλλία, δεν είναι όμως τόσο βέβαιοι ως προς το πώς αναχωρεί από τη Γαλλία».

«Θα ήταν ορθό να πω», ρώτησε ο Πουαρό, «ότι το πρόβλημά σας μπορεί να διαιρεθεί αδρώς σε τρία μέτωπα; Υπάρχει το πρόβλημα της διανομής, υπάρχει το πρόβλημα πώς τα εμπορεύματα μπαίνουν στη χώρα και υπάρχει το πρόβλημα ποιος, στ' αλήθεια, διευθύνει την επιχείρηση κι αποκομίζει τα βασικά κέρδη;»

«Χοντρικά, θα έλεγα πως έχετε δίκιο. Γνωρίζουμε αρκετά για τους μικρούς διακινητές και για το πώς διανέμεται το εμπόρευμα. Ορισμένους διακινητές τους συλλαμβάνουμε, άλλους τους αφήνουμε ήσυχους,

ευελπιστώντας ότι θα μας οδηγήσουν σε μεγαλύτερα ψάρια. Η διανομή γίνεται με πολλούς τρόπους, σε νυχτερινά κέντρα, σε παμπ, σε φαρμακεία, μέσω ορισμένων γιατρών, μέσω ατελιέ υψηλής μοδιστρικής και κομμωτηρίων. Περνάει από χέρι σε χέρι στις ιπποδρομίες και σε αντικερί, καμιά φορά και σε πολυσύχναστα πολυκαταστήματα. Όμως δε χρειάζεται να σας τα πω όλα αυτά. Δεν είναι αυτή η πλευρά που έχει σημασία. Όλα αυτά μπορούμε να τα αντιμετωπίζουμε αρκετά καλά. Και σαφώς έχουμε ορισμένες ευφυείς υποψίες ως προς τα άτομα που αποκαλώ μεγάλα ψάρια. Ένας δυο καθ' όλα ευυπόληπτοι κύριοι, εναντίον των οποίων δεν έχει αρθρωθεί ποτέ ούτε ίχνος υποψίας. Είναι τρομερά προσεκτικοί· δε μεταχειρίζονται ποτέ οι ίδιοι το εμπόρευμα και ούτε που ξέρουν ποια είναι τα μικρά ψάρια. Όμως μια στο τόσο, κάποιος τους κάνει ένα ολίσθημα και τότε τον... γραπώνουμε».

«Όλα αυτά είναι σε μεγάλο βαθμό όπως τα φανταζόμουν. Η γραμμή που με ενδιαφέρει είναι η τρίτη: πώς εισέρχονται τα φορτία στη χώρα».

«Ε! Νησί είμαστε. Η συνηθέστερη οδός είναι η πατροπαράδοτη... διά θαλάσσης. Με φορτηγά πλοία. Διακριτική προσάραξη σε κάποιο σημείο της ανατολικής ακτής ή σε κάποιον ορμίσκο στον Νότο, με κάποιο μηχανοκίνητο σκάφος που έχει διασχίσει αθόρυβα τη Μάγχη. Αυτό πετυχαίνει για ένα διάστημα, όμως αργά ή γρήγορα μαθαίνουμε τα στοιχεία του ιδιοκτήτη του σκάφους και, άπαξ και τον βαρύνουν υποψίες, η ευκαιρία του χάνεται. Μια δυο φορές τελευταία τα ναρκωτικά ήρθαν με ένα από αυτά τα αεροσκάφη. Τα χρήματα που προσφέρονται είναι πολλά και ενίοτε κάποιος από τους αεροσυνοδούς αποδεικνύεται ανθρώπινα τρωτός. Κι έπειτα έχουμε τους εμπόρους εισαγωγείς. Αξιοσέβαστες εταιρείες που εισάγουν πιάνο με ουρά... και τα τοιαύτα! Κονομάνε κάμποσο για ένα διάστημα, αλλά συνήθως, στο τέλος, τους μυρίζομαστε».

«Θα συμφωνούσατε πως αυτή είναι μία από τις κύριες δυσκολίες όταν διευθύνεις παράνομο εμπόριο... η είσοδος από την αλλοδαπή στη χώρα;»

«Σαφέστατα. Και θα πω και κάτι ακόμα. Εδώ και κάμποσο καιρό ανησυχούμε. Εισέρχεται τόσο εμπόρευμα, που δεν το προλαβαίνουμε».

«Και άλλα αντικείμενα, όπως πολύτιμοι λίθοι;»

Τώρα μίλησε ο αρχιφύλακας Μπελ.

«Συμβαίνει και κάμποσο τέτοιο λαθρεμπόριο, κύριε. Παράνομα διαμάντια και άλλοι λίθοι έρχονται από τη Νότιο Αφρική και την Αυστραλία, ορισμένοι και από την Άπω Ανατολή. Εισέρχονται στη χώρα σε

σταθερή ροή και δε γνωρίζουμε πώς. Τις προάλλες, μια κοπέλα, μια συνηθισμένη τουρίστρια, Γαλλίδα, ρωτήθηκε από κάποιον γνωστό της αν θα έπαιρνε μαζί της ένα ζευγάρι παπούτσια στην άλλη όχθη της Μάγχης. Όχι καινούργια παπούτσια, όχι κάτι για το οποίο θα τη σταματούσαν στο τελωνείο, αλλά ένα ζευγάρι που είχε ξεχάσει κάποιος. Η κοπέλα συμφώνησε, εντελώς ανυποψίαστη. Έτυχε να την εντοπίσουμε. Οι σόλες των παπουτσιών ήταν κούφιες και γεμάτες με ακατέργαστα διαμάντια».

Μίλησε ο διευθυντής Ουάιλντινγκ:

«Όμως, για πείτε μας λίγο, κύριε Πουαρό, τι καταδιώκετε... ναρκωτικά ή λαθραία πετράδια;»

«Οτιδήποτε από τα δύο. Στην πραγματικότητα, οτιδήποτε έχει μεγάλη αξία και μικρό όγκο. Υπάρχει ένα άνοιγμα, μου φαίνεται, σε κάτι που θα αποκαλούσατε υπηρεσία μεταγωγών, που μεταφέρει κατά μήκος της Μάγχης εμπορεύματα όπως αυτά που περιέγραψα. Κλεμμένα κοσμήματα, οι πολύτιμοι λίθοι των οποίων αφαιρούνται, θα μπορούσαν να εξαχθούν από την Αγγλία και παράνομα πετράδια και ουσίες να εισαχθούν. Μπορεί να πρόκειται για μια μικρή ανεξάρτητη επιχείρηση, που δεν ασχολείται με τη διανομή και μεταφέρει τέτοια εμπορεύματα με ανάθεση. Και τα κέρδη μπορεί να είναι υψηλά».

«Έχετε απόλυτο δίκιο! Μπορείς να συσκευάσεις ηρωίνη αξίας δέκα ή είκοσι χιλιάδων λιρών σε πολύ μικρό χώρο και το ίδιο ισχύει για τα ακατέργαστα πετράδια υψηλής ποιότητας».

«Βλέπετε», είπε ο Πουαρό, «η αδυναμία του λαθρεμπόρου είναι πάντα ο ανθρώπινος παράγοντας. Αργά ή γρήγορα υποπτεύεσαι ένα άτομο, έναν αεροσυνοδό, έναν φανατικό ιστιοπλόο με ένα μικρό γιοτ, τη γυναίκα που κάνει υπερβολικά πολλά ταξίδια από και προς τη Γαλλία, τον εισαγωγέα που δείχνει να κερδίζει περισσότερα λεφτά απ' ό,τι είναι λογικό, τον τύπο που διάγει εύπορο βίο χωρίς προφανή μέσα συντήρησης. Όμως, αν το εμπόρευμα μεταφερθεί σε αυτή τη χώρα από ένα άτομο αθώο, και μάλιστα από άλλο άτομο κάθε φορά, τότε οι δυσκολίες στον εντοπισμό των φορτίων αυξάνονται τρομακτικά».

Ο Ουάιλντινγκ τέντωσε το δάχτυλο προς το μέρος του σακιδίου. «Και αυτή είναι η υπόθεσή σας;»

«Μάλιστα. Ποιο άτομο είναι το λιγότερο ευάλωτο στις υποψίες τη σήμερον ημέρα; Ο φοιτητής. Ο σοβαρός, σκληρά εργαζόμενος φοιτητής. Φτωχός, που ταξιδεύει μόνο με ό,τι μπορεί να κουβαλήσει στους ώμους

του. Που διασχίζει την Ευρώπη με οτοστόπ. Εάν ένας φοιτητής έφερνε διαρκώς λαθραίο εμπόρευμα, το δίχως άλλο θα ψυλλιαζόσασταν τον υπεύθυνο ή την υπεύθυνη, αλλά η ουσία του εγχειρήματος είναι ότι οι μεταφορείς είναι αθώοι και είναι πολλοί».

Ο Ουάιλντινγκ έτριβε το σαγόνι του.

«Και πώς ακριβώς θεωρείτε ότι διευθετείται η όλη επιχείρηση, κύριε Πουαρό;» ρώτησε.

Ο Ηρακλής Πουαρό ανασήκωσε τους ώμους.

«Ως προς αυτό, μόνον εικασίες διαθέτω. Το δίχως άλλο, σφάλλω σε πολλές λεπτομέρειες, αλλά θα έλεγα πως λειτουργεί χοντρικά ως εξής: Πρώτον, μια σειρά σακίδια βγαίνουν στο εμπόριο. Είναι συνηθισμένα, τυπικά, σαν κάθε άλλο σακίδιο, γερά και καλοφτιαγμένα, κατάλληλα για τον σκοπό τους. Όταν λέω σαν κάθε άλλο σακίδιο, δεν ισχύει. Η φόδρα στη βάση είναι ελαφρώς διαφορετική. Όπως βλέπετε, αφαιρείται εύκολα, ενώ το πάχος και η σύστασή της επιτρέπουν ένα πακέτο πετράδια ή κάμποση άσπρη σκόνη να κρυφτεί κάτω από τις ραβδώσεις. Δε θα το υποψιαζόσασταν ποτέ αν δεν το αναζητούσατε εσκεμμένα. Η καθαρή ηρωίνη ή η καθαρή κοκαΐνη θα έπιαναν ελάχιστο χώρο».

«Ορθότατο», είπε ο Ουάιλντινγκ. «Θα μπορούσε», είπε, μετρώντας γρήγορα με τα δάχτυλα, «να φέρεις εμπόρευμα αξίας πέντε έξι χιλιάδων λιρών τη φορά και να μην πάρει κανείς μυρωδιά».

«Ακριβώς», είπε ο Ηρακλής Πουαρό. «Λοιπόν! Τα σακίδια κατασκευάζονται, βγαίνουν στο εμπόριο, πωλούνται... πιθανότατα σε πολλά καταστήματα. Ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού μπορεί να είναι μέρος της κομπίνας ή και όχι. Ενδεχομένως, μόλις έχει προμηθευτεί μια σειρά από φτηνά σακίδια που βρίσκει επικερδή, καθώς οι τιμές τους θα είναι σίγουρα ανταγωνιστικές σε σχέση με αυτές που χρεώνουν άλλοι έμποροι ειδών κατασκήνωσης. Υφίσταται, ασφαλώς, μια συγκροτημένη οργάνωση στο βάθος· εκεί κρατούν προσεκτικά μια λίστα με τους φοιτητές στις ιατρικές σχολές, στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και σε άλλα ιδρύματα. Κάποιος που είναι φοιτητής ο ίδιος ή που παριστάνει τον φοιτητή είναι πιθανότατα επικεφαλής της κομπίνας. Φοιτητές πηγαίνουν στο εξωτερικό. Σε κάποιο σημείο του ταξιδιού της επιστροφής ανταλλάσσουν το σακίδιό τους με κάποιο πανομοιότυπο. Ο φοιτητής επιστρέφει στην Αγγλία· ο έλεγχος στο τελωνείο θα είναι υποτυπώδης. Ο φοιτητής ή η φοιτήτρια επιστρέφει στην εστία, αδειάζει το σακίδιο και πετάει το άδαιο σακίδιο σε μια ντουλάπα ή

σε μια γωνιά της κάμαράς του. Σε εκείνο το σημείο θα γίνει ακόμα μία ανταλλαγή σακιδίων ή πιθανώς ο διπλός πάτος θα αφαιρεθεί με προσοχή και θα αντικατασταθεί με έναν άδειο».

«Και θεωρείτε πως αυτό συνέβη στην οδό Χίκορι;»

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά.

«Αυτό υποψιάζομαι. Ναι».

«Όμως τι σας οδήγησε σε αυτό το σενάριο, κύριε Πουαρό... αν υποθέσουμε ότι στέκει;»

«Ένα σακίδιο που κόπηκε σε λουρίδες», είπε ο Πουαρό. «Γιατί; Αφ' ης στιγμής ο λόγος δεν είναι σαφής, οφείλεις να τον φανταστείς. Έχουν κάτι το αλλόκοτο τα σακίδια που καταλήγουν στην οδό Χίκορι. Είναι όλα πάμφθηνα. Στην εστία της οδού Χίκορι έχει συμβεί μια σειρά από αλλόκοτα γεγονότα, αλλά η κοπέλα που ανέλαβε την ευθύνη γι' αυτά ορκίστηκε ότι η καταστροφή του σακιδίου δεν ήταν δική της δουλειά. Καθώς είχε παραδεχτεί όλα τα άλλα, γιατί να αρνηθεί το συγκεκριμένο; Εκτός κι αν έλεγε αλήθεια... Άρα, πρέπει να υπήρχε άλλος λόγος για την καταστροφή του σακιδίου... και το να καταστρέψεις ένα σακίδιο, μπορώ να πω, δεν είναι εύκολο. Χρειάστηκε σκληρή δουλειά και πρέπει κανείς να ήταν εντελώς απελπισμένος για να τη φέρει εις πέρας. Μυρίστηκα το πρώτο ίχνος όταν ανακάλυψα ότι... χοντρικά... μόνον χοντρικά, φευ, διότι η μνήμη των ανθρώπων μετά την πάροδο μερικών ετών δεν είναι και τόσο βέβαιη... το σακίδιο καταστράφηκε περίπου την ίδια ημερομηνία που ένας αστυνομικός εκλήθη να μιλήσει με την υπεύθυνη της εστίας. Ο πραγματικός λόγος για αυτή την επίσκεψη του αστυνομικού είχε να κάνει με ένα τελείως άλλο ζήτημα, όμως θα σας το θέσω ως εξής: Είστε άτομο αναμεμειγμένο σε αυτό το κύκλωμα λαθρεμπορίου. Γυρίζετε σπίτι το ίδιο βράδυ και μαθαίνετε ότι πέρασε η αστυνομία και ότι ο αξιωματικός βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο επάνω πάτωμα με την κυρία Χάμπαρντ. Μονομιάς, θεωρείτε ότι οι αρχές μυρίστηκαν την κομπίνα με τα λαθραία και ήρθαν για να διεξαγάγουν έρευνα· κι ας πούμε ότι εκείνη τη στιγμή βρίσκεται στην εστία ένα σακίδιο άρτι αφιχθέν από την αλλοδαπή, το οποίο περιέχει... ή περιείχε μέχρι πρότινος... λαθραία εμπορεύματα. Τώρα, αν η αστυνομία έχει πάρει γραμμή τι συμβαίνει, θα έχουν έρθει στην οδό Χίκορι με συγκεκριμένο σκοπό: να περιεργαστούν τα σακίδια των φοιτητών. Δεν τολμάς να φύγεις από την εστία με το επίμαχο σακίδιο, διότι, πιθανόν, η αστυνομία μπορεί να έστησε κάποιον σκοπό στον δρόμο για να

παρακολουθεί την εστία με αυτή την προοπτική, ενώ το σακίδιο δεν μπορείς ούτε να το κρύψεις ούτε να το μεταμφιέσεις εύκολα. Το μόνο που σου έρχεται είναι να καταξεσκίσεις το σακίδιο και να καταχωνιάσεις τα κομμάτια μες στα σκουπίδια του λεβητοστασίου. Αν υπάρχουν ναρκωτικά ή πολύτιμοι λίθοι στην εστία, μπορούν να κρυφτούν προσωρινά μέσα σε άλατα μπάνιου. Όμως ακόμα κι ένα άδαιο σακίδιο, εφόσον είχε μεταφέρει ναρκωτικά, μπορεί να φέρει ίχνη ηρωίνης ή κοκαΐνης, αν υποβληθεί σε λεπτομερή εξέταση ή ανάλυση. Επομένως, το σακίδιο πρέπει να καταστραφεί. Συμφωνείτε πως είναι πιθανόν;»

«Είναι κι αυτή μια ιδέα, όπως προείπα», είπε ο διευθυντής Ουάιλντινγκ.

«Επιπλέον, φαίνεται πιθανόν ένα ήσσον περιστατικό, το οποίο μέχρι τούδε εκρίθη ως ασήμαντο, να συνδέεται με το σακίδιο. Σύμφωνα με τον Ιταλό υπηρέτη, τον Τζερόνιμο, την ημέρα, ή τις ημέρες, που η αστυνομία ήρθε στην εστία, ο γλόμπος του χολ είχε εξαφανιστεί. Πήγε να βρει άλλον, να τον αντικαταστήσει και διαπίστωσε ότι και οι ανταλλακτικοί γλόμποι ήταν άφαντοι. Ήταν πεπεισμένος ότι μια δυο μέρες πριν στο συρτάρι είχε αρκετούς γλόμπους. Θαρρώ πως υπάρχει το ενδεχόμενο... είναι τραβηγμένο και δε θα έλεγα ότι είμαι βέβαιος επ' αυτού, καταλαβαίνετε, είναι μια πιθανότητα και μόνο... ότι ένα άτομο με ένοχη συνείδηση, αναμειγμένο μέχρι πρότινος με το λαθρεμπόριο, φοβάται πως το πρόσωπό του μπορεί να ήταν γνωστό στην αστυνομία, αν το δουν σε έντονο φως. Οπότε ξεβιδώνει διακριτικά τον γλόμπο του χολ και απομακρύνει τους υπόλοιπους γλόμπους, ώστε το φως να μην αντικατασταθεί. Κατά συνέπεια, το χολ είναι φωτισμένο μονάχα με κεριά. Αυτό, επαναλαμβάνω, είναι απλώς εικασία».

«Ευφύεστατη ιδέα», είπε ο Ουάιλντινγκ.

«Είναι πιθανόν, κύριε διευθυντά», είπε πρόθυμα ο αρχιφύλακας Μπελ. «Όσο περισσότερο το σκέφτομαι τόσο πιθανότερο μου φαίνεται».

«Όμως αν ισχύει αυτό», συνέχισε ο Ουάιλντινγκ, «το πρόβλημα είναι μεγαλύτερο από την εστία της οδού Χίκορι».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά.

«Α, ναι. Η οργάνωση πρέπει να καλύπτει μεγάλο εύρος από φοιτητικές λέσχες και τα συναφή».

«Πρέπει να βρείτε έναν μεταξύ τους συνδετικό κρίκο», είπε ο Ουάιλντινγκ.

Ο επιθεωρητής Σαρπ μίλησε για πρώτη φορά.

«Ο κρίκος αυτός υφίσταται, κύριε διευθυντά», είπε, «ή, μάλλον, υφίστατο. Μια γυναίκα που διηύθυνε κάμποσες φοιτητικές λέσχες και οργανώσεις. Μια γυναίκα που βρισκόταν στο επίκεντρο της οδού Χίκορι. Η κυρία Νικολέτις».

Ο Ουάιλντινγκ έριξε μια κλεφτή ματιά στον Πουαρό.

«Όντως», είπε ο Πουαρό. «Η κυρία Νικολέτις ταιριάζει στον ρόλο του ενόχου. Είχε οικονομικά συμφέροντα από όλα αυτά τα μέρη, παρότι δεν τα διηύθυνε η ίδια. Η μέθοδός της ήταν να προσλαμβάνει, ως διευθυντικό στέλεχος, άτομα αμέμπτου ακεραιότητας και πρότερου έντιμου βίου. Η φίλη μου η κυρία Χάμπαρντ είναι ένα τέτοιο άτομο. Η κυρία Νικολέτις παρείχε την οικονομική υποστήριξη... αν και πάλι υποψιάζομαι πως ήταν απλώς βιτρίνα».

«Χμμ», έκανε ο Ουάιλντινγκ. «Νομίζω ότι θα είχε ενδιαφέρον να μάθουμε περισσότερα πράγματα για την κυρία Νικολέτις».

Ο Σαρπ έγνεψε καταφατικά.

«Την ερευνούμε», είπε. «Το παρελθόν, την καταγωγή της. Πρέπει να γίνει προσεκτικά. Δε θέλουμε να πονηρευτούν από νωρίς τα πουλάκια. Ελέγχουμε και το οικονομικό της υπόβαθρο. Μα τον Θεό, η γυναίκα ήταν καθάροαιμος Τάταρος».

Περιέγραψε τις εμπειρίες του όταν η κυρία Νικολέτις βρέθηκε αντιμέτωπη με το ένταλμα έρευνας.

«Μπουκάλια μπράντι, ε;» είπε ο Ουάιλντινγκ. «Ωστε το έτσουζε; Βασικά, αυτό θα διευκολύνει τα πράγματα. Τι απέγινε; Την κοπάνησε;»

«Όχι, κύριε διευθυντά. Πέθανε».

«Πέθανε;» Ο Ουάιλντινγκ ύψωσε τα φρύδια. «Βρομοδουλειά, θες να πεις;»

«Έτσι πιστεύουμε... ναι. Θα ξέρουμε μετά βεβαιότητα μετά τη νεκροψία. Εγώ νομίζω ότι είχε αρχίσει να λυγίζει. Ίσως δεν είχε λογαριάσει το βάρος του φόνου».

«Αναφέρεσαι στην υπόθεση της Σίλια Όστιν. Ήξερε τίποτα η κοπέλα;»

«Κάτι ήξερε», είπε ο Πουαρό, «αλλά, αν μου επιτρέπετε, θα το έθετα ως εξής: δε νομίζω ότι ήξερε τι ήξερε!»

«Εννοείτε ότι γνώριζε κάτι, αλλά δεν αντιλαμβανόταν τις επιπτώσεις του;»

«Ναι. Αυτό ακριβώς. Δεν ήταν έξυπνο κορίτσι. Κατά πάσα πιθανότητα οι λεπτές αποχρώσεις θα της διέφευγαν. Έχοντας όμως δει ή ακούσει κάτι,

μπορεί να ανέφερε το γεγονός εντελώς ανυποψίαστα».

«Δεν έχετε ιδέα τι είδε ή τι άκουσε, κύριε Πουαρό;»

«Μπορώ να μαντέψω», είπε ο Πουαρό. «Αλλά μέχρι εκεί. Έγινε λόγος για κάποιο διαβατήριο. Μήπως κάποιος στην εστία είχε πλαστό διαβατήριο που του επέτρεπε να πηγαινοέρχεται στην Ευρώπη με άλλα στοιχεία; Και η αποκάλυψη αυτού του δεδομένου θα έθετε το άτομο που το μνημόνευσε σε σοβαρό κίνδυνο; Μήπως είδε κάποιον να σκίζει το σακίδιο ή, ενδεχομένως, μια μέρα, είδε κάποιον να αφαιρεί τον διπλό πάτο από το σακίδιο, χωρίς να συνειδητοποιεί τι έκανε το εν λόγω άτομο; Είδε, άραγε, το άτομο που απομάκρυνε τους γλόμπους; Και το ανέφερε στον υπαίτιο ή στην υπαίτια χωρίς να φαντάζεται πως είχε σημασία; Α, mon dieu!» είπε εκνευρισμένος ο Ηρακλής Πουαρό. «Εικασίες! Εικασίες! Εικασίες! Πρέπει να μάθουμε περισσότερα. Πρέπει πάντα να ξέρουμε περισσότερα!»

«Βασικά», είπε ο Σαρπ, «μπορούμε να αρχίσουμε μελετώντας το παρελθόν της κυρίας Νικολέτις. Όλο και κάτι μπορεί να προκύψει».

«Την έβγαλαν από τη μέση επειδή νόμιζαν ότι μπορεί να ομολογούσε; Θα είχε όντως ομολογήσει;»

«Έπινε κρυφά εδώ και κάμποσο καιρό... κι αυτό σημαίνει ότι τα νεύρα της ήταν κουρελιασμένα», είπε ο Σαρπ. «Μπορεί να κατέρρεε και να τα ξέρναγε όλα. Να κατέθετε ως μάρτυρας κατηγορίας».

«Δε νομίζω να έκανε η ίδια κουμάντο στην όλη κομπίνα, έτσι;»

Ο Πουαρό έγνεψε αρνητικά.

«Όχι, δε θα το έλεγα. Ήταν εκτεθειμένη, βλέπετε. Ήξερε τι συνέβαινε, ασφαλώς, αλλά δε θα έλεγα πως ήταν ο ιθύνων νους. Όχι».

«Καμιά ιδέα ως προς τον εγκέφαλο της σπείρας;»

«Θα μπορούσα να προβώ σε μια εικασία... μπορεί να κάνω λάθος. Ναι... ίσως κάνω λάθος!»

«Χίκορι, ντίκορι, ντοκ», έλεγε ο Νάιτζελ, «ποντικός στο ρολόι ανεβαίνει, τικ-τοκ. Οι αστυνόμοι λένε, *Μπου*, ήρθε η ώρα του, ποιανού, ποιος θα πάθει εν τέλει στην κρεμάλα το σοκ;»

Και πρόσθεσε:

«Να πει κανείς ή να μην πει; Ιδού η απορία!»

Γέμισε πάλι το φλιτζάνι του καφέ του και το έφερε στο τραπέζι του πρωινού.

«Να πει τι;» ρώτησε ο Λεν Μπέιτσον.

«Ό,τι ξέρει», απάντησε ο Νάιτζελ κουνώντας ανέμελα το χέρι.

Η Τζιν Τόμλινσον μίλησε με τόνο αποδοκιμασίας:

«Μα, εννοείται! Εάν έχουμε πληροφορίες που μπορεί να φανούν χρήσιμες, φυσικά και πρέπει να τις πούμε στην αστυνομία. Αυτό είναι το ορθό και το πρόπον».

«Τάδε έφη η γλυκούλα μας η Τζιν», είπε ο Νάιτζελ.

«Εγώ δε γουστάρω τους μπάτσους», είπε ο Ρενέ στα γαλλικά – η μόνη συμβολή του στη συζήτηση.

«Τι να τους πούμε;» ρώτησε πάλι ο Λεν Μπέιτσον.

«Όσα ξέρουμε», είπε ο Νάιτζελ. «Ο ένας για τον άλλο, εννοώ», είπε με τόνο εξήγησης. Η ματιά του σάρωσε το τραπέζι του πρωινού με μια μοχθηρή λάμψη.

«Στο κάτω κάτω», είπε όλο ευθυμία, «όλοι μας ξέρουμε ένα σωρό πράγματα ο ένας για τον άλλον, έτσι δεν είναι; Θέλω να πω, είναι μοιραίο όταν ζούμε στην ίδια στέγη».

«Όμως ποιος θα κρίνει τι είναι σημαντικό και τι όχι; Είναι πολλά πράγματα που δεν αφορούν την αστυνομία καθόλου», είπε ο κύριος Αχμέντ Αλί. Μιλούσε παθιασμένα, με την τραυματική ανάμνηση των επικριτικών σχολίων του επιθεωρητή για τη συλλογή των καρτ ποστάλ του.

«Μαθαίνω», είπε ο Νάιτζελ, γυρνώντας προς το μέρος του κυρίου Ακιμπόμπο, «ότι βρήκαν μερικά εξόχως ενδιαφέροντα αντικείμενα στο δωμάτιό σου».

Λόγω του χρώματός του, ο κύριος Ακιμπόμπο δεν ήταν σε θέση να κοκκινίσει, αλλά τα βλέφαρά του πετάρισαν με δυσφορία.

«Πολλή δεισιδαιμονία στη χώρα μου», είπε. «Ο παππούς μου έδωσε πράματα να φέρω εδώ. Κρατάω από αίσθημα ευλάβειας και σεβασμού. Εγώ ο ίδιος είμαι μοντέρνος κι επιστημονικός· δεν πιστεύω στο βουντού, αλλά εξαιτίας ατελούς γνώσης της γλώσσας δυσκολεύομαι πολύ να εξηγήσω σε αστυνομικό».

«Μέχρι και η γλυκιά μικρούλα μας η Τζιν έχει τα μυστικά της, υποθέτω», είπε ο Νάιτζελ, στρέφοντας πάλι το βλέμμα στη δεσποινίδα Τόμλινσον.

Η Τζιν είπε αρπαγμένα πως δεν επρόκειτο να προσβληθεί.

«Θα φύγω από δω και θα πάω στη ΧΑΝ», είπε.

«Έλα, τώρα, Τζιν», είπε ο Νάιτζελ. «Δώσε μας ακόμα μία ευκαιρία».

«Όχου, κόφ' το, Νάιτζελ!» είπε η Βάλερι. «Η αστυνομία πρέπει να χάσει τη μύτη της, υποθέτω, δεδομένων των συνθηκών».

Ο Κόλιν Μακνάμπ καθάρισε τον λαιμό του, καθώς ετοιμαζόταν να προβεί σε κάποιο σχόλιο.

«Κατά τη γνώμη μου», είπε ακριβοδίκαια, «θα έπρεπε να μας διασαφηνίσουν την παρούσα κατάσταση. Τι ακριβώς προκάλεσε τον θάνατο της κυρίας Νικ;»

«Θα το μάθουμε από την ιατροδικαστική έκθεση, υποθέτω», είπε νευρικά η Βάλερι.

«Πολύ αμφιβάλλω», είπε ο Κόλιν. «Κατά τη γνώμη μου, θα αναβάλουν την έκθεση».

«Φαντάζομαι πήγε από καρδιά, έτσι;» είπε η Πατρίσια. «Σωριάστηκε στη μέση του δρόμου».

«Μεθυσμένη κι ανήμπορη», συμπλήρωσε ο Λεν Μπέιτσον. «Έτσι τη μετέφεραν στο αστυνομικό τμήμα».

«Άρα, όντως έπινε», είπε η Τζιν. «Ξέρετε, ανέκαθεν το πίστευα. Όταν η αστυνομία έκανε έρευνα στην εστία, βρήκαν ντουλάπια γεμάτα με άδεια μπουκάλια μπράντι στην κάμαρά της, νομίζω», πρόσθεσε.

«Η Τζιν μας είναι πρώτη στα κουτσομπολιά», είπε με επιδοκιμασία ο Νάιτζελ.

«Βασικά, έτσι εξηγείται γιατί η συμπεριφορά της καμιά φορά ήταν τόσο παράξενη», είπε η Πατρίσια.

Ο Κόλιν ξερόβηξε πάλι.

«Χμμ!» έκανε. «Ετυχε να τη δω να μπαίνει στο Κολιέ της Βασίλισσας το

βράδυ του Σαββάτου, όπως γύριζα σπίτι».

«Εκεί θα σουρώσε, υποθέτω», είπε ο Νάιτζελ.

«Οπότε, μάλλον πέθανε απλώς απ' το πιοτί...» είπε η Τζιν.

Ο Λεν Μπέιτσον έγνεψε αρνητικά.

«Εγκεφαλική αιμορραγία; Πολύ αμφιβάλλω».

«Για τον Θεό, δεν πιστεύεις ότι κι αυτή δολοφονήθηκε, έτσι δεν είναι;»
είπε η Τζιν.

«Εγώ πάω στοίχημα ότι τη σκότωσαν», είπε η Σάλι Φιντς. «Δε θα με
εξέπληττε διόλου».

«Παρακαλώ», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο. «Θεωρείτε πως κάποιος τη
σκότωσε;»

Κοίταξε τα πρόσωπα της ομήγυρης.

«Δεν έχουμε προσώρας λόγο να υποψιαζόμαστε τίποτα το σχετικό», είπε
ο Κόλιν.

«Μα, ποιος θα ήθελε να τη σκοτώσει;» ρώτησε απαιτητικά η Ζενεβιέβ.
«Είχε πολλά χρήματα να αφήσει; Αν ήταν πλούσια, είναι πιθανό, υποθέτω».

«Ήταν μια εξοργιστική γυναίκα, καλή μου», είπε ο Νάιτζελ. «Είμαι
βέβαιος ότι οι πάντες ήθελαν να τη σκοτώσουν. Εγώ το θέλησα πολλές
φορές», πρόσθεσε και πήρε όλο χαρά μαρμελάδα από το βαζάκι.

«Παρακαλώ, δεσποινίς Σάλι, μπορώ να σας κάνω μια ερώτηση; Για όσα
ειπώθηκαν στο πρωινό. Τα σκέφτομαι συνέχεια».

«Βασικά, στη θέση σας δε θα τα σκεφτόμουν τόσο, Ακιμπόμπο», είπε η
Σάλι. «Δεν είναι ωφέλιμο για την υγεία».

Η Σάλι και ο Ακιμπόμπο μοιράζονταν ένα υπαίθριο μεσημεριανό στο
Ρίτζεντς Παρκ. Το καλοκαίρι, υποτίθεται, είχε αρχίσει επισήμως και το
εστιατόριο ήταν ανοιχτό.

«Όλο το πρωί», είπε θρηνητικά ο Ακιμπόμπο, «είμαι τρομερά
θορυβημένος. Δεν μπορώ να απαντήσω καθόλου καλά σε ερωτήσεις
καθηγητή μου. Είναι απογοητευμένος μαζί μου. Μου λέει ότι αντιγράφω
μεγάλα κομμάτια από βιβλία και δε σκέφτομαι μόνος μου. Αλλά είμαι εδώ
για να αποκομίσω σοφία από τα πολλά βιβλία και μου φαίνεται ότι τα λένε
καλύτερα μέσα στα βιβλία απ' ό,τι τα θέτω εγώ, διότι δεν κατέχω καλά την
αγγλική. Και επιπλέον, σήμερα το πρωί δυσκολεύομαι να σκεφτώ
οτιδήποτε εκτός απ' ό,τι γίνεται στην οδό Χίκορι και τις δυσκολίες εκεί».

«Σ' αυτό θα έλεγα πως έχετε δίκιο», είπε η Σάλι. «Απλώς δε θα εστίαζα τόσο στο σημερινό πρωινό».

«Οπότε γι' αυτό παρακαλώ σας ζητάω να μου πείτε ορισμένα πράγματα, διότι, όπως λέω, όλο σκέφτομαι πολύ».

«Βασικά, ας ακούσουμε τι σκέφτεστε, λοιπόν».

«Βασικά, είναι αυτό το βορ-ακ-ξύ».

«Βορακξύ; Α, το βορικό οξύ! Μάλιστα. Και τι μ' αυτό;»

«Βασικά, δεν καταλαβαίνω καλά. Είναι οξύ, λένε; Οξύ σαν το θεικό οξύ;»

«Όχι, δεν είναι σαν το θεικό οξύ», είπε η Σάλι.

«Δεν είναι κάτι μόνο για πειράματα σε εργαστήρια;»

«Δε νομίζω ότι θα έκαναν πειράματα σε εργαστήρια με δαύτο. Είναι κάτι πολύ ήπιο και άκακο».

«Εννοείτε, μπορεί να βάζατε μέχρι και στα μάτια σας;»

«Ακριβώς. Βασικά, αυτή είναι η χρήση του».

«Α, έτσι εξηγείται, λοιπόν. Ο κύριος Τσάντρα Λαλ έχει μικρό άσπρο μπουκαλάκι με άσπρη σκόνη και βάζει σκόνη σε καυτό νερό και πλένει τα μάτια του μ' αυτό. Το φυλάει στο μπάνιο του κι έπειτα μια μέρα δεν το βρίσκει και θυμώνει πολύ. Αυτό θα ήταν το βο-ρι-κό οξύ, ναι;»

«Τι τρέχει με το βορικό οξύ;»

«Σας λέω παρεμπιπτόντως. Όχι τώρα, παρακαλώ. Σκέφτομαι κι άλλο».

«Βασικά, μην μπεις σε κίνδυνο», είπε η Σάλι. «Δε θέλω το επόμενο πτώμα να είναι το δικό σου, Ακιμπόμπο».

«Βάλερι, θα μπορούσες μήπως να με συμβουλεύσεις σε κάτι;»

«Φυσικά και να σε συμβουλευσω, Τζιν, αν και δεν καταλαβαίνω γιατί οι άνθρωποι ζητούν συμβουλές. Ποτέ δεν τις ακολουθούν».

«Στην πραγματικότητα, είναι ζήτημα συνείδησης», είπε η Τζιν.

«Τότε, είμαι η τελευταία που πρέπει να ρωτήσεις. Στην ουσία, δε διαθέτω συνείδηση».

«Αχ, Βάλερι, μη λες τέτοια πράγματα!»

«Βασικά, είναι αλήθεια», είπε η Βάλερι και έσβησε μιλώντας το τσιγάρο της. «Φέρνω λαθραία ρούχα από το Παρίσι και λέω ελεεινά και άθλια ψεύδη στα μούτρα των κακάσχημων πελατισσών τού σαλόν. Μέχρι που παίρνω το λεωφορείο χωρίς να πληρώσω εισιτήριο, όταν είμαι ζορισμένη.

Μα έλα, λοιπόν, πες μου. Τι τρέχει;»

«Έχει να κάνει με αυτό που είπε ο Νάιτζελ στο πρωινό. Αν κάποιος ξέρει κάτι για κάποιον άλλον, πιστεύεις ότι οφείλει να το πει;»

«Τι ανόητη ερώτηση! Δεν μπορείς να θέτεις μια τέτοια κατάσταση τόσο γενικόλογα. Τι είναι αυτό που θες να πεις... ή δε θες να πεις;»

«Έχει να κάνει με ένα διαβατήριο».

«Διαβατήριο;» Η Βάλερι ανακάθισε έκπληκτη. «Τίνος;»

«Του Νάιτζελ. Έχει πλαστό διαβατήριο».

«Ο Νάιτζελ;» Η Βάλερι ακουγόταν δύσπιστη. «Δεν το πιστεύω. Μου φαίνεται τελείως απίθανο».

«Κι όμως, έχει. Και ξέρεις κάτι, Βάλερι, πιστεύω ότι υπάρχει ένα ερώτημα... νομίζω ότι άκουσα τους αστυνομικούς να λένε πως η Σίλια είχε αναφέρει κάτι σχετικά με ένα πλαστό διαβατήριο. Κι αν το είχε ανακαλύψει, κι αυτός τη σκότωσε;»

«Πολύ μελοδραματικό μου ακούγεται», είπε η Βάλερι. «Όμως, ειλικρινά, δεν πιστεύω λέξη από όλα αυτά. Από πού κι ως πού πλαστό διαβατήριο;»

«Το είδα».

«Πώς το είδες;»

«Βασικά, συνέβη τελείως τυχαία», είπε η Τζιν. «Έψαχνα κάτι στο βαλιτσάκι μου πριν από μια δυο βδομάδες και πρέπει κατά λάθος να κοίταξα στον χαρτοφύλακα του Νάιτζελ. Ήταν και τα δύο στο ράφι του καθιστικού».

Η Βάλερι γέλασε πικρόχολα.

«Πες το στους καταδρομείς!» είπε. «Τι έκανες στ' αλήθεια; Ψαχούλευες;»

«Όχι, και βέβαια όχι!» είπε η Τζιν με τόνο δίκαιης αγανάκτησης. «Το μόνο που δε θα έκανα ποτέ θα ήταν να σκαλίσω τα προσωπικά έγγραφα κάποιου άλλου. Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος. Μόνο που ήμουν λιγάκι αφηρημένη, οπότε άνοιξα τον χαρτοφύλακα κι απλώς έψαχνα το περιεχόμενό του...»

«Άκου, Τζιν, δεν πρόκειται να περάσει στα ψιλά αυτό. Ο χαρτοφύλακας του Νάιτζελ είναι πολύ μεγαλύτερος από τον δικό σου και έχει τελείως άλλο χρώμα. Αφού παραδέχεσαι διάφορα, καλά θα κάνεις να παραδεχτείς ότι είσαι όντως τέτοιος άνθρωπος. Ωραία, λοιπόν. Σου δόθηκε η ευκαιρία να ψαχουλέψεις ορισμένα από τα πράγματα του Νάιτζελ και την άδραξες».

Η Τζιν σηκώθηκε.

«Εντάξει, Βάλερι, αφού σκοπεύεις να είσαι τόσο δυσάρεστη και τόσο

τρομερά άδική και σκληρή, θα...»

«Αχ, σύνελθε, μικρή μου!» είπε η Βάλερι. «Τελείωνε. Μου 'χεις κινήσει το ενδιαφέρον. Θέλω να μάθω τι έγινε».

«Βασικά, είχε μέσα αυτό το διαβατήριο», είπε η Τζιν. «Ήταν στον πάτο κι έγγραφε ένα όνομα επάνω. Στάνφορντ ή Στάνλεϊ ή κάτι παρόμοιο. Και τότε μονολόγησα: *Τι παράξενο που ο Νάιτζελ έχει το διαβατήριο κάποιου άλλου στον χαρτοφύλακά του*. Το άνοιξα και η φωτογραφία ήταν του Νάιτζελ! Οπότε, δεν καταλαβαίνεις ότι πρέπει να ζει διπλή ζωή; Αυτό που αναρωτιέμαι είναι αν πρέπει να το πω στην αστυνομία. Θεωρείς ότι είναι χρέος μου;»

Η Βάλερι γέλασε.

«Ατύχησες, Τζιν», είπε. «Στην πραγματικότητα, πιστεύω ότι υπάρχει μια απλούστατη εξήγηση. Η Πατ μού το είπε. Ο Νάιτζελ κληρονόμησε κάτι χρήματα, ή κάτι σχετικό, αλλά με τον όρο ότι έπρεπε να αλλάξει όνομα. Το έκανε απολύτως νόμιμα, με δημόσια δήλωση ή αγγελία ή ό,τι χρειάζεται, και αυτό ήταν όλο. Νομίζω ότι το πραγματικό του όνομα ήταν πράγματι Στάνφιλντ ή Στάνλεϊ ή κάτι παρεμφερές».

«Α!» Η Τζιν πήρε περίλυπη έκφραση.

«Ρώτησε την Πατ αν δε με πιστεύεις», είπε η Βάλερι.

«Α... όχι... βασικά, αν είναι όπως τα λες, πρέπει να ήταν λάθος μου».

«Εύχομαι να 'σαι πιο τυχερή την επόμενη φορά», είπε η Βάλερι.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, Βάλερι».

«Θα 'θελες να στριμώξεις τον Νάιτζελ, έτσι δεν είναι; Και να τον φέρεις σε δύσκολη θέση με την αστυνομία...»

Η Τζιν όρθωσε το ανάστημά της.

«Μπορεί να μη με πιστεύεις, Βάλερι, αλλά το μόνο που ήθελα ήταν να κάνω το καθήκον μου», είπε και βγήκε από την κάμαρα.

«Ωχ, διάολε!» είπε η Βάλερι.

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και μπήκε η Σάλι.

«Τι έγινε, Βάλερι; Λίγο μουτρωμένη σε βλέπω».

«Αυτή η σιχαμένη η Τζιν φταίει. Ειλικρινά, είναι απαίσια! Δεν πιστεύεις, έτσι, πως υπάρχει έστω και μια αμυδρή πιθανότητα να την έφαγε η Τζιν τη δόλια τη Σίλια; Θα πανηγύριζα έξαλλα αν έβλεπα την Τζιν στην κρεμάλα».

«Σ' αυτό θα με βρεις σύμφωνη», είπε η Σάλι. «Αλλά δε νομίζω ότι είναι ιδιαίτερος πιθανό. Δε νομίζω ότι η Τζιν θα επεδείκνυε ποτέ τόση τόλμη όση απαιτεί η δολοφονία κάποιου».

«Τι γνώμη έχεις για την κυρία Νικ;»
«Ειλικρινά δεν ξέρω τι να πιστέψω. Φαντάζομαι θα μάθουμε σύντομα τι έγινε».

«Στοιχηματίζω δέκα προς ένα ότι κι αυτήν την καθάρισαν», είπε η Βάλερι.

«Γιατί όμως; Τι συμβαίνει εδώ μέσα;» είπε η Σάλι.

«Μακάρι να 'ξερα. Σάλι, σε πιάνει ποτέ να παρατηρείς τους άλλους;»
«Τι εννοείς, Βαλ, να παρατηρώ τους άλλους;»
«Βασικά, να κοιτάς τον άλλον και ν' αναρωτιέσαι: *Είσαι όντως εσύ; Έχω μια διαίσθηση, Σάλι, ότι κάποιος εδώ μέσα είναι τρελός. Πραγματικά τρελός. Μιλάω για μοχθηρή τρέλα... όχι ότι απλώς νομίζει ότι είναι αγγούρι*».

«Πολύ πιθανόν», είπε η Σάλι κι ανατρίχιασε. «Άου! Κάποιος πάτησε τον τάφο μου».

«Νάιτζελ, είναι κάτι που πρέπει να σου πω».

«Περί τίνος πρόκειται, Πατ;» Ο Νάιτζελ ψαχούλευε με μανία στη σιφονιέρα του. «Πού, στον διάολο, έβαλα αυτές τις σημειώσεις μου, ιδέα δεν έχω. Νόμιζα ότι τις είχα καταχωνιάσει εδώ πέρα».

«Αχ, Νάιτζελ, μην τα σκαλίζεις έτσι άτσαλα! Αφήνεις πίσω σου χάος... και μόλις τα συμμαζέψα».

«Ναι, αλλά, διάβολε, πρέπει να βρω τις σημειώσεις μου, έτσι δεν είναι;»
«Νάιτζελ, πρέπει να μ' ακούσεις!»
«Εντάξει, Πατ, μη σε πιάνει απελπισία. Τι συμβαίνει;»
«Πρέπει να ομολογήσω κάτι».

«Όχι κάναν φόνο, ελπίζω;» είπε ο Νάιτζελ, με τη συνήθη ελαφρότητά του.

«Όχι, και βέβαια όχι!»
«Ωραία. Λοιπόν, ποια είναι η ήσσων αμαρτία;»
«Μια μέρα που σου καρίκωνα τις κάλτσες και τις είχα φέρει εδώ στην κάμαρά σου, όπως τις έβαζα στο συρτάρι σου...»
«Ναι;»
«Βρήκα εκεί μέσα το μπουκάλι με τη μορφίνη. Αυτό που μου 'χες αναφέρει πως είχες πάρει από το νοσοκομείο».

«Ναι, και σ' έπιασε υστερία με δαύτο!»

«Μα, Νάιτζελ, ήταν μες στο συρτάρι με τις κάλτσες σου, όπου θα μπορούσε να το είχε βρει οποιοσδήποτε».

«Γιατί να το βρουν; Κανείς άλλος δε σκαλίζει τις κάλτσες μου εκτός από σένα».

«Βασικά, μου φάνηκε φριχτό που το είχες αφήσει έτσι εκτεθειμένο, και ξέρω ότι είχες πει πως θα το πετούσες άπαξ και κέρδιζες το στοίχημα, αλλά στο μεταξύ ήταν ακόμα εκεί, στο συρτάρι».

«Φυσικά. Δεν είχα αποκτήσει ακόμα το τρίτο δηλητήριο».

«Βασικά, μου φάνηκε μέγα σφάλμα, οπότε έβγαλα το μπουκάλι από το συρτάρι και πέταξα το δηλητήριο που περιείχε, και το αντικατέστησα με λίγη μαγειρική σόδα. Έμοιαζε σχεδόν ολόιδια η σκόνη».

Ο Νάιτζελ σταμάτησε τη μανιώδη αναζήτηση των χαμένων σημειώσεων.

«Για όνομα του Θεού!» είπε. «Έκανες τέτοιο πράγμα; Θες να πεις πως, όταν ορκίζομαι στον Λεν και τον γερο-Κόλιν ότι το μπουκάλι περιείχε θειική μορφίνη ή τρυγική μορφίνη ή κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο, είχε στην πραγματικότητα μαγειρική σόδα;»

«Ναι. Βλέπεις...»

Ο Νάιτζελ τη διέκοψε συνοφρυωμένος.

«Ενδεχομένως, ξέρεις, το γεγονός αυτό να ακυρώνει το στοίχημα. Φυσικά, εγώ δεν είχα ιδέα...»

«Μα, Νάιτζελ, ήταν τρομερά επικίνδυνο να το έχεις φυλαγμένο εκεί πέρα».

«Ω Θεέ μου, Πατ, γιατί πρέπει να είσαι πάντα τόσο υστερική; Τι έκανες την κανονική σκόνη;»

«Την έβαλα στο μπουκάλι της σόδας και το έκρυψα στο βάθος του συρταριού με τα μαντίλια μου».

Ο Νάιτζελ την κοίταξε ελαφρώς έκπληκτος.

«Ειλικρινά, Πατ, η λογική σου ξεπερνά κάθε περιγραφή! Ποιο το νόημα;»

«Ένιωθα ότι η σκόνη ήταν πιο ασφαλής εκεί».

«Καλό μου κορίτσι, εφόσον η μορφίνη δεν ήταν κλειδωμένη, δεν είχε μεγάλη σημασία αν βρισκόταν ανάμεσα στις κάλτσες μου ή μέσα στα μαντίλια σου».

«Πώς δεν είχε σημασία... Κατά πρώτον, εγώ μένω σε μονόκλινο, ενώ εσύ έχεις συγκάτοικο».

«Τι, δε νομίζω να φαντάζεσαι ότι ο φουκαράς ο γερο-Λεν θα μου σούφρωνε τη μορφίνη, έτσι;»

«Δε σκόπευα να σ' το πω ποτέ, αλλά τώρα πρέπει. Διότι, βλέπεις, εξαφανίστηκε».

«Θες να πεις ότι το πήρε η αστυνομία;»

«Όχι. Εξαφανίστηκε προτού έρθουν».

«Εννοείς...» Ο Νάιτζελ την κοίταξε θορυβημένος. «Για να τα βάλουμε σε μια σειρά. Υπάρχει ένα μπουκάλι που γράφει *Μαγειρική σόδα*, το οποίο περιέχει θευκική μορφίνη και βρίσκεται κάπου μες στην εστία και ανά πάσα στιγμή κάποιος μπορεί να πάρει μια γεμάτη κουταλιά επειδή τον πονάει η μέση του; Για τον Θεό, Πατ! Τι πήγες κι έκανες; Γιατί, διάολε, δεν πέταξες τη σκόνη, αφού σε τάραζε τόσο;»

«Γιατί σκέφτηκα ότι ήταν αντικείμενο αξίας και έπρεπε να επιστραφεί στο νοσοκομείο αντί να πεταχτεί. Μόλις κέρδιζες το στοίχημά σου, σκόπευα να το δώσω στη Σίλια και να της ζητήσω να το επιστρέψει στη θέση του».

«Είσαι σίγουρη πως δεν της το έδωσες όντως;»

«Όχι, και βέβαια όχι. Εννοείς ότι της το έδωσα κι εκείνη το πήρε και ήταν όντως αυτοκτονία και ότι για όλα φταίω εγώ;»

«Ηρέμησε. Πότε εξαφανίστηκε;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Το έψαξα την προηγούμενη του θανάτου της Σίλια. Δεν το έβρισκα, αλλά φαντάστηκα ότι απλώς θα το είχα βάλει κάπου αλλού».

«Εξαφανίστηκε μια μέρα προτού πεθάνει;»

«Φαντάζομαι», είπε η Πατρίσια πανιασμένη, «ότι έκανα μεγάλη βλακεία».

«Και λίγα λες», είπε ο Νάιτζελ. «Πού μπορεί να φτάσουν ένα θολό μυαλό και μια ζωηρή συνείδηση!»

«Νάιτζελ; Λες ότι πρέπει να το πω στην αστυνομία;»

«Ωχ, διάολε!» είπε ο Νάιτζελ. «Υποθέτω πως πρέπει, ναι. Και το σφάλμα θα είναι όλο δικό μου».

«Αχ, όχι, καλέ μου Νάιτζελ, εγώ φταίω. Εγώ...»

«Εγώ το σούφρωσα το παλιόπραμα», είπε ο Νάιτζελ. «Σε εκείνη τη φάση το όλο εγχείρημα φάνταζε τρομερά διασκεδαστικό. Τώρα, όμως... σαν να ακούω ήδη τα βιτριολικά σχόλια του δικαστηρίου».

«Λυπάμαι ειλικρινά. Όταν το πήρα, στ' αλήθεια είχα σκοπό...»

«Είχες τις καλύτερες προθέσεις. Εγώ το ξέρω! Άκου, Πατ, απλώς αδυνατώ να πιστέψω ότι το μπουκάλι εξαφανίστηκε. Ξέχασες πού το

’βαλες. Χάνεις πράγματα καμιά φορά, ξέρεις».

«Ναι, όμως...»

Κόμπιασε και μια σκιά αμφιβολίας απλώθηκε στο σκυθρωπό πρόσωπό της. Ο Νάιτζελ σηκώθηκε βιαστικά.

«Πάμε στο δωμάτιό σου να ρίξουμε ένα γερό ψάξιμο».

«Νάιτζελ, αυτά είναι τα εσώρουχά μου».

«Σοβαρά τώρα, Πατ, δε θα σε πιάσει σεμνοτυφία σ’ αυτό το στάδιο. Κάτω από τις κιλότες θα ήταν ένα ιδανικό σημείο για να κρύψεις ένα μπουκαλάκι, έτσι;»

«Ναι, αλλά είμαι βέβαιη πως...»

«Δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τίποτα μέχρι να ψάξουμε παντού. Κι αυτό ακριβώς σκοπεύω να κάνω».

Με ένα φευγαλέο χτύπημα στην πόρτα, μπήκε η Σάλι Φιντς. Γούρλωσε τα μάτια από την έκπληξη. Η Πατ, κρατώντας σφιχτά μια χούφτα κάλτσες του Νάιτζελ, καθόταν στο κρεβάτι και ο Νάιτζελ, με τα συρτάρια της σιφονιέρας βγαλμένα τελείως, σκάλιζε σαν παθιασμένο τεριέ έναν σωρό από πουλόβερ, ενώ ολόγουρά του κείτονταν πεταμένα βρακιά, σουτιέν, καλσόν και άλλα αντικείμενα γυναικείας ένδυσης.

«Για όνομα», είπε η Σάλι, «τι τρέχει;»

«Ψάχνουμε ένα μπουκάλι σόδα», είπε λακωνικά ο Νάιτζελ.

«Σόδα; Γιατί;»

«Έχω ένα ποναλάκι», είπε ο Νάιτζελ χασκογελώντας. «Με πονάει η κοιλίτσα μου... και μόνο με λίγη σόδα θα καταλαγιάσει».

«Έχω κι εγώ λίγη κάπου, νομίζω».

«Δεν ωφελεί, Σάλι, πρέπει να είναι της Πατ. Η δική της είναι η μόνη μάρκα που θα κατευνάσει το συγκεκριμένο άλγος».

«Είσαι για δέσιμο», είπε η Σάλι. «Τι σκαρώνει, Πατ;»

Η Πατρίσια έγνεψε αρνητικά, μες στη δυστυχία.

«Μήπως είδες εσύ πουθενά τη σόδα μου, Σάλι;» ρώτησε. «Ίσα ένα δάχτυλο στη βάση του μπουκαλιού;»

«Όχι». Η Σάλι την κοίταξε περίεργα. Έπειτα συνοφρυώθηκε. «Μισό λεπτό. Κάποιος εδώ μέσα... όχι, δε μου έρχεται... Μήπως σου βρίσκεται ένα γραμματόσημο, Πατ; Θέλω να στείλω ένα γράμμα κι έχω ξεμείνει».

«Σ’ εκείνο εκεί το συρτάρι».

Η Σάλι άνοιξε το ρηχό συρτάρι του γραφείου, έβγαλε μια δεσμίδα γραμματόσημα, έκοψε ένα, το κόλλησε στο γράμμα που κρατούσε, έριξε πάλι τα γραμματόσημα στο συρτάρι και άφησε δύομισι πένες στο γραφείο.

«Ευχαριστώ. Θες μήπως να ταχυδρομήσω και το δικό σου γράμμα;»

«Ναι... όχι... όχι, νομίζω θα περιμένω».

Η Σάλι έγνεψε καταφατικά και βγήκε από το δωμάτιο.

Η Πατ έριξε τις κάλτσες που κρατούσε, κι έστριψε νευρικά τα δάχτυλά της.

«Νάιτζελ;»

«Ναι;» Ο Νάιτζελ είχε στρέψει την προσοχή του στην ντουλάπα και ψαχούλευε τις τσέπες ενός παλτού.

«Είναι και κάτι ακόμα που πρέπει να ομολογήσω».

«Για όνομα του Θεού, Πατ, τι άλλο πήγες κι έκανες;»

«Φοβάμαι ότι θα θυμώσεις;».

«Έχω περάσει το στάδιο του θυμού. Είμαι απλώς φοβισμένος. Αν η Σίλια δηλητηριάστηκε με τη σκόνη που σούφρωσα, κατά πάσα πιθανότητα θα πάω φυλακή για πολλά πολλά χρόνια, ακόμα κι αν δε με κρεμάσουν».

«Δεν έχει καμία σχέση μ' αυτό. Έχει να κάνει με τον πατέρα σου».

«Τι πράγμα;» Ο Νάιτζελ έκανε απότομα μεταβολή, με μια έκφραση στο πρόσωπό του που μαρτυρούσε ότι ήταν εμβρόντητος.

«Ξέρεις ότι είναι βαριά, έτσι;»

«Δεν με νοιάζει πόσο άρρωστος είναι».

«Το είπε χθες βράδυ στο ραδιόφωνο: *Ο σερ Άρθουρ Στάνλεϊ, επιφανής ερευνητής στον χώρο της χημείας, νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση*».

«Τι ωραίο να είσαι διάσημος! Όλος ο κόσμος ενημερώνεται μόλις αρρωστήσεις».

«Νάιτζελ, αν είναι ετοιμοθάνατος, οφείλεις να συμφιλιωθείς μαζί του».

«Ούτε κατά διάνοια!»

«Μα αν πεθαίνει...»

«Γουρούνι παραμένει και ετοιμοθάνατος όπως και όταν έχαιρε άκρας υγείας!»

«Μη γίνεσαι τέτοιος, Νάιτζελ. Μη γίνεσαι πικρόχολος και μικρόψυχος».

«Άκου, Πατ... και σ' το 'χω ξαναπεί: ο τύπος σκότωσε τη μητέρα μου».

«Ξέρω, μου το 'χεις πει και ξέρω ότι τη λάτρευες. Αλλά πιστεύω ειλικρινά, Νάιτζελ, ότι καμιά φορά υπερβάλλεις. Πολλοί σύζυγοι είναι άκαρδοι και άστοργοι, και οι γυναίκες τους πικραίνονται, και η πίκρα τις

κάνει τρομερά δυστυχισμένες. Αλλά το να λες ότι ο πατέρας σου σκότωσε τη μητέρα σου είναι μια εξωφρενική δήλωση που δεν αληθεύει».

«Ξέρεις πολλά για την υπόθεση, έτσι;»

«Ξέρω ότι μια μέρα θα το μετανιώσεις που δεν τα βρήκες με τον πατέρα σου προτού πεθάνει. Γι' αυτό και...» Η Πατ σώπασε και σύναξε το θάρρος της. «Γι' αυτό και... κι έγραψα στον πατέρα σου... και του είπα...»

«Του έγραψες; Αυτό το γράμμα ήθελε να ταχυδρομήσει η Σάλι;» Πήγε βιαστικά στο γραφείο. «Μάλιστα».

Πήρε το γράμμα, σε έναν άγραφο φάκελο χωρίς γραμματόσημο, και με γρήγορες, νευρικές κινήσεις το έσκισε σε κομματάκια, τα οποία πέταξε στο καλάθι των αχρήστων.

«Πάει κι αυτό! Και μην τολμήσεις να ξανακάνεις τέτοιο πράγμα!»

«Νάιτζελ, ειλικρινά κάνεις σαν παιδί. Μπορείς να σκίσεις το γράμμα, αλλά δεν μπορείς να με εμποδίσεις να γράψω άλλο... και θα το κάνω».

«Είσαι τόσο αθεράπευτα συναισθηματική. Σου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι, όταν λέω πως ο πατέρας μου σκότωσε τη μητέρα μου, πρόκειται για δήλωση απλού, απερίφραστου δεδομένου; Η μητέρα μου πέθανε από υπερβολική δόση βαρβιτουρικών. Τα πήρε κατά λάθος, σύμφωνα με την ιατροδικαστική έκθεση. Όμως δεν τα πήρε κατά λάθος. Της τα έδωσε εσκεμμένα ο πατέρας μου. Ήθελε να παντρευτεί άλλη, βλέπεις, και η μητέρα μου δεν του έδινε διαζύγιο. Απλή και αγοραία υπόθεση δολοφονίας. Εσύ τι θα έκανες στη θέση μου; Θα τον κατέδιδες στην αστυνομία; Η μητέρα μου δε θα το ήθελε... Οπότε έκανα το μόνο που μπορούσα... είπα στο γουρούνι ότι ήξερα την αλήθεια... κι έκοψα λάσπη... για πάντα. Μέχρι το όνομά μου άλλαξα».

«Νάιτζελ, συγγνώμη... Δε φαντάστηκα ποτέ...»

«Ε, λοιπόν, τώρα ξέρεις... Ο επιφανής και ευυπόληπτος Άρθουρ Στάνλεϊ, με όλη του την έρευνα και τα αντιβιοτικά. Σε μόνιμη ανθοφορία! Όμως η τσουλίτσα του δεν τον παντρεύτηκε στο τέλος. Την κοπάνησε. Νομίζω πως μάντεψε τι είχε κάνει...»

«Νάιτζελ, καλέ μου, τι φρίκη... συγγνώμη...»

«Εντάξει. Δε θα το ξανασυζητήσουμε. Ας επανέλθουμε στην καταραμένη τη σόδα. Τώρα, για προσπάθησε να θυμηθείς τι ακριβώς την έκανες. Βάλ' το κεφάλι στα χέρια και σκέψου, Πατ».

Η Ζενεβιέβ μπήκε στο καθιστικό σε κατάσταση μεγάλης αναστάτωσης. Απευθύνθηκε στους συγκεντρωμένους φοιτητές με φωνή σιγανή και αλλόκοτη.

«Είμαι πλέον βέβαιη, απολύτως βέβαιη, ότι ξέρω ποιος σκότωσε το μικρό το Σίλια».

«Ποιος το έκανε, Ζενεβιέβ;» ρώτησε απαιτητικά ο Ρενέ. «Τι συνέβη και είσαι τόσο σίγουρη;»

Η Ζενεβιέβ έριξε μια επιφυλακτική ματιά πίσω της για να βεβαιωθεί ότι η πόρτα του κοινόχρηστου καθιστικού ήταν κλειστή. Χαμήλωσε τη φωνή.

«Ο Νάιτζελ Τσάπμαν έκανε».

«Ο Νάιτζελ Τσάπμαν, σύμφωνα... αλλά γιατί;»

«Ακούστε. Περνάω από διάδρομο πριν λίγο για να κατέβω τις σκάλες κι ακούω φωνές στο δωμάτιο της Πατρίσια. Μιλάει ο Νάιτζελ».

«Ο Νάιτζελ; Στο δωμάτιο της Πατρίσια;» είπε η Τζιν με τόνο αποδοκimasίας. Όμως η Ζενεβιέβ συνέχισε ακάθεκτη.

«Και της λέει ότι ο πατέρας του σκότωσε τη μητέρα του και ότι γι' αυτό εκείνος άλλαξε τ' όνομά του. Οπότε είναι προφανές, δεν είναι; Ο πατέρας του ήταν καταδικασμένος δολοφόνος και ο Νάιτζελ έχει το κληρονομικό σημάδι...»

«Είναι πιθανόν», είπε ο κύριος Τσάντρα Λαλ, απολαμβάνοντας τη σκέψη, το ενδεχόμενο. «Είναι σαφώς πιθανόν. Είναι τόσο βίαιος ο Νάιτζελ, τόσο ανισόρροπος. Μηδέν αυτοέλεγχος. Δε συμφωνείτε;» Και γύρισε με ύφος συγκατάβασης προς τον Ακιμπόμπο, ο οποίος έγενεψε καταφατικά με ενθουσιασμό, κουνώντας το μαύρο δασύμαλλο κεφάλι του και γυμνώνοντας τα άσπρα του δόντια σε ένα χαμόγελο ικανοποίησης.

«Ανέκαθεν είχα την επίμονη αίσθηση», είπε η Τζιν, «ότι ο Νάιτζελ δε διαθέτει την παραμικρή ηθική... Εντελώς εκφυλισμένος τύπος».

«Είναι σεξ με φόνο, ναι», είπε ο κύριος Αχμέντ Αλί. «Πλαγιάζει μ' αυτήν την κοπέλα και μετά τη σκοτώνει. Επειδή είναι συμπαθής, αξιοσέβαστη, θα περίμενε γάμο...»

«Βλακείες», είπε ο Λέοναρντ Μπέιτσον με φωνή σχεδόν σε έκρηξη.

«Τι είπες;»

«Είπα, ΒΛΑΚΕΙΕΣ!» βρυχήθηκε ο Λεν.

Καθισμένος σε μια αίθουσα του αστυνομικού τμήματος, ο Νάιτζελ κοιτούσε με άγχος τα βλοσυρά μάτια του επιθεωρητή Σαρπ. Τραυλίζοντας ελαφρώς, είχε μόλις ολοκληρώσει την εξιστόρησή του.

«Συνειδητοποιείτε, κύριε Τσάπμαν, ότι όσα μόλις μας είπατε είναι πολύ σοβαρά; Τρομερά σοβαρά!»

«Φυσικά και το συνειδητοποιώ. Δε θα είχα έρθει να σας μιλήσω, αν δεν πίστευα πως ήταν επιτακτική ανάγκη».

«Και λέτε ότι η δεσποινίς Λέιν δε θυμάται πότε ακριβώς είδε για τελευταία φορά αυτό το μπουκάλι της σόδας, που περιείχε τη μορφίνη;»

«Τα 'χει μπερδέψει στο μυαλό της. Όσο προσπαθεί να σκεφτεί τόσο πιο αβέβαιη αισθάνεται. Λέει ότι την τάραξα. Πασχίζει να θυμηθεί εν τάχει πού είναι το μπουκάλι, όσο εγώ ήρθα να σας μιλήσω».

«Καλά θα κάνουμε να επιστρέψουμε πάραυτα στην οδό Χίκορι».

Την ώρα που μιλούσε ο επιθεωρητής, το τηλέφωνο στο γραφείο χτύπησε και ο αρχιφύλακας που κρατούσε σημειώσεις της κατάθεσης του Νάιτζελ άπλωσε το χέρι και σήκωσε το ακουστικό.

«Είναι η δεσποινίς Λέιν», είπε. «Θέλει να μιλήσει με τον κύριο Τσάπμαν».

Ο Νάιτζελ έσκυψε πάνω στο τραπέζι και πήρε το ακουστικό από το χέρι του.

«Πατ; Εδώ Νάιτζελ».

Η φωνή της κοπέλας ακούστηκε ξέπνοη, όλο λαχτάρα, με τις λέξεις να κουτρουβαλάνε η μια πάνω στην άλλη.

«Νάιτζελ. Νομίζω ότι το βρήκα! Θέλω να πω, τώρα ξέρω ποιος πρέπει να πήρε... ξέρεις τι... να το πήρε απ' το συρτάρι με τα μαντίλια μου, εννοώ... βλέπεις, μόνο ένα άτομο θα...»

Η φωνή σίγησε.

«Πατ! Παρακαλώ; Μ' ακούς; Ποιος το έκανε;»

«Δεν μπορώ να σου πω τώρα. Μετά. Θα περάσεις;»

Το ακουστικό βρισκόταν αρκετά κοντά στον αρχιφύλακα και τον

επιθεωρητή ώστε να ακούσουν ολοκάθαρα τη συνομιλία, και ο επιθεωρητής έγνεψε καταφατικά όταν είδε το απορημένο ύφος του Νάιτζελ.

«Πείτε της εδώ και τώρα», είπε.

«Ερχόμαστε από εκεί εδώ και τώρα», είπε ο Νάιτζελ. «Ξεκινάμε αυτή τη στιγμή».

«Α! Ωραία. Θα είμαι στο δωμάτιό μου».

«Γεια σου, Πατ».

Μετά βίας αντάλλαξαν λέξη στη διάρκεια της σύντομης διαδρομής ως την οδό Χίκορι. Ο Σαρπ αναρωτιόταν αν αυτό ήταν το ίχνος που επιτέλους θα έριχνε φως στην υπόθεση. Άραγε θα είχε η Πατρίσια Λέιν συγκεκριμένες αποδείξεις να προσφέρει ή θα ήταν όλα εικασίες εκ μέρους της; Προφανώς είχε θυμηθεί κάτι που της φάνηκε σημαντικό. Υπέθετε πως τους είχε τηλεφωνήσει από το χολ και ότι, ως εκ τούτου, έπρεπε να είναι επιφυλακτική στα λόγια της. Τέτοια ώρα, βραδάκι, πολύς κόσμος θα περνούσε πλάι της.

Ο Νάιτζελ άνοιξε την εξώπορτα του 26 της οδού Χίκορι με το κλειδί του και μπήκαν. Από την ανοιχτή πόρτα του καθιστικού ο Σαρπ διέκρινε την αναμαλλιασμένη κόκκινη κόμη του Λέοναρντ Μπέιτσον, που μελετούσε σκυφτός κάτι βιβλία.

Ο Νάιτζελ τους οδήγησε στο πάνω πάτωμα και από τον διάδρομο στην κάμαρα της Πατ. Χτύπησε κοφτά την πόρτα και μπήκε.

«Καλησπέρα, Πατ. Εδώ είμαι...»

Η φωνή του κόπηκε, έσβησε σε ένα αργόσυρτο, πνιχτό επιφώνημα. Έμεινε ασάλευτος. Κοιτώντας πάνω από τον ώμο του, ο Σαρπ είδε το θέαμα.

Η Πατρίσια Λέιν κειτόταν διπλωμένη στα δύο στο πάτωμα.

Ο επιθεωρητής παραμέρισε απαλά τον Νάιτζελ. Προχώρησε και γονάτισε πλάι στο κουβαριασμένο σώμα της κοπέλας. Σήκωσε το κεφάλι της, ψηλάφισε τον σφυγμό κι έπειτα, με λεπτεπίλεπτες κινήσεις, επέστρεψε το κεφάλι στην πρωτότερη θέση. Σηκώθηκε με όψη πέτρινη, ζοφερή.

«Όχι!» είπε ο Νάιτζελ με φωνή ψιλή κι αφύσικη. «Όχι! Όχι! Όχι!»

«Ναι, κύριε Τσάπμαν. Είναι νεκρή».

«Όχι, όχι! Όχι η Πατ! Η καλή μου, ανόητη Πατ! Πώς...»

«Με τούτο δω».

Ήταν ένα απλό, αυτοσχέδιο όπλο βιασύνης. Ένα μαρμάρينو πρες παπιέ μέσα σε μια μάλλινη κάλτσα.

«Τη χτύπησαν στο πίσω μέρος του κρανίου. Καθ' όλα αποτελεσματικό όπλο. Αν σας παρηγορεί καθόλου, κύριε Τσάπμαν, δε νομίζω ότι κατάλαβε καν τι της συνέβη».

Ο Νάιτζελ κάθισε τρεμάμενος στο κρεβάτι.

«Η κάλτσα αυτή είναι δική μου...» είπε. «Θα μου την καρίκωνε... Ω Θεέ μου, θα την καρίκωνε...»

Ξάφνου έβαλε τα κλάματα. Έκλαιγε σαν παιδί – παραδομένος χωρίς ντροπή στον πόνο.

Ο Σαρπ συνέχιζε την ανακατασκευή.

«Επρόκειτο για κάποιον που γνώριζε καλά. Κάποιον που πήρε μια κάλτσα και έχωσε απλά το μάρμαρο μέσα. Σας είναι οικείο το πρες παπιέ, κύριε Τσάπμαν;»

Μάζεψε την κάλτσα για να του το δείξει.

Ο Νάιτζελ, κλαίγοντας ακόμα, γύρισε να δει.

«Η Πατ το είχε πάντα στο γραφείο της. Είναι ο Λέων της Λουκέρνης», απάντησε κι έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια του. «Πατ... αχ, Πατ! Τι θα κάνω χωρίς εσένα!»

Ξάφνου ανακάθισε, τινάζοντας πίσω τα ανάκατα ξανθά μαλλιά του.

«Θα τον σκοτώσω τον φονιά! Θα τον σκοτώσω! Δολοφονικό γουρούνι!»

«Ηρεμα, κύριε Τσάπμαν. Ναι, ναι, ξέρω πώς αισθάνεστε. Πρόκειται για βαρβαρότητα».

«Η Πατ ποτέ δεν πείραζε άνθρωπο...»

Μιλώντας παρήγορα, ο επιθεωρητής Σαρπ τον έβγαλε από το δωμάτιο. Έπειτα ξαναμπήκε. Έσκυψε πάνω από τη νεκρή κοπέλα. Με μια απαλή κίνηση, απέσπασε κάτι από τα δάχτυλά της.

Ο Τζερόνιμο, με τον ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό του, έστρεφε τα φοβισμένα σκούρα μάτια του από το ένα πρόσωπο στο άλλο.

«Δε βλέπω τίποτα. Δεν ακούω τίποτα, σας λέω. Δεν ξέρω τίποτα απολύτως. Είμαι με Μαρία στην κουζίνα. Βάζω να βράζει η μινεστρόνε, τρίβω το τυρί...»

Ο Σαρπ διέκοψε τον κατάλογο.

«Κανείς δε σας κατηγορεί. Θέλουμε απλώς να διασαφηνίσουμε το χρονικό πλαίσιο. Ποιος μπήκε και ποιος βγήκε από το σπίτι την τελευταία ώρα;»

«Δεν ξέρω. Πού να ξέρω;»
«Μα, βλέπετε καθαρά από το παράθυρο της κουζίνας ποιος μπαινοβγαίνει, έτσι δεν είναι;»
«Ίσως, ναι».
«Τότε πείτε μας».
«Τέτοια ώρα κάθε μέρα μπαινοβγαίνουν συνεχώς».
«Ποιοι βρίσκονταν στην εστία από τις έξι μέχρι τις εξίμισι, που ήρθαμε;»
«Όλοι, εκτός απ' τον κύριο Νάιτζελ και την κυρία Χάμπαρντ και τη δεσποινίς Χόμπχαους».
«Πότε βγήκαν αυτοί;»
«Η κυρία Χάμπαρντ βγαίνει πριν πει το τσάι, δε γύρισε ακόμα».
«Συνεχίστε».
«Ο κύριος Νάιτζελ βγαίνει πριν κάνα μισάωρο, λίγο πριν τις έξι... πολύ ταραγμένος δείχνει. Γυρίζει τώρα μόλις μαζί σας...»
«Ναι, ακριβώς».
«Η δεσποινίς Βάλερι βγαίνει στις έξι ακριβώς. Σημαίνει η ώρα, ντριν, ντριν, ντριν. Ντυμένη για κοκτέιλ, πολύ κομψή. Ακόμα έξω».
«Κι όλοι οι υπόλοιποι είναι εδώ;»
«Μάλιστα, κύριε. Όλοι εδώ».
Ο Σαρπ έριξε μια ματιά στο τεφτέρι του. Η ώρα που τηλεφώνησε η Πατρίσια ήταν καταγεγραμμένη. Έξι και οκτώ ακριβώς.
«Και όλοι οι άλλοι ήταν εδώ, στην εστία; Κανείς δε γύρισε όλο αυτό το διάστημα;»
«Μόνο δεσποινίς Σάλι. Είχε πεταχτεί στο ταχυδρομικό κουτί με γράμμα και γύρισε...»
«Θυμάστε τι ώρα γύρισε;»
Ο Τζερόνιμο συνοφρυώθηκε.
«Γύρισε όταν έπαιζαν τα νέα».
«Μετά τις έξι, δηλαδή;»
«Μάλιστα, κύριε».
«Σε ποιο σημείο βρίσκονταν τα νέα;»
«Δε θυμάμαι, κύριε. Αλλά πριν τα σπορ. Γιατί όταν αρχίζουν σπορ, σβήνουμε».
Ο Σαρπ χαμογέλασε πικρά. Το πεδίο ήταν ευρύ. Μόνον ο Νάιτζελ Τσάπμαν, η Βάλερι Χόμπχαους και η κυρία Χάμπαρντ μπορούσαν να αποκλειστούν. Πράγμα που θα σήμαινε εκτενείς και εξουθενωτικές

ανακρίσεις. Ποιος βρισκόταν στο καθιστικό και ποιος είχε βγει από δαύτο; Και πότε; Ποιος θα έδινε άλλοθι σε ποιον; Αν πρόσθετες και το γεγονός ότι πολλοί φοιτητές, ιδίως οι Ασιάτες και οι Αφρικανοί, ήταν εκ φύσεως ασαφείς ως προς τα χρονικά όρια, το καθήκον δεν ήταν διόλου ζηλευτό.

Όμως έπρεπε να εκπληρωθεί.

Στην κάμαρα της κυρίας Χάμπαρντ το κλίμα ήταν ζοφερό. Η ίδια η κυρία Χάμπαρντ, που φορούσε ακόμα τα ρούχα της εξόδου, με το όμορφο στρογγυλό πρόσωπό της αυλακωμένο από το άγχος, καθόταν στον καναπέ. Ο Σαρπ και ο αρχιφύλακας Κομπ κάθονταν μπροστά σε ένα τραπεζάκι.

«Νομίζω ότι τηλεφώνησε από δω», είπε ο Σαρπ. «Γύρω στις έξι και οκτώ λεπτά κάμποσοι βγήκαν ή μπήκαν στο κοινόχρηστο καθιστικό ή τουλάχιστον έτσι δηλώνουν... και κανείς δεν είδε ούτε πρόσεξε ούτε άκουσε κανέναν να χρησιμοποιεί το τηλέφωνο του χολ. Φυσικά, οι χρόνοι τους δεν είναι αξιόπιστοι, οι μισοί από αυτούς δε φαίνεται να ρίχνουν ποτέ ματιά σε ρολόι. Όμως θεωρώ ότι έτσι κι αλλιώς θα ερχόταν εδώ, αν ήθελε να τηλεφωνήσει στο τμήμα. Εσείς λείπατε, κυρία Χάμπαρντ, αλλά δε φαντάζομαι να κλειδώνετε την πόρτα σας;»

Η κυρία Χάμπαρντ έγνεψε αρνητικά.

«Η κυρία Νικολέτις κλειδωνε πάντα τη δική της, εγώ ποτέ...»

«Ωραία, λοιπόν. Η Πατρίσια Λέιν έρχεται εδώ για να τηλεφωνήσει, ανάστατη με κάτι που θυμήθηκε. Έπειτα, όσο μιλούσε, η πόρτα άνοιξε και κάποιος έριξε μια ματιά ή μπήκε μέσα. Η Πατρίσια κόμπιασε και το έκλεισε. Να έφταιγε το γεγονός ότι αναγνώρισε τον εισβολέα ως το πρόσωπο που ήταν έτοιμη να κατονομάσει; Ή μήπως επρόκειτο για γενική προφύλαξη; Μπορεί να ήταν οποιοδήποτε εκ των δύο. Προσωπικά, κλίνω προς το πρώτο ενδεχόμενο».

Η κυρία Χάμπαρντ έγνεψε καταφατικά με πάθος.

«Όποιος κι αν ήταν, μπορεί να την ακολούθησε εδώ, ενδεχομένως στήνοντάς αυτή έξω από την πόρτα. Κι έπειτα μπήκε για να εμποδίσει την Πατ να συνεχίσει».

«Και μετά...» Η όψη του Σαρπ σκοτεινίασε. «Το εν λόγω άτομο επέστρεψε μαζί με την Πατρίσια στην κάμαρά της, κουβεντιάζοντας τυπικά κι ανέμελα. Ενδεχομένως η Πατρίσια να τη στρίμωξε για το ότι είχε πάρει τη σόδα και ίσως η άλλη να της έδωσε μια πιστευτή εξήγηση».

Η κυρία Χάμπαρντ είπε απότομα:

«Γιατί λέτε η άλλη;»

«Περίεργο πράγμα οι αντωνυμίες! Όταν βρήκαμε το πτώμα, ο Νάιτζελ Τσάπμαν είπε: *Θα τον σκοτώσω τον φονιά! Θα τον σκοτώσω!* Προσέξτε το φύλο. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν πίστευε ξεκάθαρα ότι ο φόνος είχε διαπραχθεί από άνδρα. Ίσως επειδή συνέδεε την ιδέα της βίας με το ανδρικό φύλο. Ή μπορεί να έτρεφε κάποια συγκεκριμένη υποψία στραμμένη προς έναν άνδρα, έναν ορισμένο άνδρα. Αν ισχύει το τελευταίο, πρέπει να ανακαλύψουμε τους λόγους πίσω από αυτό το σκεπτικό του. Εγώ, προσωπικά, στηρίζω το ενδεχόμενο γυναίκας».

«Γιατί;»

«Ιδού γιατί. Κάποιος μπήκε στο δωμάτιο της Πατρίσια μαζί της... κάποιο άτομο που εμπιστευόταν, που ένιωθε σαν στο σπίτι του εκεί μέσα. Αυτό μας οδηγεί σε κάποια άλλη κοπέλα. Οι άνδρες δεν μπαίνουν στους κοιτώνες των κοριτσιών παρά μόνο αν συντρέχει συγκεκριμένος λόγος. Καλά δε λέω, κυρία Χάμπαρντ;»

«Ναι. Δεν πρόκειται για απαράβατο νόμο, αλλά συνήθως ο κανόνας τηρείται».

«Η άλλη πλευρά της εστίας είναι αποκομμένη από τούτην εδώ, εκτός από το ισόγειο. Θεωρώντας ότι κάποιος κρυφάκουσε την προηγούμενη συνομιλία μεταξύ του Νάιτζελ και της Πατ, ο ωτακουστής κατά πάσα πιθανότητα ήταν γυναίκα».

«Ναι, καταλαβαίνω τι λέτε. Και ορισμένες από αυτές τις κοπέλες περνούν, θαρρείς, τη μισή τους μέρα με το αυτί κολλημένο σε κλειδαρότρυπες».

Κοκκίνισε και πρόσθεσε με απολογητικό τόνο:

«Γίνομαι υπερβολικά σκληρή. Στην πραγματικότητα, παρότι τα σπίτια αυτά είναι γερές κατασκευές, έχουν χωριστεί και διαμοιραστεί, και όλες οι νεότερες μεσοτοιχίες είναι ψιλές σαν χαρτί. Θέλοντας και μη, ακούς τι λέγεται. Η Τζιν, οφείλω να ομολογήσω, είναι δεινή κατάσκοπος. Είναι ο τύπος της. Και βέβαια, όταν η Ζενεβιέβ άκουσε τον Νάιτζελ να λέει στην Πατ ότι ο πατέρας του είχε δολοφονήσει τη μητέρα του, κοντοστάθηκε και κρυφάκουσε με την ψυχή της».

Ο επιθεωρητής έγνεψε καταφατικά. Είχε ακούσει τις καταθέσεις της Σάλι Φιντς και της Τζιν Τόμλινσον και της Ζενεβιέβ. Τώρα είπε:

«Ποιες μένουν στα δωμάτια εκατέρωθεν της Πατρίσια;»

«Η Ζενεβιέβ είναι στη μια πλευρά, αλλά ο τοίχος είναι γερός, από τους αυθεντικούς. Η Ελίζαμπεθ Τζόνστον μένει απ' την άλλη, κοντά στις σκάλες. Ο δικός της τοίχος είναι μεσοτοιχία».

«Αυτό περιορίζει ελαφρώς τον αριθμό», είπε ο επιθεωρητής.

«Η Γαλλίδα άκουσε το τέλος της συνομιλίας. Η Σάλι Φιντς ήταν παρούσα νωρίτερα, προτού βγει για να ταχυδρομήσει το γράμμα. Όμως το γεγονός ότι οι δύο αυτές κοπέλες ήταν όντως εκεί αυτομάτως αποκλείει οποιονδήποτε άλλον κατάσκοπο, εκτός από ένα ελάχιστο διάστημα. Με την εξαίρεση, πάντα, της Ελίζαμπεθ Τζόνστον, η οποία μπορεί να κρυφάκουσε τα πάντα από τη μεσοτοιχία εφόσον βρισκόταν στο δωμάτιό της, αλλά φαίνεται σχετικά προφανές ότι ήταν ήδη στο καθιστικό όταν η Σάλι Φιντς βγήκε να στείλει το γράμμα».

«Δεν έμεινε όλο αυτό το διάστημα στο καθιστικό;»

«Όχι, κάποια στιγμή ανέβηκε πάλι πάνω για να πάρει ένα βιβλίο που είχε ξεχάσει. Ως συνήθως, κανείς δε θυμάται το πότε».

«Μπορεί να το έκανε οποιοσδήποτε», είπε η κυρία Χάμπαρντ απελπισμένα.

«Σε ό,τι αφορά τις δηλώσεις τους, ναι, αλλά έχουμε και λίγα επιπλέον αποδεικτικά στοιχεία».

Έβγαλε από την τσέπη του ένα πακετάκι τυλιγμένο σε χαρτί.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η κυρία Χάμπαρντ.

Ο Σαρπ χαμογέλασε.

«Μερικές τρίχες... τις απέσπασα από τα δάχτυλα της Πατρίσια Λέιν».

«Θέλετε να πείτε...»

Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

«Περάστε!» είπε ο επιθεωρητής.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο κύριος Ακιμπόμπο. Ένα πλατύ χαμόγελο ήταν απλωμένο στο μαύρο πρόσωπό του.

«Παρακαλώ», είπε.

Ο επιθεωρητής Σαρπ είπε νευρικά:

«Μάλιστα, κύριε... ε... εμ, τι τρέχει;»

«Νομίζω, παρακαλώ, ότι έχω κάνω κατάθεση. Πρώτης τάξεως σημασία για διαλεύκανση θλιβερού και τραγικού συμβάντος».

«Λοιπόν, κύριε Ακιμπόμπο», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ παραιτημένα, «για ν' ακούσουμε, παρακαλώ, περί τίνος πρόκειται».

Ο κύριος Ακιμπόμπο καθόταν σε μια καρέκλα απέναντι στους άλλους, που τον κοιτούσαν με προσήλωση.

«Ευχαριστώ. Αρχίζω τώρα;»

«Ναι, παρακαλώ».

«Βασικά, είναι, βλέπετε, ότι καμιά φορά έχω δυσάρεστες αισθήσεις στο στομάχι».

«Α».

«Μου ανακατεύεται το στομάχι. Έτσι το λέει η κυρία Σάλι. Αλλά δεν είμαι, βλέπετε, στ' αλήθεια άρρωστος. Δηλαδή, δεν κάνω εμετό».

Ο επιθεωρητής Σαρπ συγκρατήθηκε με δυσκολία όσο οι ιατρικές αυτές λεπτομέρειες διευκρινίζονταν.

«Ναι, ναι», είπε. «Λυπηρό, σαφώς. Αλλά θα θέλατε να μας πείτε...»

«Φταίει ίσως το ασυνήθιστο φαΐ. Νιώθω μεγάλο φούσκωμα εδώ». Ο κύριος Ακιμπόμπο έδειξε πού ακριβώς. «Εγώ προσωπικά νομίζω δεν έχει αρκετό κρέας και πάρα πολύ απ' αυτό που λέτε υδρογονάνθρακες».

«Υδατάνθρακες», τον διόρθωσε μηχανικά ο επιθεωρητής. «Όμως δεν καταλαβαίνω...»

«Καμιά φορά παίρνω χαπάκι, καραμέλα με σόδα· και καμιά φορά σκόνη για στομάχι. Δεν έχει πολλή σημασία τι είναι... οπότε βγαίνει ένα μεγάλο πουφ και μπόλικος αέρας... κάπως έτσι». Ο κύριος Ακιμπόμπο έβγαλε ένα καθ' όλα ρεαλιστικό, κολοσσιαίο ρέψιμο. «Μετά», συνέχισε και χαμογέλασε αγγελικά, «νιώθω πολύ καλύτερα, πολύ καλύτερα».

Το πρόσωπο του επιθεωρητή είχε αρχίσει να παίρνει το μπλάβο χρώμα της συμφόρησης. Η κυρία Χάμπαρντ μίλησε αυστηρά:

«Αυτά τα καταλαβαίνουμε. Και τώρα περάστε στη συνέχεια».

«Μάλιστα. Βέβαια. Βασικά, όπως λέω, το παθαίνω αυτό στις αρχές της περασμένης βδομάδας... δε θυμάμαι ακριβώς ποια μέρα. Πολύ ωραίο μακαρονάκι κοφτό, και τρώω πολύ, και μετά νιώθω χάλια. Προσπαθώ να

βγάλω δουλειά για τον καθηγητή μου, μα δύσκολα να σκεφτώ με φούσκωμα εδώ». Ο Ακιμπόμπο έδειξε πάλι το επίμαχο σημείο. «Μετά το δείπνο είμαι στο καθιστικό, και μόνο η Ελίζαμπεθ είναι εκεί. Και της λέω: *Μήπως έχεις σόδα ή σκόνη για στομάχι, τα δικά μου τέλειωσαν.* Κι εκείνη λέει: *Όχι, αλλά είδα λίγη σόδα στο συρτάρι της Πατ όταν της επέστρεψα ένα μαντίλι που είχα δανειστεί. Πάω να σ' τη φέρω. Η Πατ δε θα έχει αντίρρηση.* Οπότε ανεβαίνει και γυρίζει με μπουκάλι σόδα. Πολύ λίγο μένει, ίσα στον πάτο του μπουκαλιού, και τη βάζω σχεδόν όλη, μια κουταλιά του τσαγιού μες στο νερό κι ανακατεύω και το πίνω».

«Μια κουταλιά του τσαγιού; Μια κουταλιά του τσαγιού! Ω Θεέ μου!»

Ο επιθεωρητής τον κοιτούσε αποσβολωμένος. Ο αρχιφύλακας Κομπ έγειρε προς το μέρος του εμβρόντητος.

«Ρασπούτιν!» είπε αινιγματικά η κυρία Χάμπαρντ.

«Ήπιατε μια κουταλιά του τσαγιού μορφίνη;»

«Φυσικά, εγώ νόμιζα είναι σόδα».

«Ναι, ναι, αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι πώς βρίσκεστε τώρα εδώ μαζί μας!»

«Κι έπειτα, κατόπιν, αρρώστησα, αλλά βαριά. Όχι μόνο πρήξιμο. Πόνος, φριχτός πόνος στην κοιλιά».

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς δεν πεθάνατε!»

«Ρασπούτιν», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Τον είχαν δηλητηριάσει κι εγώ δεν ξέρω πόσες φορές και το δηλητήριο δεν τον σκότωνε!»

Ο κύριος Ακιμπόμπο συνέχισε.

«Οπότε λοιπόν την επομένη, που είμαι καλύτερα, παίρνω το μπουκαλάκι και την ελάχιστη σκόνη που έχει απομείνει και το πάω σ' έναν φαρμακοποιό και λέω: *Παρακαλώ, πείτε μου, τι είναι αυτό που πήρα που μ' έκανε τόσο χάλια;*»

«Και;»

«Και μου λέει: *Έλα μετά. Κι όταν πάω, λέει: Πώς να μην είσαι χάλια! Αυτό δεν είναι σόδα! Είναι το βορακοξύ. Το οξύ βορακοξύ. Μπορείς να βάλεις στα μάτια, ναι, αλλά άμα καταπιείς μια κουταλιά, σε αρρωσταίνει.*»

«Βορικό οξύ;» Ο επιθεωρητής τον κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια, ενεός. «Μα, πώς βρέθηκε το βορικό οξύ στο μπουκάλι; Και τι απέγινε η μορφίνη;» Έβγαλε ένα βογκητό. «Τι μπερδεμένη υπόθεση!»

«Και τώρα σκέφτομαι, παρακαλώ», συνέχισε ο Ακιμπόμπο.

«Σκέφτεστε», είπε ο Σαρπ. «Και τι σκέφτεστε;»

«Σκεφτόμουν τη δεσποινίς Σίλια και πώς πέθανε κι ότι κάποιος, μετά που πέθανε, πρέπει να μπήκε στην κάμαρά της και ν' άφησε εκεί το άδειο μπουκάλι της μορφίνης και το χαρτάκι που έγραφε ότι αυτοκτόνησε...»

Ο Ακιμπόμπο σώπασε και ο επιθεωρητής έγνεψε καταφατικά.

«Οπότε λέω... ποιος μπορεί να το έκανε; Και νομίζω ότι αν ήταν καμιά από τις κοπέλες, θα ήταν εύκολο, μα αν ήταν άντρας, όχι τόσο εύκολο, γιατί θα έπρεπε να κατέβει τη σκάλα της εστίας μας ως κάτω και να ανέβει την άλλη σκάλα, και κάποια μπορεί να ξύπνησε και να τον άκουσε ή να τον είδε. Οπότε το ξανασκέφτομαι και λέω, ας υποθέσουμε ότι το έκανε κάποιος στο δικό μας μέρος της εστίας, αλλά στη διπλανή κάμαρα από αυτή της δεσποινίς Σίλια... μόνο αυτή βρίσκεται σ' αυτό το κομμάτι, καταλαβαίνετε; Έξω από το παράθυρό του έχει μπαλκόνι και έξω από το δικό της έχει κι άλλο μπαλκόνι, κι αυτή θα κοιμάται με την μπαλκονόπορτα ανοιχτή γιατί είναι πιο υγιεινό. Οπότε, αν είναι ψηλός και γεροδεμένος και αθλητικός, μπορεί να κάνει σάλτο δίπλα».

«Το δωμάτιο δίπλα σε αυτό της Σίλια βρίσκεται στο άλλο μισό της εστίας», είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Για να δω, εκεί μένουν ο Νάιτζελ και... και...»

«Και ο Λεν Μπέιτσον», είπε ο επιθεωρητής. Το δάχτυλό του άγγιξε το χάρτινο δεματάκι στο χέρι του. «Ο Λεν Μπέιτσον».

«Είναι πολύ συμπαθής, ναι», είπε περίλυπος ο κύριος Ακιμπόμπο. «Και μαζί μου τρομερά φιλικός, αλλά ψυχολογικά κανείς δεν ξέρει τι γίνεται κάτω από επιφάνεια. Έτσι δεν είναι; Αυτά λένε μοντέρνες θεωρίες. Ο κύριος Τσάντρα Λαλ θύμωσε πολύ όταν το βορικό οξύ για τα μάτια του εξαφανίστηκε, κι έπειτα, όταν ρωτάω, λέει ότι του 'χουν πει πως το πήρε ο Λεν Μπέιτσον».

«Η μορφίνη εκλάπη από το συρτάρι του Νάιτζελ και αντικαταστάθηκε με βορικό οξύ. Όταν η Πατρίσια Λέιν έβαλε στη θέση του σόδα, νόμιζε ότι αντικαθιστούσε τη μορφίνη, ενώ στ' αλήθεια είχε βορικό οξύ... Ναι... Τώρα καταλαβαίνω».

«Σας βοήθησα, ναι;» ρώτησε ευγενικά ο κύριος Ακιμπόμπο.

«Ναι, σαφώς, σας είμαστε ευγνώμονες. Μην... ε... μην τα επαναλάβετε αυτά παραέξω».

«Όχι, κύριε. Θα είμαι τρομερά προσεχτικός».

Ο κύριος Ακιμπόμπο υποκλίθηκε σε όλους ευγενέστατα και βγήκε από την κάμαρα.

«Ο Λεν Μπέιτσον», είπε η κυρία Χάμπαρντ θορυβημένη. «Αχ! Όχι!»
Ο Σαρπ την κοίταξε.

«Δε θέλετε να είναι ο Λεν Μπέιτσον ο ένοχος;»

«Τον έχω συμπαθήσει αυτόν τον νέο. Είναι οξύθυμος, ξέρω, αλλά έδειχνε πάντα πολύ ευγενικός».

«Αυτό έχει ειπωθεί για πολλούς εγκληματίες», σχολίασε ο Σαρπ.

Με απαλές κινήσεις άνοιξε το πακετάκι. Η κυρία Χάμπαρντ υπάκουσε στη χειρονομία του και έσκυψε να δει.

Πάνω στο άσπρο χαρτί βρίσκονταν δύο κοντές, σγουρές, κόκκινες τρίχες...

«Ω Θεέ μου!» είπε η κυρία Χάμπαρντ.

«Όντως», είπε στοχαστικά ο Σαρπ. «Η πείρα μού έχει διδάξει ότι ο δολοφόνος κατά κανόνα κάνει τουλάχιστον ένα λάθος».

«Μα είναι υπέροχο, φίλε μου», είπε ο Ηρακλής Πουαρό με θαυμασμό.
«Τόσο διαυγές... τόσο υπέροχα διαυγές».

«Λες και μιλάτε για σούπα ακούγεστε», γρύλισε ο επιθεωρητής. «Σε εσάς μπορεί να φαντάζει κονσομέ, όμως για μένα, σε μεγάλο βαθμό, παραμένει πηχτή σαν απομίμηση χελωνόσουπας».

«Όχι πλέον. Όλα έχουν ταιριάζει στη θέση τους».

«Ακόμα και τούτες εδώ;»

Όπως και νωρίτερα στην κυρία Χάμπαρντ, ο επιθεωρητής Σαρπ έβγαλε το πειστήριο: τις δύο κόκκινες τρίχες.

Η απάντηση του Πουαρό ήταν σχεδόν κατά λέξη ίδια με τη φράση που είχε χρησιμοποιήσει ο Σαρπ.

«Α... ναι», είπε. «Πώς το λένε στο ραδιόφωνο... Το ένα εσκεμμένο σφάλμα».

Τα μάτια των δύο ανδρών διασταυρώθηκαν.

«Κανείς», είπε ο Ηρακλής Πουαρό, «δεν είναι τόσο έξυπνος όσο νομίζει».

Ο πειρασμός ήταν μεγάλος για τον επιθεωρητή Σαρπ –να πει *Ούτε καν ο Ηρακλής Πουαρό;* –, αλλά συγκρατήθηκε.

«Το άλλο ζήτημα, φίλε μου, διευθετήθηκε;»

«Ναι, το αερόστατο θα αναχωρήσει αύριο».

«Θα ανεβείτε κι εσείς;»

«Όχι. Έχω κανονίσει επίσκεψη στο 26 της οδού Χίκορι. Θα αναλάβει ο Κομπ».

«Θα του ευχηθούμε καλή τύχη».

Όλο σοβαρότητα, ο Πουαρό ύψωσε το ποτήρι του. Περιείχε λικέρ μέντα.

Ο επιθεωρητής Σαρπ ύψωσε το ουίσκι του.

«Ας πιούμε στην ελπίδα», είπε.

«Τι σκαρφίζονται, όμως, αυτά τα μαγαζιά...» είπε ο αρχιφύλακας Κομπ.

Χάζευε με θαυμασμό τη βιτρίνα του Σαμπρίνα Φερ. Πλαισιωμένη και περικόλιστα σε ένα ακριβό δείγμα της υαλουργικής τέχνης –*γυάλινο*,

πράσινο, διάφανο κύμα— η Σαμπρίνα επιδεικνυόταν, ανακεκλιμένη, με κοντές και εξαίσιες φουφούλες και περιβεβλημένη με κάθε λογής — θαυμάσια αμπαλαρισμένο— καλλυντικό. Εκτός από τις φουφούλες, φορούσε διάφορα ψεύτικα κοσμήματα βαρβαρικής κοψιάς.

Ο αστυφύλακας Μακρέι έβγαλε ένα ρουθούνισμα βαθιάς αποδοκιμασίας. «Βλασφημία, εγώ έτσι το λέω. Το όνομα *Σαμπρίνα Φερ* προέρχεται από τον ποιητή Τζον Μίλτον».

«Ε, ο Μίλτον δεν είναι και η Βίβλος, νεαρέ μου».

«Δεν αρνείστε ότι ο *Χαμένος Παράδεισος* καταγίνεται με τον Αδάμ και την Εύα και τον Κήπο της Εδέμ και όλους τους διαβόλους της Κολάσεως... Αν δεν είναι θρησκεία αυτό, τότε τι είναι;»

Ο αρχιφύλακας Κομπ δεν έμπλεκε σε τέτοια αμφιλεγόμενα ζητήματα. Μπήκε θαρρετά στο κατάστημα με τον κατηφή αστυφύλακα στο κατόπι του. Στο σεντεφένιο εσωτερικό του μαγαζιού ο αρχιφύλακας και ο δορυφόρος του έμοιαζαν παράταιροι όσο και ο παραδοσιακός ταύρος στο υαλοπωλείο.

Ένα θεσπέσιο πλάσμα ντυμένο με αέρινα σομόν έπλευσε προς το μέρος τους — τα πόδια της θαρρείς δεν άγγιζαν το δάπεδο.

Ο αρχιφύλακας Κομπ είπε «Καλημέρα, κυρία μου» κι έδειξε τα διακριτικά του. Το θαυμάσιο πλάσμα αποσύρθηκε τρεμουλιάζοντας. Ένα εξίσου εξαίσιο αν και ελαφρώς μεγαλύτερο σε ηλικία πλάσμα εμφανίστηκε. Με τη σειρά της τη διαδέχτηκε μια έξοχη και απαστράπτουσα δούκισσα, τα γκριζογάλανα μαλλιά και λεία μάγουλα της οποίας εκμηδένιζαν ρυτίδες και ηλικία. Ατσάλινα γκρίζα μάτια που ζύγιαζαν αντάμωσαν τη σταθερή ματιά του αρχιφύλακα Κομπ.

«Τρομερά ασυνήθιστο», είπε αυστηρά η δούκισσα. «Από δω, παρακαλώ».

Τους οδήγησε μέσα από ένα τετράγωνο σαλόνι με ένα κεντρικό τραπέζι όπου περιοδικά και διάφορες φυλλάδες ήταν απρόσεκτα στοιβαγμένα. Ολόγυρα, οι τοίχοι είχαν εσοχές με κουρτίνες, μέσα από τις οποίες διέκρινες γυναίκες πεσμένες ανάσκελα κάτω από τα στοργικά χέρια ιερειών με ρόδινα άμφια.

Η δούκισσα κατηύθυνε τους αστυνομικούς σε ένα μικρό διαμέρισμα σαν γραφείο, με ένα μεγάλο σεκρετέρ, άβολες καρέκλες και κανέναν φραγμό στο αγριωπό βόρειο φως.

«Είμαι η κυρία Λούκας, ιδιοκτήτρια του καταστήματος», είπε. «Η

συνεταίρος μου, η δεσποινίς Χόμπχαους, απουσιάζει σήμερα».

«Όχι, κυρία μου», είπε ο αρχιφύλακας Κομπ, που δεν εξεπλάγη.

«Αυτό το ένταλμα έρευνας φαίνεται τρομερά αυθαίρετο και αυταρχικό», είπε η κυρία Λούκας. «Αυτό είναι το προσωπικό γραφείο της δεσποινίδος Χόμπχαους. Ευελπιστώ ειλικρινά ότι δε θα καταστεί αναγκαίο να... ε... να αναστατώσετε την πελατεία μας καθ' οιονδήποτε τρόπο».

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται ν' ανησυχείτε πολύ γι' αυτό», είπε ο Κομπ. «Αυτό που αναζητούμε πιθανότατα δε θα βρίσκεται στους κοινόχρηστους χώρους».

Περίμενε ευγενικά την απρόθυμη αναχώρησή της. Έπειτα έριξε μια ματιά στο γραφείο της Βάλερι Χόμπχαους. Το στενό παράθυρο είχε θέα στο πίσω μέρος άλλων καταστημάτων του Μείφερ. Οι τοίχοι ήταν ξυλεπένδυτοι, ένα απαλό γκρι, και στο πάτωμα ήταν στρωμένα δύο καλής ποιότητας περσικά χαλιά. Το βλέμμα του μετακινήθηκε από το μικρό εντοιχισμένο χρηματοκιβώτιο στο μεγάλο σεκρετέρ.

«Δε θα το 'χει στο χρηματοκιβώτιο», είπε ο Κομπ. «Υπερβολικά προφανές».

Ένα τέταρτο μετά, το χρηματοκιβώτιο και τα συρτάρια του σεκρετέρ είχαν αποκαλύψει τα μυστικά τους.

«Απ' ό,τι φαίνεται, τα ευρήματα είναι πιθανώς απατηλά», είπε ο Μακρέι, που ήταν εκ φύσεως βαρύθυμος και επικριτικός.

«Τώρα μόλις αρχίσαμε», είπε ο Κομπ.

Έχοντας αδειάσει τα συρτάρια από τα περιεχόμενά τους και τακτοποιήσει τα γράμματα σε στοίβες, άρχισε τώρα να βγάζει τα συρτάρια και να τα αναποδογυρίζει.

Έβγαλε ένα επιφώνημα ικανοποίησης.

«Να 'μαστε, νεαρέ μου», είπε.

Στερεωμένα στην κάτω πλευρά του τελευταίου συρταριού με κολλητική ταινία ήταν πέντε έξι σκούρα μπλε βιβλιαράκια με χρυσά γράμματα.

«Διαβατήρια», είπε ο αρχιφύλακας Κομπ. «Εκδοθέντα από το υπουργείο Εξωτερικών της Αυτής Μεγαλειότητος, ο Θεός να ευλογεί την καλόπιστη καρδιά της».

Ο Μακρέι έσκυψε με ενδιαφέρον καθώς ο Κομπ άνοιγε τα διαβατήρια και συνέκρινε τις επικολλημένες φωτογραφίες.

«Δε θα πήγαινε το μυαλό σου ότι πρόκειται για την ίδια γυναίκα, έτσι;» είπε ο Μακρέι.

Τα διαβατήρια ανήκαν στην κυρία Ντα Σίλβα, στη δεσποινίδα Αϊρίν Φρεντς, στην κυρία Όλγκα Κον, στη δεσποινίδα Νίνα Λε Μεζουριέ, στην κυρία Γκλάντις Τόμας και στη δεσποινίδα Μόιρα Ο'Νιλ. Έδειχναν μια μελαχρινή νέα γυναίκα, ηλικίας μεταξύ είκοσι πέντε και σαράντα.

«Η αλλαγή στα μαλλιά είναι το κλειδί της επιτυχίας κάθε φορά», είπε ο Κομπ. «Πομπαντούρ, μπούκλες, κομμένα ίσια, αγορά και τα λοιπά. Έχει πειράξει τη μύτη της για τον ρόλο της Όλγκα Κον, έχει φουσκώσει τα μάγουλα ως κυρία Τόμας. Κι εδώ έχει κι άλλα δύο... ξένα διαβατήρια... μαντάμ Μαχμούντι, Αλγερινή. Σίλα Ντόνοβαν, Ιρλανδή. Φαντάζομαι ότι θα έχει τραπεζικούς λογαριασμούς σε όλα αυτά τα ονόματα».

«Λίγο περίπλοκο δεν είναι;»

«Πρέπει να είναι περίπλοκο, νεαρέ μου. Η εφορία πάντα σκαλίζει, κάνοντας αδιάκριτες ερωτήσεις. Δεν είναι τόσο δύσκολο να πλουτίσεις με το λαθρεμπόριο, αλλά είναι διαβολεμένα δύσκολο να δικαιολογήσεις τα λεφτά άπαξ και τα τσεπώσεις! Πάω στοίχημα ότι αυτή η μικρή λέσχη στο Μείφερ ιδρύθηκε από την κυρία γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Τα χρήματα που κερδίζεις στον τζόγο είναι πρακτικά το μόνο που δεν μπορεί να ελέγξει ο εφοριακός. Ένα σεβαστό μέρος των κλοπιμαίων, θα έλεγα, καταχωνιάζεται σε αλγερινές και γαλλικές τράπεζες και στην Ιρλανδία. Όλη η κομπίνα είναι καλοσχεδιασμένη σαν επιχείρηση. Κι έπειτα, μια μέρα, πρέπει να ξέχασε ένα από αυτά τα πλαστά διαβατήρια στην οδό Χίκορι και αυτή η δόλια η Σίλια το είδε».

«Ήταν ευφυής η ιδέα της δεσποινίδος Χόμπχαους», είπε ο επιθεωρητής Σαρπ. Ο τόνος της φωνής του ήταν επιεικής, σχεδόν πατρικός.

Ανακάτεψε τα διαβατήρια από το ένα χέρι στο άλλο σαν να ετοιμαζόταν να μοιράσει τραπουλόχαρτα.

«Περίπλοκο πράγμα τα οικονομικά», συνέχισε. «Μας πήρε ώρες να τρέχουμε από τη μια τράπεζα στην άλλη. Είχε καλύψει καλά τα ίχνη της... τα οικονομικά της ίχνη, εννοώ. Νομίζω ότι σε κάνα δυο χρόνια θα μπορούσε να 'χε κονομήσει χοντρά, να πήγαινε στην αλλοδαπή και να ζούσαμε εμείς καλά κι αυτή καλύτερα, καταπώς λένε, με τα παράνομα αποκτηθέντα κέρδη της. Δεν ήταν κανένα υπερθέαμα... λαθραία διαμάντια, ζαφείρια και τα λοιπά εισάγονταν... κλοπιμαία εξάγονταν... και είχε και τα ναρκωτικά αποκούμπι, τρόπον τινά. Εξαιρετικά οργανωμένο το όλον. Ταξίδευε στο εξωτερικό τόσο με το δικό της όσο και με διάφορα πλαστά ονόματα, αλλά ποτέ πολύ συχνά, και το καθαυτό λαθρεμπόριο το διεξήγε πάντα, εν αγνοία του, κάποιος άλλος. Είχε πράκτορες στο εξωτερικό που επέβλεπαν την ανταλλαγή των σακιδίων την κατάλληλη στιγμή. Ναι, ήταν έξυπνη ιδέα. Και έχουμε εδώ τον κύριο Πουαρό, τον οποίο οφείλουμε να ευχαριστήσουμε επειδή μας άνοιξε τα μάτια. Ήταν επίσης ευφυές εκ μέρους της το γεγονός ότι πρότεινε αυτό το ψυχολογικό, παράτολμο πλάνο κλοπής στη δόλια τη δεσποινίδα Όστιν. Αυτό το μυριστήκατε σχεδόν μεμιάς, έτσι, κύριε Πουαρό;»

Ο Πουαρό χαμογέλασε σαν να απαξίωνε το κατόρθωμά του και η κυρία Χάμπαρντ τον κοιτούσε όλο θαυμασμό. Η συνομιλία, αυστηρώς ανεπίσημη, λάμβανε χώρα στο καθιστικό της κυρίας Χάμπαρντ.

«Την ξέκανε η απληστία», είπε ο Πουαρό. «Δελεάστηκε από το εξαίσιο διαμάντι στο δαχτυλίδι της Πατρίσια Λέιν. Ήταν ανοησία της, διότι άφηνε μεμιάς να εννοηθεί ότι ήταν μαθημένη στον χειρισμό πολύτιμων λίθων... όπως το να αφαιρέσεις το διαμάντι και να το αντικαταστήσεις με ένα ζιργκόν. Ναι, αυτό σαφώς μου έβαλε ιδέες ως προς το άτομο της Βάλερι Χόμπχαους. Ήταν έξυπνη, ωστόσο, και όταν τη στρίμωξα ότι είχε

παροτρύνει τη Σίλια, το παραδέχτηκε και το εξήγησε κατά τρόπο καθ' όλα συμπονετικό».

«Αλλά να φτάσει σε φόνο!» είπε η κυρία Χάμπαρντ. «Σε φόνο εν ψυχρώ! Ακόμα και τώρα αδυνατώ να το πιστέψω».

Ο επιθεωρητής Σαρπ πήρε ένα ύφος ζοφερό.

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση να της απαγγείλουμε κατηγορίες αναφορικά με τον φόνο της Σίλια Όστιν», είπε. «Την έχουμε συλλάβει για το λαθρεμπόριο, φυσικά. Αυτό ήταν το μόνο εύκολο. Όμως η κατηγορία του φόνου είναι πιο περίπλοκη. Ο εισαγγελέας δεν ξέρει πώς να την προσεγγίσει. Υφίσταται κίνητρο, σαφώς, και δυνατότητα. Πιθανότατα ήξερε τα πάντα για το στοίχημα και ότι ο Νάιτζελ είχε στην κατοχή του μορφή, αλλά δεν έχουμε απτές αποδείξεις και οφείλουμε να λάβουμε υπόψη άλλους δύο φόνους. Θα μπορούσε κάλλιστα να είχε δηλητηριάσει την κυρία Νικολέτις... μα, απ' την άλλη, σαφώς και δε σκότωσε την Πατρίσια Λέιν. Στην πραγματικότητα, είναι πρακτικά το μόνο άτομο που διαθέτει ακλόνητο άλλοθι. Ο Τζερόνιμο είναι σίγουρος ότι την είδε να φεύγει από την εστία στις έξι. Είναι κατηγορηματικός. Δεν ξέρω αν τον δωροδόκησε...»

«Όχι», είπε ο Πουαρό γνέφοντας αρνητικά. «Δεν τον δωροδόκησε».

«Και έχουμε και τα αποδεικτικά στοιχεία του φαρμακοποιού στη γωνία. Τη γνωρίζει καλά και επιμένει ότι μπήκε στο φαρμακείο στις έξι και πέντε και αγόρασε κρέμα προσώπου και ασπιρίνες, και χρησιμοποίησε το τηλέφωνο. Έφυγε από το μαγαζί στις έξι και τέταρτο και πήρε ταξί από την πιάτσα που βρίσκεται απέξω».

Ο Πουαρό ανακάθισε στην καρέκλα του.

«Μα αυτό», είπε, «είναι θαυμάσιο! Είναι ό,τι ακριβώς χρειαζόμαστε!»

«Τι, στο καλό, εννοείτε;»

«Εννοώ ότι στην πραγματικότητα τηλεφώνησε από τον θάλαμο του φαρμακείου».

Ο επιθεωρητής Σαρπ τον κοίταξε με ένα ύφος αγανάκτησης.

«Ελάτε, τώρα, κύριε Πουαρό. Ας εξετάσουμε τα δεδομένα. Στις έξι και οκτώ λεπτά η Πατρίσια Λέιν είναι ζωντανή και τηλεφωνεί στο αστυνομικό τμήμα από αυτήν την κάμαρα. Σύμφωνα ως εδώ;»

«Δε νομίζω ότι τηλεφωνούσε από αυτήν την κάμαρα».

«Ε, τότε από το τηλέφωνο κάτω, στο χολ».

«Ούτε απ' το χολ τηλεφώνησε».

Ο επιθεωρητής Σαρπ αναστέναξε.

«Δεν αρνείστε, υποθέτω, ότι το αστυνομικό τμήμα έλαβε όντως ένα τηλεφώνημα; Δε θεωρείτε πως εγώ, ο αρχιφύλακάς μου, ο αστυφύλακας Νάι και ο Νάιτζελ Τσάπμαν υπήρξαμε θύματα μαζικής ψευδαίσθησης;»

«Κάθε άλλο. Λάβατε όντως ένα τηλεφώνημα. Αν έπρεπε να μαντέψω, θα έλεγα ότι το τηλεφώνημα έγινε από τον κοινόχρηστο θάλαμο του γωνιακού φαρμακείου».

Το σαγόνι του επιθεωρητή Σαρπ κρέμασε προς στιγμήν.

«Εννοείτε ότι μας τηλεφώνησε η... Βάλερι Χόμπχαους; Ότι προσποιήθηκε πως ήταν η Πατρίσια Λέιν και ότι η Πατρίσια Λέιν ήταν ήδη νεκρή;»

«Αυτό εννοώ, μάλιστα».

Ο επιθεωρητής έμεινε αμίλητος για λίγο κι έπειτα κατέβασε με κρότο τη γροθιά του στο τραπέζι.

«Δεν το πιστεύω. Η φωνή... την άκουσα ο ίδιος...»

«Την ακούσατε, ναι. Τη φωνή μιας κοπέλας, ξέπνοη, ταραγμένη. Μα, δε γνωρίζατε τόσο καλά τη φωνή της Πατρίσια Λέιν ώστε να κρίνετε μετά βεβαιότητας ότι επρόκειτο για τη δική της φωνή».

«Εγώ, ίσως, όχι. Αλλά το τηλέφωνο το σήκωσε ο Νάιτζελ Τσάπμαν. Μη μου πείτε ότι ο Νάιτζελ Τσάπμαν θα ξεγελιόταν. Δεν είναι τόσο εύκολο να αλλάξεις τη φωνή σου στο τηλέφωνο ή να υποδυθείς τη φωνή μιας άλλης. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν θα το καταλάβαινε, αν η φωνή στο ακουστικό δεν ανήκε στην Πατ».

«Όντως», είπε ο Πουαρό. «Ο Νάιτζελ Τσάπμαν θα καταλάβαινε τη διαφορά. Ο Νάιτζελ Τσάπμαν ήξερε καλά πως δεν ήταν η Πατρίσια στο τηλέφωνο. Και ποιος θα το ήξερε καλύτερα από εκείνον, αφ' ης στιγμής την είχε σκοτώσει με ένα χτύπημα στο πίσω μέρος του κρανίου πριν από λίγη μόλις ώρα;»

Πέρασαν μερικές στιγμές μέχρι να ανακτήσει ο επιθεωρητής τη φωνή του.

«Ο Νάιτζελ Τσάπμαν; Ο Νάιτζελ Τσάπμαν; Μα όταν τη βρήκαμε νεκρή, έκλαιγε... έκλαιγε σαν μωρό παιδί».

«Αλίμονο», είπε ο Πουαρό. «Νομίζω ότι τη συμπαθούσε την κοπέλα, όσο ήταν ικανός να συμπαθήσει οποιονδήποτε... μα αυτό δε θα την έσωζε, ιδίως αν αποτελούσε απειλή για τα συμφέροντά του. Εξαρχής ο Νάιτζελ Τσάπμαν ξεχώριζε ως η εμφανής πιθανότητα. Ποιος είχε μορφήνη στην

κατοχή του; Ο Νάιτζελ Τσάπμαν. Ποιος διέθετε το ρηχό μα λαμπερό μυαλό που ήταν ικανό να σχεδιάσει απάτη και φόνο, και ποιος είχε το θράσος να το φέρει εις πέρας; Ο Νάιτζελ Τσάπμαν. Ποιος ξέρουμε ότι είναι τόσο αδίστακτος όσο και αλαζόνας; Ο Νάιτζελ Τσάπμαν. Διαθέτει όλα τα χαρακτηριστικά του δολοφόνου· υπερφίαλη ματαιοδοξία, εκδικητικότητα, την ολοένα μεγαλύτερη παρατολμία που οδήγησε στο να τραβάει την προσοχή με κάθε δυνατό τρόπο... χρησιμοποίησε το πράσινο μελάνι σε αυτή τη φοβερή διπλή μπλόφα και εν τέλει το παρατράβηξε με αυτό το ανόητο εσκεμμένο λάθος: το ότι τοποθέτησε τις τρίχες του Λεν Μπέιτσον στα δάχτυλα της Πατρίσια, παραβλέποντας το γεγονός ότι, εάν η Πατρίσια είχε δεχθεί πλήγμα από πίσω, δε θα μπορούσε να είχε αρπάξει τον δράστη από τα μαλλιά. Έτσι είναι αυτοί οι δολοφόνοι, παρασύρονται από την ίδια τους την εγωπάθεια, από τον θαυμασμό προς την ίδια τους την εξυπνάδα, και επαναπαύονται στη σαγήνη τους... διότι όντως διαθέτει σαγήνη αυτός ο Νάιτζελ... έχει όλη τη γοητεία ενός κακομαθημένου παιδιού που δε μεγάλωσε ποτέ, που δε θα μεγαλώσει ποτέ, που βλέπει μόνον ένα πράγμα, τον εαυτό του και τα θέλω του!»

«Γιατί, όμως, κύριε Πουαρό; Γιατί να σκοτώσει; Τη Σίλια Όστιν, ενδεχομένως, το καταλαβαίνω, αλλά την Πατρίσια Λέιν γιατί;»

«Αυτό», είπε ο Πουαρό, «πρέπει να ανακαλύψουμε».

«Καιρό έχω να σας δω», είπε ο ηλικιωμένος κύριος Έντικοτ στον Ηρακλή Πουαρό. Περιεργάστηκε άπληστα τον επισκέπτη του. «Καλοσύνη σας που ήρθατε να με δείτε».

«Όχι και τόσο», είπε ο Ηρακλής Πουαρό. «Θέλω κάτι από εσάς».

«Βασικά, όπως ξέρετε, σας είμαι απέραντα υπόχρεος. Ξεκαθαρίσατε εκείνη τη φριχτή υπόθεση Αμπερνέθι για λογαριασμό μου».

«Εκπλήσσομαι που σας βρίσκω εδώ. Νόμιζα ότι είχατε βγει στη σύνταξη».

Ο γερο-δικηγόρος χαμογέλασε ζοφερά. Η εταιρεία του ήταν από τις πλέον ιστορικές και ευυπόληπτες.

«Ήρθα σήμερα συγκεκριμένα για να δω έναν πολύ παλιό πελάτη. Εξακολουθώ να αναλαμβάνω προσωπικά τις υποθέσεις κάνα δυο παλιόφιλων».

«Ο σερ Άρθουρ Στάνλεϊ ήταν παλιός φίλος και πελάτης, σωστά;»

«Ακριβώς. Έχουμε αναλάβει όλες τις νομικές του υποθέσεις από τότε που ήταν νεότερος. Μεγαλοφυής τύπος, Πουαρό... σπάνιο μυαλό».

«Ο θάνατός του αναγγέλθηκε στο χθεσινό δελτίο των έξι, νομίζω».

«Ναι. Η κηδεία του είναι την Παρασκευή. Ήταν άρρωστος καιρό. Κάποια κακοήθεια, απ' ό,τι κατάλαβα».

«Η λαίδη Στάνλεϊ έχει καιρό που πέθανε;»

«Περίπου δύομισι χρόνια».

Τα διαπεραστικά μάτια κάτω από τα θαμνώδη φρύδια κοιτούσαν επίμονα τον Πουαρό.

«Πώς πέθανε;»

Ο δικηγόρος έσπευσε να αποκριθεί:

«Υπερβολική δόση υπνωτικού. Βαρβιτουρικά, αν θυμάμαι καλά».

«Διενεργήθηκε ιατροδικαστική έρευνα;»

«Ναι. Το πόρισμα έλεγε πως η λήψη είχε γίνει κατά λάθος».

«Και ήταν όντως λάθος;»

Ο κύριος Έντικοτ σώπασε για μερικές στιγμές.

«Δε θέλω να σας προσβάλω», είπε. «Είμαι σίγουρος ότι έχετε σοβαρό λόγο για να ρωτάτε. Τα βαρβιτουρικά είναι επικίνδυνα φάρμακα, εξ όσων γνωρίζω, διότι η θεραπευτική δόση ελάχιστα απέχει από τη θανατηφόρα. Αν η ασθενής ναρκωθεί και ξεχάσει ότι πήρε τη δόση της και πάρει άλλη μία... βασικά, οι συνέπειες μπορεί να είναι μοιραίες».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά.

«Και αυτό συνέβη;»

«Θεωρητικά. Δεν υπήρξε υπόνοια αυτοκτονίας ή αυτοκτονικών τάσεων».

«Ούτε και υπόνοια... άλλου τινός;»

Η ίδια ματιά τον διαπέρασε πάλι.

«Ο σύζυγός της κατέθεσε στην έκθεση».

«Και τι είπε;»

«Ξεκαθάρισε ότι ενίοτε η σύζυγός του μπερδευόταν μετά τη βραδινή δόση και ζητούσε να την ξαναπάρει».

«Έλεγε ψέματα;»

«Ειλικρινά, κύριε Πουαρό, τι εξωφρενική ερώτηση! Τι σας κάνει να πιστεύετε, έστω και για μια στιγμή, ότι γνωρίζω την απάντηση;»

Ο Πουαρό χαμογέλασε. Η απόπειρα μεγαλοστομίας δεν τον εξαπατούσε.

«Θα έλεγα, φίλε μου, ότι γνωρίζετε πολύ καλά. Μα, προσώρας δε θα σας φέρω σε δύσκολη θέση ρωτώντας τι ακριβώς γνωρίζετε. Αντ' αυτού, θα σας ζητήσω μια γνώμη. Τη γνώμη ενός άνδρα για έναν άλλον. Ήταν ο Άρθουρ Στάνλεϊ το είδος του άνδρα που θα έβγαζε τη γυναίκα του από τη μέση εάν σχεδίαζε να παντρευτεί μιαν άλλη;»

Ο κύριος Έντικοτ αναπήδησε σαν να τον είχε τσιμπήσει σφήκα.

«Αδιανόητο!» είπε θυμωμένα. «Εντελώς αδιανόητο! Και δεν υπήρχε άλλη. Ο Στάνλεϊ ήταν αφοσιωμένος στη γυναίκα του».

«Ναι», είπε ο Πουαρό. «Κι εγώ αυτό υπέθετα. Και τώρα έρχομαι στον σκοπό της επίσκεψής μου. Είστε οι δικηγόροι που συνέταξαν τη διαθήκη του Άρθουρ Στάνλεϊ. Ενδεχομένως να είστε ο εκτελεστής της διαθήκης».

«Είμαι, όντως».

«Ο Άρθουρ Στάνλεϊ είχε έναν γιο. Ο γιος τσακώθηκε με τον πατέρα του λίγο μετά τον θάνατο της μητέρας του. Τσακώθηκε και έφυγε από το σπίτι. Έφτασε στο σημείο να αλλάξει ως και τ' όνομά του».

«Αυτό δεν το γνώριζα. Πώς αποκαλείται;»

«Θα φτάσουμε και σε αυτό. Προηγουμένως θα προβώ σε μια εικασία. Εάν έχω δίκιο, ενδεχομένως θα το παραδεχτείτε. Νομίζω ότι ο Άρθουρ

Στάνλεϊ σας άφησε ένα σφραγισμένο γράμμα, ένα γράμμα που θα ανοιχτεί υπό συγκεκριμένες συνθήκες ή μετά τον θάνατό του».

«Για τον Θεό, Πουαρό! Τον Μεσαίωνα θα σας έκαιγαν, το δίχως άλλο, στην πυρά. Πώς γίνεται να γνωρίζετε όσα γνωρίζετε;»

«Έχω δίκιο, λοιπόν; Νομίζω ότι υπήρχε και μια εναλλακτική στο γράμμα. Είτε το περιεχόμενό του θα καταστρεφόταν... είτε θα προβαίνατε σε ορισμένα μέτρα».

Σώπασε. Ο άλλος δεν απάντησε.

«Bon dieu!» είπε ταραγμένος ο Πουαρό. «Δεν το καταστρέψατε...»

Κι έπαψε, όλο ανακούφιση, όταν είδε το αρνητικό νεύμα του κυρίου Έντικοτ.

«Δεν ενεργούμε ποτέ βεβιασμένα», είπε με τόνο επίπληξης. «Πρέπει να διεξαγάγω πλήρη έρευνα, ώστε να ικανοποιηθώ απολύτως ως προς...»

Κόμπιασε.

«Αυτό το ζήτημα», είπε αυστηρά, «είναι άκρως εμπιστευτικό. Και αυτό περιλαμβάνει ακόμα κι εσάς, Πουαρό...» Έγνεψε αρνητικά.

«Κι αν σας δώσω επαρκείς αιτίες για ποιον λόγο πρέπει να μιλήσετε;»

«Αυτό εξαρτάται από εσάς. Δεν μπορώ να φανταστώ πώς είναι δυνατόν να γνωρίζετε οτιδήποτε σχετικό με την υπόθεση που συζητάμε».

«Δε γνωρίζω... οπότε οφείλω να υποθέσω. Και αν η υπόθεσή μου είναι ορθή...»

«Μάλλον απίθανο», είπε ο κύριος Έντικοτ κουνώντας το χέρι.

Ο Πουαρό πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Ωραία, λοιπόν. Στο μυαλό μου οι οδηγίες σας έχουν ως εξής. Σε περίπτωση θανάτου του σερ Άρθουρ, οφείλετε να εντοπίσετε τον υιό του τον Νάιτζελ, να διαπιστώσετε αν είναι εν ζωή και συγκεκριμένα αν εμπλέκεται ή έχει εμπλακεί σε οποιαδήποτε εγκληματική δραστηριότητα».

Αυτή τη φορά η απόρθητη δικηγορική γαλήνη του κυρίου Έντικοτ έγινε πραγματικά συντρίμια. Έβγαλε ένα επιφώνημα που σπανίως είχε ακουστεί από τα χείλη του.

«Μιας και δείχνετε να κατέχετε τα δεδομένα καθ' ολοκληρίαν», είπε, «θα σας πω ό,τι θέλετε να μάθετε. Φαντάζομαι ότι έχετε πετύχει τον νεαρό Νάιτζελ κατά τον ρουν των επαγγελματικών σας δραστηριοτήτων. Τι σκαρώνει αυτό το διαόλι;»

«Νομίζω ότι η ιστορία έχει ως εξής. Αφού έφυγε από το σπίτι, άλλαξε τ' όνομά του, λέγοντας δεξιά κι αριστερά ότι η αλλαγή είχε να κάνει με τον

όρο μιας κληρονομιάς. Κατόπιν έμπλεξε με κάτι τύπους που είχαν στήσει μια κομπίνα με λαθραία: ναρκωτικά και πολύτιμους λίθους. Νομίζω ότι χάρη σε εκείνον η κομπίνα έλαβε την τελική της μορφή... μια εξόχως ευφυή μορφή, που είχε να κάνει με τη χρήση αθώων, αυθεντικών φοιτητών. Την όλη επιχείρηση διηύθυναν μόνο δύο άτομα: ο Νάιτζελ Τσάπμαν, όπως αυτοαποκαλούνταν πλέον, και μια νεαρά ονόματι Βάλερι Χόμπχαους, η οποία, θεωρώ, ήταν αυτή που τον έφερε αρχικά σε επαφή με τον χώρο του λαθρεμπορίου. Η επιχείρηση ήταν μικρή, ιδιωτική και λειτουργούσε με αναθέσεις, αλλά ήταν απείρως επικερδής. Τα αγαθά έπρεπε να είναι μικρού όγκου, αλλά χιλιάδες λίρες πολύτιμων λίθων και ναρκωτικών καταλαμβάνουν ελάχιστο χώρο. Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που συνέβη μία από αυτές τις αναπάντεχες συμπτώσεις. Ένας αστυνομικός ήρθε μια μέρα σε μια φοιτητική εστία για να πάρει τις καταθέσεις των ενοίκων σε σχέση με μια δολοφονία κοντά στο Κέμπριτζ. Ξέρετε, νομίζω, τον λόγο για τον οποίο η συγκεκριμένη πληροφορία θα προκαλούσε πανικό στον Νάιτζελ. Νόμιζε ότι η αστυνομία καταδίωκε τον ίδιο. Αφαίρεσε μερικούς γλόμπους ώστε ο φωτισμός να είναι χαμηλός, και επιπλέον, μες στον πανικό του, πήρε ένα ορισμένο σακίδιο στην πίσω αυλή, το έκανε κομμάτια και το παράχωσε πίσω από τον λέβητα, καθώς φοβόταν ότι η αστυνομία μπορεί να ανακάλυπτε ίχνη ναρκωτικών στον διπλό πάτο.

»Ο πανικός του ήταν εντελώς αβάσιμος... η αστυνομία είχε έρθει απλώς για να κάνει ερωτήσεις σχετικά με έναν Έυρασιάτη φοιτητή, μα μία από τις κοπέλες που έμεναν στην εστία έτυχε να κοιτάζει από το παράθυρό της και να τον δει να καταστρέφει το σακίδιο. Το γεγονός αυτό δεν υπέγραψε αυτομάτως τη θανατική της καταδίκη. Αντ' αυτού, σκαρφίστηκαν μια έξυπνη πλεκτάνη, μέσω της οποίας η ίδια παροτρύνθηκε να διαπράξει ορισμένες ανόητες ενέργειες, που θα την έθεταν σε θέση εντελώς προσβλητική. Όμως το παρατράβηξαν με το σχέδιό τους. Εκλήθην να βοηθήσω. Τους συμβούλευσα να ειδοποιήσουν την αστυνομία. Η κοπέλα τα έχασε και ομολόγησε. Ομολόγησε, δηλαδή, όσα είχε κάνει η ίδια. Μα πήγε, πιστεύω, στον Νάιτζελ και τον παρότρυνε να ομολογήσει κι αυτός την ιστορία με το σακίδιο και το μελάνι που είχε χύσει στην εργασία της ομόστεγης φοιτήτριας. Ούτε ο Νάιτζελ ούτε η συνεργός του μπορούσαν να δεχτούν να τραβήξει την προσοχή το σακίδιο· το όλο πλάνο της εκστρατείας τους θα καταστρεφόταν. Επιπλέον, η Σίλια, η περί ης ο λόγος, κατείχε άλλο ένα κομμάτι επικίνδυνης γνώσης, το οποίο, μάλιστα, είχε

αποκαλύψει το βράδυ που δείπνησα εκεί. Ήξερε την αληθινή ταυτότητα του Νάιτζελ».

«Μα, δεν μπορεί...» Ο κύριος Έντικοτ συνοφρυώθηκε.

«Ο Νάιτζελ είχε μεταβεί από τον έναν κόσμο στον άλλο. Όποιοι παλιοί φίλοι του μπορεί να τον τράκαραν ή ξέραν ότι πλέον αυτοαποκαλούνταν Τσάπμαν, αλλά δε γνώριζαν με τι καταγινόταν. Κανείς στην εστία δεν ήξερε ότι το αληθινό του επώνυμο ήταν Στάνλεϊ... όμως η Σίλια, αίφνης, αποκάλυψε ότι τον γνώριζε και με τις δύο ιδιότητές του. Ήξερε επίσης ότι η Βάλερι Χόμπχαους, σε μία τουλάχιστον περίπτωση, είχε ταξιδέψει στο εξωτερικό με πλαστό διαβατήριο. Ήξερε πολλά. Το βράδυ της επομένης βγήκε να τον συναντήσει κάπου· είχαν κάποιο ραντεβού. Εκείνος της έδωσε έναν καφέ που μέσα είχε μορφή. Πέθανε στον ύπνο της και όλα είχαν διευθετηθεί ώστε να δίνουν την εικόνα της αυτοκτονίας».

Ο κύριος Έντικοτ ανακάθισε. Μια έκφραση βαθιάς δυσφορίας αυλάκωνε την όψη του. Μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του.

«Όμως η ιστορία δεν τέλειωσε εκεί», είπε ο Πουαρό. «Η ιδιοκτήτρια της αλυσίδας των εστιών και φοιτητικών λεσχών πέθανε λίγο μετά υπό μυστηριώδεις συνθήκες, κι έπειτα, στο τέλος, συνέβη το τελευταίο, το πιο σκληρό και άκαρδο έγκλημα. Η Πατρίσια Λέιν, μια κοπέλα αφοσιωμένη στον Νάιτζελ, την οποία ο ίδιος συμπαθούσε πολύ, χώθηκε εν αγνοία της στις υποθέσεις του και επιπλέον επέμενε ότι ο Νάιτζελ έπρεπε να συμφιλιωθεί με τον πατέρα του πριν από τον θάνατο του τελευταίου. Ο ίδιος τη φλόμωσε στο ψέμα, όμως συνειδητοποίησε ότι το πείσμα της μπορεί στ' αλήθεια να την προέτρεπε να γράψει και δεύτερο γράμμα μετά την καταστροφή του πρώτου. Νομίζω, φίλε μου, ότι μπορείτε να μου πείτε για ποιον λόγο, από τη δική του οπτική γωνία, ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα ήταν τόσο ολέθριο».

Ο κύριος Έντικοτ σηκώθηκε. Διέσχισε το γραφείο ίσαμε το χρηματοκιβώτιο, το ξεκλείδωσε και επέστρεψε με έναν μακρόστενο φάκελο στο χέρι. Στο πίσω μέρος η κόκκινη σφραγίδα ήταν σπασμένη. Έβγαλε από μέσα δύο φύλλα χαρτί και τα απόθεσε μπροστά στον Πουαρό.

Αγαπητέ Έντικοτ,

Θα ανοίξεις το παρόν αφότου έχω πεθάνει. Θα ήθελα να εντοπίσεις τον υιό μου Νάιτζελ και να διαπιστώσεις κατά πόσον είναι αναμειγμένος σε οιαδήποτε εγκληματική δραστηριότητα.

Τα γεγονότα που θα σου αφηγηθώ είναι γνωστά μόνο σε μένα. Ο Νάιτζελ υπήρξε ανέκαθεν βαθύτατα απογοητευτικός ως προς το ποιόν του. Έχει βρεθεί δις ένοχος για πλαστογράφηση της υπογραφής μου σε επιταγές. Και στις δύο περιπτώσεις αναγνώρισα την υπογραφή ως δική μου, αλλά τον προειδοποίησα πως ήταν η τελευταία φορά. Την τρίτη φορά, παραχάραξε το όνομα της μητέρας του. Κι εκείνη τον κατηγορήσε ευθέως. Την ικέτευσε να το αποσιωπήσει. Εκείνη αρνήθηκε. Οι δυο μας είχαμε συζητήσει την περίπτωση του κι εκείνη ξεκαθάρισε πως θα μου το έλεγε. Τότε ήταν που, καθώς της έδινε το βραδινό της υπνωτικό, της χορήγησε υπερβολική δόση. Προτού το φάρμακο πιάσει, ωστόσο, εκείνη ήρθε στην κάμαρά μου και μου είπε όλα τα καθήκαστα. Όταν το πρωί της επομένης βρέθηκε νεκρή, ήξερα ποιος ήταν ο υπαίτιος.

Κατηγόρησα τον Νάιτζελ και του είπα ότι σκόπευα να ξεκαθαρίσω το τοπίο και να πω τα πάντα στην αστυνομία. Εκείνος με ικέτευσε απελπισμένα. Τι θα έκανες στη θέση μου, Έντικο; Δεν τρέφω αυταπάτες ως προς τον γιο μου, ξέρω τι μέρος του λόγου είναι – ένας από αυτούς τους επικίνδυνους παρίες, που δε διαθέτουν μήτε συνείδηση μηδέ οίκτο. Δεν είχα κανέναν λόγο να τον σώσω. Όμως η σκέψη της πολυαγαπημένης μου συζύγου ήταν που μου άλλαξε γνώμη. Θα ήθελε εκείνη να απαιτήσω δικαιοσύνη; Νόμιζα πως ήξερα την απάντηση – θα ήθελε ο γιος της να γλιτώσει από την αγχόνη. Θα δείλιαζε, όπως δείλιασα κι εγώ, μπρος στον διασυρμό του ονόματός μας. Όμως υπήρχε και μια άλλη παράμετρος που έπρεπε να ληφθεί υπ' όψιν. Πιστεύω σθεναρά ότι, άπαξ και δολοφονήσεις, είσαι πάντα δολοφόνος. Έκανα μια συμφωνία με τον γιο μου και το κατά πόσον ήταν ορθό ή λάθος δεν το γνωρίζω. Θα έγραφε μία ομολογία του εγκλήματός του, την οποία θα κρατούσα. Θα έφευγε από το σπίτι μου και δε θα επέστρεφε ποτέ, μα θα έφτιαχνε τη δική του ζωή. Θα του έδινα μια δεύτερη ευκαιρία. Χρήματα που ανήκαν στη μητέρα του θα περνούσαν στην ιδιοκτησία του αυτομάτως. Είχε λάβει σοβαρή εκπαίδευση. Είχε κάθε ευκαιρία να τα καταφέρει.

Ωστόσο, εάν καταδικαζόταν για οποιαδήποτε εγκληματική ενέργεια, η ομολογία που μου είχε παραδώσει θα κατέληγε στην αστυνομία. Προφύλαξα εαυτόν εξηγώντας του ότι ο δικός μου θάνατος δε θα έλυνε το πρόβλημα.

Είσαι ο παλιότερός μου φίλος. Αποθέτω τούτο το βάρος στους ώμους σου, μα ζητώ να το αναλάβεις εις το όνομα μιας γυναίκας που υπήρξε

κάποτε φίλη σου. Βρες τον Νάιτζελ. Εφόσον το μητρώο του είναι καθαρό, κατάστρεψε τούτο το γράμμα και τη συνημμένη ομολογία. Ειδάλλως, πρέπει να αναλάβει η δικαιοσύνη.

*Ο εγκάρδιος φίλος σου,
Άρθουρ Στάνλεϊ*

*«Α!» Ο Πουαρό έβγαλε έναν αργόσυρτο στεναγμό.
Ξεδίπλωσε το συνημμένο έγγραφο.*

Μετά του παρόντος ομολογώ ότι δολοφόνησα τη μητέρα μου, χορηγώντας της θανατηφόρο δόση βαρβιτουρικών τη 18η Νοεμβρίου του 195-

Νάιτζελ Στάνλεϊ

«Κατανοείτε απόλυτα τη θέση σας, δεσποινίς Χόμπχαους. Σας έχω ήδη προειδοποιήσει...»

Η Βάλερι Χόμπχαους τον διέκοψε.

«Ξέρω τι κάνω. Με προειδοποιήσατε πως οτιδήποτε πω θα χρησιμοποιηθεί ως στοιχείο εναντίον μου. Είμαι προετοιμασμένη γι' αυτό. Με συλλάβατε για λαθρεμπόριο. Δεν υπάρχει ελπίδα για μένα. Αυτό σημαίνει πολυετή φυλάκιση. Και το άλλο σημαίνει ότι θα κατηγορηθώ ως συνεργός σε φόνο».

«Η καλή θέληση μιας κατάθεσης μπορεί να σας βοηθήσει, αν και δεν μπορώ να σας υποσχεθώ κάτι ούτε να σας προτείνω κάποιο δέλεαρ».

«Δεν ξέρω αν με ενδιαφέρει. Καλύτερα να ξεμπερδεύω με όλα αυτά και να σαπίσω χρόνια στη φυλακή. Θέλω να δηλώσω κάτι. Μπορεί να είμαι αυτό που λέτε, συνεργός, αλλά δεν είμαι δολοφόνος. Ουδέποτε ήταν πρόθεση ή επιθυμία μου ο φόνος. Δεν είμαι τόσο ανόητη. Αυτό που θέλω είναι να υπάρξει ένα σαφές κατηγορητήριο εναντίον του Νάιτζελ...

»Η Σίλια ήξερε πολλά, αλλά με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο θα τη διπλάρωνα. Ο Νάιτζελ δε μου άφησε περιθώριο χρόνου. Την έβγαλε έξω, της είπε ότι σκόπευε να ομολογήσει για το σακίδιο και το χυμένο μελάνι, κι έπειτα της έριξε τη μορφήν στον καφέ. Είχε σουφρώσει ένα γράμμα της, που είχε γράψει νωρίτερα στην κυρία Χάμπαρντ, και έκοψε μια χρήσιμη φράση που παρέπεμπε σε αυτοκτονία. Το έβαλε μαζί με το άδειο μπουκαλάκι της μορφίνης (το οποίο είχε ανακτήσει, αφού πρώτα προσποιήθηκε ότι το είχε πετάξει) πλάι στο κρεβάτι της. Τώρα καταλαβαίνω ότι συλλογιζόταν τον φόνο για κάμποσο διάστημα. Ύστερα ήρθε και μου είπε τι είχε κάνει. Για δικό μου καλό, όφειλα να του σταθώ.

»Το ίδιο πρέπει να συνέβη και στην κυρία Νικ. Ο Νάιτζελ είχε ανακαλύψει ότι έπινε και γινόταν αναξιόπιστη· κατάφερε να την πετύχει κάπου στον δρόμο του γυρισμού και δηλητηρίασε το ποτό της. Ο ίδιος μου το αρνήθηκε, αλλά ξέρω πως αυτό ακριβώς έκανε. Κι έπειτα ήρθε η σειρά της Πατ. Ο Νάιτζελ ανέβηκε στο δωμάτιό μου και μου είπε τι είχε συμβεί.

Μου είπε τι έπρεπε να κάνω, ώστε τόσο εκείνος όσο κι εγώ να έχουμε ακλόνητο άλλοθι. Στο μεταξύ, είχα μπλέξει στο δίχτυ του και δεν υπήρχε διαφυγή... Υποθέτω, αν δε με πιάνατε, θα το έσκαγα κάπου στο εξωτερικό και θα έφτιαχνα καινούργια ζωή. Αλλά με πιάσατε... Και τώρα μόνο ένα πράγμα με ενδιαφέρει: να βεβαιωθώ ότι αυτός ο γελαστός, άκαρδος διάβολος θα καταλήξει στην κρεμάλα».

Ο επιθεωρητής Σαρπ πήρε μια βαθιά ανάσα. Όλα αυτά ήταν εξόχως ικανοποιητικά, μια απίστευτη εύνοια της τύχης· μα ήταν μπερδεμένος.

Ο αστυφύλακας έγλειψε το μολύβι του.

«Δεν είμαι βέβαιος ότι καταλαβαίνω απολύτως», είπε ο Σαρπ.

Η κοπέλα τον έκοψε απότομα.

«Δε χρειάζεται να καταλάβετε. Έχω τους λόγους μου».

Ο Πουαρό μίλησε πολύ σιγανά.

«Η κυρία Νικολέτις;» ρώτησε.

Άκουσε το πνιχτό επιφώνημα της κοπέλας.

«Ήταν... η μητέρα σας, έτσι;»

«Ναι», είπε η Βάλερι Χόμπχαους. «Ήταν η μητέρα μου».

«Δεν καταλαβαίνω», είπε ικετευτικά ο κύριος Ακιμπόμπο.

Κοιτούσε νευρικά πότε το ένα κόκκινο κεφάλι και πότε το άλλο.

Η Σάλι Φιντς και ο Λεν Μπέιτσον είχαν επιδοθεί σε μια συνομιλία που ο κύριος Ακιμπόμπο δυσκολευόταν να παρακολουθήσει.

«Πιστεύεις», ρώτησε η Σάλι, «ότι ο Νάιτζελ ήθελε να θεωρηθώ εγώ ύποπτη ή εσύ;»

«Οποιοσδήποτε εκ των δύο μας, θα έλεγα», αποκρίθηκε ο Λεν. «Νομίζω ότι στην πραγματικότητα πήρε τις τρίχες απ' τη δική μου βούρτσα».

«Δεν καταλαβαίνω, παρακαλώ», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο. «Οπότε δηλαδή ήταν ο κύριος Νάιτζελ που πήδηξε μπαλκόνι;»

«Ο Νάιτζελ πηδάει σαν γάτα. Εγώ δε θα μπορούσα να πηδήξω από δω εκεί. Παραείμαι βαρύς».

«Θέλω να απολογηθώ βαθύτατα και ταπεινότατα για ολοσχερώς αδικαιολόγητες υποψίες».

«Δεν πειράζει», είπε ο Λεν.

«Στην πραγματικότητα, βοήθησες πολύ», συμπλήρωσε η Σάλι. «Όλα αυτά που σκέφτηκες... για το βορικό οξύ».

Η όψη του κυρίου Ακιμπόμπο φωτίστηκε.

«Έπρεπε να το είχαμε μαντέψει εξ αρχής», είπε ο Λεν, «ότι ο Νάιτζελ ήταν εντελώς απροσάρμοστος τύπος και...»

«Όχου, για τον Θεό... λες κι ακούω τον Κόλιν. Ειλικρινά, ο Νάιτζελ ανέκαθεν μου έφερνε ανατριχίλα και επιτέλους καταλαβαίνω γιατί. Συνειδητοποιείς, Λεν, ότι, αν ο φουκαράς ο σερ Άρθουρ Στάνλεϊ δεν ήταν τόσο αισθηματίας και είχε καταδώσει τον Νάιτζελ στην αστυνομία, τρεις άνθρωποι θα ήταν ζωντανοί σήμερα; Πολύ βαριά σκέψη».

«Μολαταύτα, μπορείς να καταλάβεις τα αισθήματα που έτρεφε...»

«Παρακαλώ, δεσποινίς Σάλι».

«Μάλιστα, Ακιμπόμπο;»

«Αν συναντήσετε τον καθηγητή μου στο πάρτι του πανεπιστημίου απόψε, θα του πείτε, παρακαλώ, πως έχω κάνει πολλές και καλές σκέψεις; Ο

καθηγητής μου λέει συχνά ότι το σκεπτικό μου είναι ομιχλώδες».

«Θα του το πω», είπε η Σάλι.

Ο Λεν Μπέιτσον ήταν η προσωποποίηση της κατήφειας.

«Την άλλη βδομάδα θα έχεις γυρίσει στην Αμερική», είπε.

Ακολούθησαν μερικές στιγμές σιωπής.

«Θα γυρίσω», είπε η Σάλι. «Η μπορείς να έρθεις και να παρακολουθήσεις μερικά μαθήματα εκεί».

«Ποιο το νόημα;»

«Ακιμπόμπο», είπε η Σάλι, «θα θέλατε, μια μέρα, να γίνετε κουμπάρος σε γάμο;»

«Τι θα πει κουμπάρος, παρακαλώ;»

«Ο γαμπρός, ο Λεν από δω, λόγου χάρη, σου δίνει ένα δαχτυλίδι να φυλάξεις για αυτόν και μπαίνετε μαζί στην εκκλησία πολύ κομπά ντυμένοι, και την κατάλληλη στιγμή σου ζητάει το δαχτυλίδι κι εσύ του το δίνεις, κι αυτός το φοράει στο δάχτυλό μου, και το εκκλησιαστικό όργανο παίζει το γαμήλιο εμβατήριο, κι όλοι κλαίνε. Και να 'μαστε».

«Εννοείτε ότι εσείς και ο κύριος Λεν θα παντρευτείτε;»

«Έτσι λέμε».

«Σάλι!»

«Εκτός, φυσικά, κι αν ο Λεν δεν ενδιαφέρεται για την όλη ιδέα».

«Σάλι! Μα δεν ξέρεις... για τον πατέρα μου...»

«Και λοιπόν; Φυσικά και ξέρω. Όστε ο πατέρας σου είναι θεότρελος.

Ωραία, λοιπόν, πολλοί πατεράδες είναι τρελοί».

«Το είδος της μανίας δεν είναι κληρονομικό. Μπορώ να σ' το εγγυηθώ, Σάλι. Αν ήξερες μόνο τι απελπισία και δυστυχία μ' έτρωγαν εξαιτίας σου».

«Νομίζω κάτι λίγο υποψιαζόμουν».

«Στην Αφρική», είπε ο κύριος Ακιμπόμπο, «τα παλιά τα χρόνια, πριν εποχή ατόμου και επιστημονική σκέψη έρθουν, τα γαμήλια έθιμα πολύ παράξενα κι ενδιαφέροντα. Σας λέω...»

«Καλύτερα όχι», είπε η Σάλι. «Έχω την αίσθηση ότι θα μας κάνετε και τους δυο να κοκκινίσουμε και, όταν είσαι κοκκινομάλλης, το αναποκοκκίνισμα είναι τρομερά έντονο».

Ο Ηρακλής Πουαρό υπέγραψε την τελευταία από τις επιστολές που απόθεσε μπροστά του η δεσποινίς Λέμον.

«Εξαιρετικά», είπε όλο σοβαρότητα. «Ούτε ένα λάθος».

Η δεσποινίς Λέμον έδειξε ελαφρώς θιγμένη.

«Ευελπιστώ ότι δεν κάνω συχνά λάθη», είπε.

«Όχι συχνά. Αλλά έχει τύχει. Τι κάνει η αδελφή σας, παρεμπιπτόντως;»

«Σκέφτεται να πάει μια κρουαζιέρα, κύριε Πουαρό. Στις βορινές πρωτεύουσες».

«Α», έκανε ο Ηρακλής Πουαρό.

Αναρωτήθηκε αν... πιθανώς... ο ίδιος... κάποτε... μια κρουαζιέρα;

Όχι ότι ο ίδιος θα κινούσε για ταξίδι διά θαλάσσης – για κανένα λόγο...

Το ρολόι πίσω του σήμανε μία.

«*Το ρολόι μία σημαίνει, ο ποντικός μας κατεβαίνει, χίκורי, ντίκορι, ντοκ*», δήλωσε ο Ηρακλής Πουαρό.

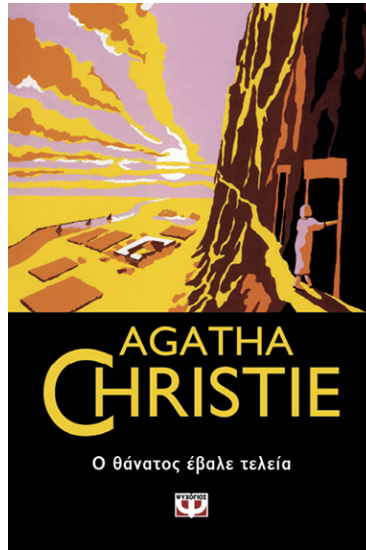
«Είπατε κάτι, παρακαλώ, κύριε Πουαρό;»

«Τίποτα», αποκρίθηκε ο Ηρακλής Πουαρό.

ΤΕΛΟΣ

Στις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, όταν κλείνει ένα βιβλίο, ανοίγει ένας κύκλος επικοινωνίας, γι' αυτό σας προσκαλούμε να μοιραστείτε μαζί μας κριτικές και σκέψεις σχετικές με το βιβλίο που μόλις διαβάσατε στην ιστοσελίδα <https://www.psichogios.gr/hickory-dickory-dock.html>

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

AGATHA CHRISTIE
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΒΑΛΕ ΤΕΛΕΙΑ
Μετάφραση: Κατερίνα Δουρίδα

*Η μόνη λύση για να αντιμετωπίσει το απρόβλεπτο
ήταν το θάρρος, και αυτό το θάρρος δεν το είχε.*

Αίγυπτος, 2000 π.Χ. Το κορμί της Νοφρέτ, της παλλακίδας του Κα-ιερέα, κείται τσακισμένο στη σκιά ενός βράχου. Νέα, όμορφη και δηλητηριώδης, οι περισσότεροι θεωρούν ότι της άξιζε να πεθάνει σαν φίδι. Όμως η Ρενισέμπ, η κόρη του ιερέα, πιστεύει ότι η νεαρή γυναίκα έπεσε θύμα δολοφονίας και μάλιστα πως το κακό δε θα σταματήσει εκεί.

Ως σύζυγος έγκριτου αρχαιολόγου η Άγκαθα Κρίστι έλαβε μέρος σε αρκετές ανασκαφές στη Μέση Ανατολή. Βασισμένη στις εμπειρίες της αυτές αλλά και σε εξαντλητική έρευνα, έγραψε αυτό το μυστήριο που εκτυλίσσεται στην Αίγυπτο πριν από 4.000 χρόνια.

Το βιβλίο θα το βρείτε εδώ: <https://www.psichogios.gr/el/o-thanatos-ebale-teleia.html>

AGATHA CHRISTIE
ΓΑΤΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ
Μετάφραση: Ρόζα Τραϊκόγλου

*Πάντα όλοι γνωρίζουν κάτι, ακόμα κι αν είναι κάτι
που δε γνωρίζουν πως γνωρίζουν.*

Πολύ δυσάρεστα πράγματα συμβαίνουν σ' ένα σχολείο θηλέων... Μεσ στη νύχτα, ενώ όλο το σχολείο κοιμάται, δύο καθηγήτριες, αναζητώντας την πηγή μιας μυστηριώδους λάμψης στο Αθλητικό Περίπτερο, ανακαλύπτουν το πτώμα της γυμνάστριας – έχει πυροβοληθεί εξ επαφής. Το σχολείο βυθίζεται στο χάος, όμως, όταν η «γάτα» που παραμονεύει στη φωλιά των περιστεριών ξαναχτυπά. Δυστυχώς, μια μαθήτρια γνωρίζει πάρα πολλά. Και πιο συγκεκριμένα γνωρίζει πως χωρίς τη βοήθεια του Ηρακλή Πουαρό θα είναι το επόμενο θύμα...

Το βιβλίο θα το βρείτε εδώ: <https://www.psichogios.gr/el/gata-anamesa-se-peristeria.html>

**Σας ευχαριστούμε
που αγοράσατε αυτό το e-book
από τις Εκδόσεις Ψυχογιός.**

Γραφτείτε στο newsletter μας
ώστε να ενημερώνεστε για νέες εκδόσεις,
προσφορές μόνο για τα μέλη μας,
αλλά και εκδηλώσεις σχετικές
με τα e-books και τις εφαρμογές μας.

Εγγραφείτε εδώ

ή επισκεφθείτε μας στην παρακάτω διεύθυνση:

<http://www.psichogios.gr/site/Content/newslettersubscribe?prm=ebooks>

Η Άγκαθα Κρίστι γεννήθηκε στην Αγγλία, στο Τορκί, το 1890. Είναι γνωστή κυρίως για τα αστυνομικά έργα της –εξήντα έξι μυθιστορήματα και δεκατέσσερις συλλογές διηγημάτων–, πολλά από τα οποία έχουν κεντρικό χαρακτήρα τον θρυλικό ντετέκτιβ Πουαρό ή την απaráμιλλη μισ Μαρπλ. Έγραψε επίσης δύο αυτοβιογραφικά έργα, αισθηματικά μυθιστορήματα αλλά και θεατρικά, μεταξύ των οποίων το μακροβιότερο έργο στην ιστορία του σύγχρονου θεάτρου, την *Ποντικοπαγίδα*.

Η Άγκαθα Κρίστι, που έχει τιμηθεί από τη Βασίλισσα του Ηνωμένου Βασιλείου με τον τίτλο της Dame για τη συνεισφορά της στη λογοτεχνία, ανήκει στους δημιουργούς που διαμόρφωσαν καταλυτικά την εξέλιξη του αστυνομικού μυθιστορήματος. Παράλληλα, είναι η δημοφιλέστερη συγγραφέας όλων των εποχών, καθώς οι πωλήσεις των έργων της έχουν ξεπεράσει το ένα δισεκατομμύριο αντίτυπα στην αγγλική γλώσσα και άλλο ένα δισεκατομμύριο σε μεταφράσεις. Πέθανε το 1976.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ θα κυκλοφορήσουν σε νέα μετάφραση όλα τα αστυνομικά έργα της συγγραφέως.

www.agathachristie.com

www.psichogios.gr/agatha

#FOLLOWAGATHA

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος κλέφτης

